

English

It was a time of great and exalting excitement. The country was up in arms, the war was on, in every breast burned the holy fire of patriotism; the drums were beating, the bands playing, the toy pistols popping, the bunched firecrackers hissing and spluttering; on every hand and far down the receding and fading spread of roofs and balconies a fluttering wilderness of flags flashed in the sun; daily the young volunteers marched down the wide avenue gay and fine in their new uniforms, the proud fathers and mothers and sisters and sweethearts cheering them with voices choked with happy emotion as they swung by; nightly the packed mass meetings listened, panting, to patriot oratory which stirred the deepest deeps of their hearts, and which they interrupted at briefest intervals with cyclones of applause, the tears running down their cheeks the while; in the churches the pastors preached devotion to flag and country, and invoked the God of Battles beseeching His aid in our good cause in outpourings of fervid eloquence which moved every listener.

It was indeed a glad and gracious time, and the half-dozen rash spirits that ventured to disapprove of the war and cast a doubt upon its righteousness straightway got such a stern and angry warning that for their personal safety's sake they quickly shrank out of sight and offended no more in that way.

Sunday morning came—next day the battalions would leave for the front; the church was filled; the volunteers were there, their young faces alight with martial dreams—visions of the stern advance, the gathering momentum, the rushing charge, the flashing sabers, the flight of the foe, the tumult, the enveloping smoke, the fierce pursuit, the surrender!—then home from the war, bronzed heroes, welcomed, adored, submerged in golden seas of glory! With the volunteers sat their dear ones, proud, happy, and brimful of glowing admiration. The service proceeded; a war chapter from the Old Testament was read; the first prayer was said; it was followed by an organ burst that shook the building, and with one impulse the house rose, with

glowing eyes and beating hearts, and poured out that tremendous invocation:

God the all-terrible! Thou who ordainest!
Thunder thy clarion and lightning thy sword!

Then came the "long" prayer. None could remember the like of it for passionate pleading and moving and beautiful language. The burden of its supplication was, that an ever-merciful and benignant Father of us all would watch over our noble young soldiers, and aid, comfort, and encourage them in their patriotic work; bless them, shield them in the day of battle and the hour of peril, bear them in His mighty hand, make them strong and confident, invincible in the bloody onset; help them to crush the foe, grant to them and to their flag and country imperishable honor and glory—

An aged stranger entered and moved with slow and noiseless step up the main aisle, his eyes fixed upon the minister, his long body clothed in a robe that reached to his feet, his head bare, his white hair descending in a frothy cataract to his shoulders, his seamed face unnaturally pale, pale even to ghastliness. With all eyes following him and wondering, he made his silent way; without pausing, he ascended to the preacher's side and stood there waiting. With shut lids the preacher, unconscious of his presence, continued with his moving prayer, and at last finished it with the words, uttered in fervent appeal, "Bless our arms, grant us the victory, O Lord our God, Father and Protector of our land and flag!"

The stranger touched his arm, motioned him to step aside—which the startled minister did—and took his place. During some moments he surveyed the spellbound audience with solemn eyes, in which burned an uncanny light; then in a deep voice he said:

"I come from the Throne—bearing a message from Almighty God!" The words smote the house with a shock; if the stranger perceived it he gave no attention. "He has heard the prayer of His servant your shepherd, and will grant it if such be your desire after I, His messenger, shall have explained to you its import—that is to say, its full import. For it is like many of the prayers of men, in that it asks for more than he who utters it is aware of—except he pause and think.

"God's servant and yours has prayed his prayer. Has he paused and taken thought? Is it one prayer? No, it is two—one uttered, the other not. Both have reached the ear of Him Who heareth all supplications, the spoken and the unspoken. Ponder this—keep it in mind. If you would beseech a blessing upon yourself, beware! lest without intent you invoke a curse upon a neighbor at the same time. If you pray for the blessing of rain upon your crop which needs it, by that act you are possibly praying that the crop of the neighbor may be destroyed by drought. You have heard your servant's prayer—the uttered part of it. I am commissioned by God to put into words the other part of it—that part which the pastor—and also you in your hearts—ferently prayed silently. And ignorantly and unthinkingly? God grant that it was so! You heard these words: 'Grant us the victory, O Lord our God!' That is sufficient. The *unspoken* part of the prayer is this: 'O Lord our God, help us to tear their soldiers to bloody shreds with our shells; help us to cover their smiling fields with the pale forms of their patriot dead; help us to drown the thunder of the guns with the shrieks of their wounded, writhing in pain; help us to lay waste their humble homes with a hurricane of fire; help us to wring the hearts of their unoffending widows with unavailing grief; help us to turn them out roofless with their little children to wander unfriended the wastes of their desolated land in rags and hunger and thirst, sports of the sun flames of summer and the icy winds of winter, broken in spirit, worn with travail, imploring Thee for the refuge of the grave and denied it—for our sakes who adore Thee, Lord, blast their hopes, blight their lives, protract their bitter pilgrimage, make heavy their steps, water their way with their tears, stain the white snow with the blood of their wounded feet! We ask it, in the spirit of love, of Him Who is the Source of Love, and Who is the ever-faithful refuge and friend of all that are sore beset and seek His aid with humble and contrite hearts. Amen.'

[After a pause] "Ye have prayed it; if ye still desire it, speak! The messenger of the Most High waits."

...

It was believed afterward that the man was a lunatic, because there was no sense in what he said.

Arabic

كان زمنًا من الحماس العظيم والرفعة. كانت البلاد بأسرها قد نهضت تحت السلاح، واشتعلت الحرب، وفي كل صدر اشتعلت نيران الوطنية المقدسة؛ كانت الطبول تدق، والفرق الموسيقية تعزف، والمسدسات اللعبة تطلق أصواتًا متتابعة، وأعواد المفرقات المربوطة معًا تهمهم وتفرقع؛ وفي كل مكان وعلى امتداد أسطح المنازل والشرفات الممتدة في الأفق، تماوج بحرٌ من الأعلام اللامعة تحت أشعة الشمس؛ وكان المتطوعون الشباب يوميًا يَمرون في الشارع العريض بهجة وعظمة في بزاتهم الجديدة، بينما استقبلهم أبائهم وأمهاتهم وأخواتهم وحببياتهم بهتافات تخنقها الانفجالات المليئة بالسعادة؛ وفي الليالي كانت الاجتماعات الحاشدة تستمع بأنفاس محبوسة لخطبٍ وطنية تهز أعماق قلوبهم، يتخللها تصفيقٌ عاصف تنهمر معه الدموع على الوجوه؛ وفي الكنائس كان الوعاظ يحثون على الإخلاص للعلم والوطن، ويتضرعون إلى "إله المعارك" يلتمسون عونه لقضيتنا العادلة، بخطبٍ مشتعلة بالبلاغة تهزُّ مشاعر كل من يصغي إليها.

لقد كان حقًا وقتًا سعيدًا ومباركًا، وكل من تجرأ من قلةٍ على عدم الموافقة على الحرب أو التشكيك في عدالتها تلقى على الفور تحذيرًا صارمًا غاضبًا، فأثر لأجل سلامته أن يخفي عن الأنظار ولم يُعد لمثل ذلك مرة أخرى.

جاء صباح الأحد—وفي اليوم التالي ستغادر الكتائب إلى الجبهة؛ امتلأت الكنيسة عن آخرها؛ وكان المتطوعون هناك، تشع وجوههم الشابة بأحلام القتال—الزحف الصارم، التصاعد المتنامي، الهجوم الكاسح السيوف اللامعة، فرار العدو، الصخب، الدخان الكثيف، المطاردة الضارية، ثم الاستسلام!—سوف يعودون من الحرب كأبطالٍ لَوْحتهم الشمس، مرحبًا بهم، محبوبين، مغمورين بمحيطٍ من المجد الذهبي! وجلس بجانبهم أحببتهم، فخورون وسعداء، وممتلئون بإعجابٍ متوهج بدأت الخدمة؛ فُرى فصل حربي من العهد القديم؛ رُفعت الصلاة الأولى؛ تلاها هدير الأورغن الذي هز أرجاء المكان، فهبَّ الجميع وقاموا بعيونٍ متقددةٍ وقلوبٍ نابضة، ورفعوا دعاءً هادرًا واحدًا:

«يا إلهنا القوي والرهيب إيا من تُقدّر كل شيء! اجعل نفيرك يدوي كالرعد وسيفك يضيء كالبرق»
ثم جاءت «الصلاة الطويلة». «لم يذكر أحدٌ أنها مشابهة لأي صلاةٍ أخرى في التماسٍ حماسي، تحريكٍ، ولغةٍ جميلة. كانت فحوى هذا الدعاء أن يحفظ الأب الرحيم الخير جميعنا، وأن يراقب جنودنا الشباب النبلاء، وأن يعينهم، ويواسيهم، ويشجعهم في عملهم الوطني؛ أن يباركهم، ويحميهم في يوم المعركة وساعة الخطر وأن يحملهم في يده القوية، ويجعلهم أقوياء وواقين، لا يُقهرون في البداية الدموية؛ وأن يساعدهم على سحق العدو، وأن يمنحهم هم، ورايتهم، وبلادهم شرفًا ومجدًا لا يزولان

في تلك اللحظة دخل شيخٌ غريبٌ بخطوات بطيئةٍ شبه صامتة عبر الممر الرئيسي، وعيناه محدقتان في الواعظ؛ كان جسمه الطويل ملفوفًا في رداءٍ يصل إلى قدميه، رأسه حاسر، وشعره الأبيض يتدفق على كتفيه كالشلال الرغوي، ووجهه الباهت بدا موحشًا حتى ظنه البعض شبًّا. حدّق الجميع فيه بهشّة، لكنه واصل طريقه في صمت؛ ومن دون توقف، صعد إلى جوار الواعظ ووقف هناك منتظرًا. مع عينيه المغمضتين، لم يشعر بالوجود، واستمر في دعائه المؤثر حتى اختتمه أخيرًا بقولٍ مفعمٍ بالحماس: «بارك سلاحنا وامنحنا «!النصر، يا رب إلهنا، يا والد وحمي أرضنا ورايتنا

لمس الغريب ذراع الواعظ وأشار إليه بأن يفسح له المجال—ففاعل الواعظ المذهول ذلك—وأخذ مكانه لبضع لحظاتٍ، طاف ببصره على الحاضرين المأسورين بصرامةٍ يشتعل فيها ضوء غامض، ثم قال بصوتٍ عميق:

لقد جئتُ من العرش، أحمل رسالةً من الله القدير «! اهتز الجمهور لسماع كلماته؛ وإن شعر بالغريب»
بذلك، فهو لم يهتم». لقد سمع دعاء خادمه واعظكم، وإن كنتم تريدون ذلك حقًا فسوف يحققه—بيد أنني رسوله، يجب أن أوضح لكم المقصود الكامل من هذه الصلاة؛ فهي مثل كثيرٍ من صلوات الناس، تطلب أكثر
«مما يُدرکه قائلها—إلا إذا توقف ليتأمل

خادم الله، الذي هو أيضًا خادمكم، قد رفع دعاءه فهل توقف وفكر؟ هل هي صلاةٌ واحدة؟ لا، بل
اثنتان—واحدةٌ معلنةٌ وأخرى غير معلنة. لكن كليهما بلغت أذنَّ من يسمع كل الدعوات—ما نُطق منها وما
أضمر في القلب. تأملوا هذا واستوعبوه. إذا طلبتم لنفسكم نعمةً، فاحذروا لئلا تشاؤون دمارًا جاركم دون
وعي. وإذا سألتهم المطر لمزروعاتكم، فربما تسألون الجفاف لمزروعات جاركم. لقد سمعتم الجزء المنطوق
، من صلاة واعظكم. أنا، بموجب تكليف من الله، أعلن الجزء الآخر—ذلك الجزء الذي تضرع به الواعظ
وكذلك أنتم في قلوبكم، بحرارةٍ وإن بغير وعي. غفر الله لكم إن كان بغير وعي! لقد سمعتم قولكم: «امنحنا
النصر، يا رب إلهنا» «ولكن هذا ليس كل شيء. الجزء الذي لم يُنطق به يقول: «يا ربنا وإلهنا، ساعدنا على أن
نمزق جنودهم أشلاءً بقذائفنا؛ ساعدنا على أن نكسو حقولهم المبتسمة بأجساد قتلاهم الشاحبة؛ ساعدنا على أن
نطمس دويّ مدافعهم بصراخ جرحاهم المتلويين ألمًا؛ ساعدنا على أن ندمر بيوتهم المتواضعة بإعصارٍ من
النيران؛ ساعدنا على أن نعتصر قلوب أراملهم البريئات بالآم لا شفاء لها؛ ساعدنا على أن نطردهم بلا مأوى
، مع أطفالهم الصغار ليتيهوا دون نصير في أرضهم المقفرة، في قيظ الصيف وقرّ الشتاء، محطمي الروح
منهكين، متضرعين للموت فلا يجدونه—لأجلنا نحن الذين نعبدك، يا رب، دمر آمالهم، وخرّب حياتهم، وأطل
معاناتهم المريرة، وأثقل خطاهم، واغمر طريقتهم بدموعهم، ولون الثلج الأبيض بدماء أقدامهم الجريحة إنطلب
هذا باسم الحب، منك أنت منبع الحب، وأنت المأوى والصدیق الأمين لكل مكروب يلوذ بك بقلب متواضعٍ
«ومنكسر. آمين»

[بعد برهة قصيرة [قال]: «لقد صليت هذه الصلاة؛ وإن كنتم ما زلتُم تريدونها، فتكلموا! إن رسول العليّ
«ينتظر»

...

وفيما بعد اعتقد أن ذلك الرجل كان مجنونًا، إذ بدا للناس أن حديثه لا معنى له.

Bengali

এটি ছিল এক মহৎ ও উচ্ছ্বসিত উত্তেজনার সময়। সারা দেশ অস্ত্রধারণ করেছিল, যুদ্ধ শুরু হয়ে গিয়েছিল, আর প্রতিটি অন্তরে দেশপ্রেমের পবিত্র আগুন জ্বলছিল; ঢোল বাজছিল, ব্যান্ড বাজছিল, খেলনা পিস্তলগুলো ফুটছিল, একগুচ্ছ করে বাঁধা বাজিগুলো শোঁ শোঁ শব্দে ফেটে যাচ্ছিল; চারদিকে এবং অনেক দূর পর্যন্ত ছাদ ও বারান্দার বিস্তীর্ণ এলাকায় সূর্যালোকে ঝলমলে পতাকার এক অরণ্য দোল খাচ্ছিল;

প্রতিদিন নবীন স্বেচ্ছাসেবকদেরা নতুন ইউনিফর্ম পরে উচ্ছল ও গর্বিত ভঙ্গিতে প্রশস্ত রাস্তা বেয়ে মার্চ করত, তখন তাদের পিতা-মাতা ও বোন, প্রেয়সীরা আনন্দে গলা বুজে এসে উল্লাসধ্বনি দিত; রাতের ঠাসা জনসমাবেশগুলোতে লোকজন উদ্দীপনাময় বক্তৃতা শুনত, যা তাদের হৃদয়ের অন্তঃস্থলকে আলোড়িত করত, আর অল্প বিরতি পরপর করতালির ঝড় উঠত—যার মধ্যে অনেকের চোখ বেয়ে অশ্রু গড়াত; গির্জায় যাজকেরা দেশের পতাকা ও স্বদেশের প্রতি নিবেদন প্রচার করত, এবং 'যুদ্ধের ঈশ্বর'-কে আমাদের ন্যায়সংগত উদ্দেশ্যে সহায়তা করার প্রার্থনা জানাত, যেভাবে তারা জ্বলন্ত ভাষায় বলত যা প্রত্যেক শ্রোতাকে স্পর্শ করত।

এটি ছিল সত্যিই আনন্দময় ও করুণায় ভরপুর এক সময়, এবং যে সামান্য কয়েকজন সাহসী লোক যুদ্ধকে অসমর্থন করেছিল বা তার যথার্থতা নিয়ে প্রশ্ন তুলতে চেয়েছিল, তারা অচিরেই এত কঠোর ও ক্রুদ্ধ সতর্কবার্তা পেয়েছিল যে আত্মরক্ষার স্বার্থে তারা দ্রুত অন্তরালে সরে যায় এবং আর কখনো সেভাবে আপত্তি তোলে না।

রবিবারের সকাল এসে পড়ল—পরের দিনই সৈন্যদল সামনের সীমানায় চলে যাবে; গির্জা ছিল ঠাসা ভিড়ে পূর্ণ; সেখানে ছিল স্বেচ্ছাসেবকদেরা, যাদের তরুণ মুখ যুদ্ধের কল্পনায় উজ্জ্বল—নির্দয় অগ্রযাত্রা, তীব্র বেগে তাড়া, দ্রুত আক্রমণ, ঝলমলে তরবারি, শত্রুর পলায়ন, সেই ছল্লোড় ও ধোঁয়ার কুন্ডলি, তীব্র পিছুওড়, আর পরিশেষে আত্মসমর্পণ!—তারপর যুদ্ধ থেকে ফিরে এসে সোনালী চামড়ার বীররা, স্বাগত পেয়েছে, পূজা পেয়েছে, আর গৌরবের সোনালি সমুদ্রে ডুবে গেছে! এই স্বেচ্ছাসেবকদের সঙ্গে ছিল তাদের প্রিয়জন, গর্বিত, সুখী আর উচ্ছ্বাসময় প্রশংসায় পূর্ণ। উপাসনা শুরু হল; পুরনো নিয়মপুস্তক থেকে যুদ্ধ-বিষয়ক একটি অধ্যায় পাঠ করা হল; প্রথম প্রার্থনা হল; তারপর অর্গানের গর্জনপূর্ণ স্বরে পুরো স্থাপনা প্রকম্পিত হয়ে উঠল, আর একই অনুপ্রেরণায় সবাই উঠে দাঁড়াল, চোখ জ্বলজ্বল করছে, হৃদস্পন্দন বেড়েছে, তারা গেঁথে ওঠা শক্তির সঙ্গে উচ্চ কণ্ঠে সেই জাঁকজমকপূর্ণ আহ্বান জানাল:

«হে সর্বশক্তিমান ও ভয়ংকর ঈশ্বর! তুমি যিনি সবকিছু নির্ধারণ করো! তোমার বজ্রধ্বনি বাজাও আর তোমার তলোয়ার বিদ্যুতের মত ঝলসে উঠুক!»

এরপর এলো "লম্বা প্রার্থনা।" কেউ মনে করতে পারল না যে এর আগে কখনো এত আবেগময় ও মন-মোহন ভাষায় এত জোরালো আর্তি উচ্চারিত হয়েছে। সেই প্রার্থনার মূল আবেদন ছিল, সহানুভূতিশীল ও সদয় সবার পিতাধ্বরূপ ঈশ্বর যেন আমাদের এই মহৎ তরুণ সৈন্যদের রক্ষা করেন, তাদের দেশপ্রেমিক কর্তব্যে শক্তি ও সাহস দেন, বিপদের দিনে তাদের রক্ষা করেন, নিজের শক্তিধর হাতে তুলে নেন, তাদের দৃঢ় বিশ্বাস ও অপরাডেয় মানসিকতা দান করেন, রক্তক্ষয়ী সংঘাতে অজেয়

করে তোলেন; শত্রুকে গুঁড়িয়ে দিতে তাদের সহায়তা করেন, তাদের এবং তাদের পতাকা ও দেশকে অবিংশ্বর সম্মান ও গৌরব প্রদান করেন—

ঠিক তখনই, একজন প্রবীণ অপরিচিত ব্যক্তি প্রবেশ করল এবং ধীর, নিঃশব্দ পায়ে গির্জার প্রধান পথ বেয়ে এগিয়ে গেল; তার দৃষ্টি ছিল যাজকের ওপর স্থির, তার লম্বা দেহ পায়ের গোড়ালি পর্যন্ত লম্বা এক আচ্ছাদনে ঢাকা, মাথা অনাবৃত, সাদা চুল ঝর্ণার ফেনার মতো তার কাঁধ বেয়ে নেমে এসেছে, তার মুখখানা অস্বাভাবিকভাবে ফ্যাকাশে—যেন ভৌতিক। সবাই তাকে দেখছিল, বিস্ময়ে অভিভূত, কিন্তু সে নির্বিঘ্নে এগিয়ে গেল; কোনও বিরতি না নিয়ে সেই ব্যক্তি যাজকের পাশের স্থানে গিয়ে দাঁড়াল। চোখ বন্ধ করে থাকা যাজক তখনও অচেতনভাবে তার আবেগময় প্রার্থনা চালিয়ে যাচ্ছিল, আর অবশেষে তা শেষ করল এক তীব্র আবেদন দিয়ে: «আমাদের অস্ত্রকে আশীর্বাদ কর, আমাদের বিজয় দাও, হে প্রভু আমাদের ঈশ্বর, আমাদের দেশ ও পতাকার রক্ষক!»

সেই অপরিচিত ব্যক্তি যাজকের বাহু স্পর্শ করে তাকে সরতে ইঙ্গিত করল— আতঙ্কিত যাজক তৎক্ষণাৎ সরে দাঁড়াল—এবং সে যাজকের জায়গা নিল। কিছুক্ষণ সে মন্ত্রমুগ্ধ শ্রোতাদের দিকে তীক্ষ্ণ, গভীর চোখে তাকিয়ে রইল; সেই চোখে ছিল যেন অদ্ভূত এক আলো; তারপর গভীর কণ্ঠে বলতে শুরু করল:

«আমি সিংহাসন থেকে এসেছি—সর্বশক্তিমান ঈশ্বরের বার্তা নিয়ে!» এই কথাগুলো শ্রোতাদের এক ধাক্কায় হতবাক করে দিল; যদি সেই অপরিচিত ব্যক্তি এটি উপলব্ধি করেছিল, তবে তিনি কোন প্রতিক্রিয়া দেখাননি। «তিনি তাঁর খেদমতগারের— আপনাদের যাজকের—প্রার্থনা শুনেছেন, এবং যদি আপনারা সত্যিই তা চান, তিনি তা মঞ্জুর করবেন—কিন্তু আমি, তাঁর বার্তাবাহক, আপনাদের এই প্রার্থনার পূর্ণ তাৎপর্য ব্যাখ্যা করব—যা হল তার পুরো তাৎপর্য। কারণ এটি মানুষের অনেক প্রার্থনার মতোই, যেখানে এটি এমন কিছু চায় যা প্রার্থনার উচ্চারণ জানেন না—যদি না সে থেমে চিন্তা করে।

«ঈশ্বরের এই খেদমতগার এবং আপনাদের খেদমতগার তার প্রার্থনা করেছে। তিনি কি থেমে একটু চিন্তা করেছেন? এটা কি একটিমাত্র প্রার্থনা? না, বরং এটি দুটি— একটি উচ্চারণ করা হয়েছে এবং অন্যটি করা হয়নি। তবে দুটিই পৌঁছেছে সেই সত্তার কানে যারা সব আর্তি শোনেন—উচ্চারিত এবং অব্যক্ত। এটা ভাবুন—মনে রাখুন। আপনি যদি নিজের জন্য আশীর্বাদ চান, তবে সাবধান! যাতে আপনি অজান্তে প্রতিবেশীর জন্য অভিশাপ না আনেন। আপনি যদি আপনার ফসলের

জন্য বৃষ্টি চান, তবে হতে পারে আপনি অজান্তে প্রতিবেশীর ফসলকে খরাব করার জন্য শুল্কতা চেয়ে বসেছেন। আপনি আপনার যাজকের উচ্চারিত প্রার্থনা শুনেছেন—তার উচ্চারণ অংশ। আমি, ঈশ্বরের কর্তৃক প্রেরিত, সেই অব্যক্ত অংশকে ভাষায় প্রকাশ করার জন্য এসেছি—যা অংশটি যাজক এবং আপনি সকলেই আপনার অন্তরে উদ্দীপনার সঙ্গে বিনা জ্ঞাতভাবে অনুরোধ করেছেন। ঈশ্বর করুণাময় হন যেন এটি অজান্তে হয়ে থাকে! আপনি এই শব্দগুলি শুনেছেন: «হে প্রভু আমাদের ঈশ্বর, আমাদের বিজয় দাও!» কিন্তু এটা যথেষ্ট নয়। প্রার্থনার অব্যক্ত অংশটি হলো: «হে আমাদের ঈশ্বর, আমাদের সাহায্য কর যেন আমরা আমাদের গোলাবারুদ দিয়ে তাদের সৈন্যদের রক্তাক্ত টুকরো করে ফেলতে পারি; আমাদের সাহায্য কর যেন আমরা তাদের হাস্যোজ্জ্বল মাঠগুলোকে তাদের দেশপ্রেমিক মৃতদের ফ্যাকাশে দেহ দিয়ে ঢাকতে পারি; আমাদের সাহায্য কর যেন আমরা তাদের আহতদের কেঁচিয়ে থাকা চিত্কারগুলোকে বন্দুকের গর্জনে নিমজ্জিত করতে পারি; আমাদের সাহায্য কর যেন আমরা তাদের বিনয়ী ঘরবাড়িগুলোকে আগুনের ঝড়ে ধ্বংস করতে পারি; আমাদের সাহায্য কর যেন আমরা তাদের নিরপরাধ বিধবাদের হৃদয়গুলোকে অবৈধ দুঃখ দিয়ে কেঁচিয়ে ফেলতে পারি; আমাদের সাহায্য কর যেন আমরা তাদের ছোট বাচ্চাদের সাথে তাদের ঘরগুলো থেকে বের করে দিতে পারি, যেন তারা নির্দয়ভাবে তাদের ধ্বংসপ্রাপ্ত জমিতে ছড়িয়ে বেড়ায়, গ্রীষ্মের জ্বলন্ত সূর্য ও শীতের হিমশীতল বাতাসে, মন ভেঙে, ক্লান্ত হয়ে, মৃত্যু প্রতিজ্ঞা করে কিন্তু তা পায় না—আমাদের জন্য যারা তোমাকে পূজা করি, হে প্রভু, তাদের সব আশা ধ্বংস করে দাও, তাদের জীবন মাটি খাতুন করে দাও, তাদের তিক্ত যাত্রাকে দীর্ঘ করো, তাদের পা ভারী করো, তাদের পথকে তাদের অশ্রু দিয়ে ভেজাও, এবং তাদের আহত পায়ের রক্ত দিয়ে সাদা তুষারকে দাগিন করো! আমরা এইটা চাই প্রেমের আত্মার মধ্যে, তোমার কাছ থেকে, তুমি প্রেমের উৎস, আর তুমি যিনি সব কষ্টে আক্রান্তদের সর্বদা বিশ্বস্ত আশ্রয় এবং বন্ধু। আমিন।»

[কিছুক্ষণ থেমে] তিনি বললেন: «তোমরা এই প্রার্থনাই করেছ; যদি এখনও এটা চাও, তবে বলো! সর্বোচ্চের বার্তাবাহক অপেক্ষা করছে।»

...

পরে অনেকে বিশ্বাস করেছিল যে লোকটি ছিল উন্মাদ, কারণ তারা মনে করেছিল তার কথায় কোনো যুক্তি ছিল না।

Bulgarian

Това беше време на голямо и възвишено вълнение. Страната беше въоръжена, войната вече се водеше и във всяка гръд гореше свещеният пламък на патриотизма; барабаните думкаха, оркестрите свиреха, детските пистолети гърмяха, свързаните фойерверки съскаха и пукаха; навсякъде и надалеч, над отдръпващите се и избледняващи покриви и балкони, трептеше многоцветно множество знамена под слънцето; всеки ден младите доброволци маршируваха по широкия булевард, весели и горди в новите си униформи, а бащи, майки, сестри и любими ги приветстваха с гласове, задавени от щастливо вълнение, докато те преминаваха; всяка вечер претъпканите масови събрания слушаха, задъхани, патриотични речи, които докосваха дълбините на сърцата им и ги прекъсваха през кратки интервали със стихийни аплодисменти, докато сълзите се стичаха по бузите им; в църквите пасторите проповядваха преданост към знамето и родината и призоваваха Бога на Битките, умолявайки за Неговата помощ в нашата справедлива кауза, с пламенни слова, които трогваха всеки слушател.

Наистина беше радостно и благодатно време, и онези няколко смели души, които се осмеляваха да порицават войната или да поставят под съмнение нейната справедливост, получиха незабавно толкова строго и гневно предупреждение, че, заради собствената си безопасност, бързо се оттеглиха от поглед и не обиждаха вече никого по този начин.

Настъпи неделната утрин — на следващия ден батальоните щяха да заминат за фронта; църквата беше изпълнена докрай; там бяха доброволците, чиято млада визия сияеше от военни мечти — видения за решителен напредък, нарастващ устрем, настъпателна атака, блестящи саби, бягство на врага, смут, обвиващ всичко с дим, яростно преследване, капитулация! — а след това завръщане от войната, загорели герои, посрещнати, обожавани, потопени в златни приливи на слава! Заедно с доброволците седяха техните близки, горди, щастливи и изпълнени с пламенно възхищение. Богослужението продължи;

прочетена бе бойна глава от Стария Завет; казана бе първата молитва; последва гръмовен акорд на орган, който разтърси зданието, и с един порив паството се изправи, с пламнали очи и забързани сърца, и изля тази мощна инвокация:

«Боже ужасен! Ти, Който заповядваш!

Нека труби Твоята коралница и мечът Ти да блесне като мълния!»

След това дойде „дългата“ молитва. Никой не помнеше друга като нея – толкова страстна, трогателна и красива като изказ. Основният смисъл на тази прошение беше, че един вечно милостив и благоразположен Отец на всички ни би бдял над нашите благородни млади войници, би им помагал, утешавал и насърчавал в патриотичната им мисия; да ги благослови, да ги защитава в деня на боя и в часа на опасност, да ги носи в могъщата Си десница, да ги направи силни и уверени, непобедими в кървавото сражение; да им помогне да съкрушат врага и да дари тях и знамето им, и родината им със светла и нетленна слава —

Точно тогава, влезе възрастен непознат и тръгна бавно и безшумно по средната пътека, с поглед, вперен в проповедника; високата му фигура беше облечена в роба, която стигаше до краката му, глава непокрита, белите му коси се спускаха като разбиващ се водопад по раменете му, а набръчканото му лице беше неестествено бледо, дори до призрачност. Докато всички очи го следяха с изумление, той тихо продължи; без да се спира, се изкачи до амвона и застана там, чакайки. Със затворени очи, незнаещ за присъствието му, проповедникът продължи трогателната си молитва и накрая я завърши с думите, изречени със силно възмущение: «Благослови оръжието ни, дай ни победа, о, Господи наш Боже, Отче и Закрилник на нашата земя и наше знаме!»

Непознатият докосна ръката му и му даде знак да се отдръпне — и смаяният проповедник го направи — а той зае мястото му. Няколко мига оглеждаше прикованата от възмущение общност с тържествен поглед, в който гореше странна светлина; после произнесе с дълбок глас:

«Аз дойдох от Престола — нося послание от Всемогъщия Бог!» Тези думи поразиха присъстващите като удар; ако непознатият го забележа, не показва никаква реакция. «Той чу молитвата на Своя слуга — вашия

пастир — и ще я изпълни, ако това е вашето желание, след като аз, Неговият вестоносец, ви обясня значението ѝ — т.е., цялото ѝ значение. Защото тя прилича на много от молитвите на хората, като че моли за повече, отколкото този, който я изрича, осъзнава — освен ако не спре и не се замисли.

«Святият слуга на Бога, който е и ваш слуга, е помолил своята молитва. Спря ли се той да размисли? Дали е само една молитва? Не, тя са две — едната изречена, а другата не. Но двете са достигнали ухото на Онзи, Който чува всички молитви — изречени и неизречени. Размислете за това — запазете го в ума си. Ако искате да помолите за благословение върху себе си, бъдете внимателни! за да не повикате неволно проклетие върху вашия съсед едновременно. Ако се молите за благословията на дъжд върху вашата реколта, която я нуждае, чрез този акт вие може би се молите реколтата на съседа ви да бъде унищожена от суша. Вие чухте молитвата на вашия слуга — изреченият ѝ част. Аз съм комисиониран от Бога да превърна в думи другата част — това, което проповедникът — и също така вие в сърцата си — сте помолили мълчаливо с гореща страст. И невнимателно и без да се замислите? Дано Бог го е позволил! Вие чухте тези думи: «Дай ни победа, о, Господи наш Боже!» Това е достатъчно. Неизреченият част на молитвата е това: «О, Господи наш Боже, помогни ни да разкъсаме техните войници на кървави лоскутчета с нашите снаряди; помогни ни да покрием техните усмихнати поля с бледите форми на техните патриотични мъртви; помогни ни да заглушим гърмежа на оръдията с крещящите на техните ранени, въртящи се от болка; помогни ни да опустошим техните скромни домове със свиреп ураган от огън; помогни ни да разкъсаме сърцата на техните невинни вдовици с безполезна тъга; помогни ни да ги изгонем без покрив и с малките им деца да се скитат без приятели из пустошената им земя в ризи и глад и жажда, под слънчевите пламъци на лятото и ледени ветрове на зимата, разрушени духом, изморени от страдания, молейки Те за убежище в гроба и отказвайки го — заради нас, които Те обожаваме, разруши техните надежди, унищожих техния живот, удължи тяхното тъжно поклонение, направи техните стъпки тежки, напои техния път със сълзите им, и оцвети белия сняг с кръвта на

техните ранените крака! Ние го молим в дух на любов, от Теб, Който си Източникът на Любовта, и Който си винаги верният прибежище и приятел на всички, които са силно обременени и търсят Твоята помощ с смирени и покорни сърца. Амин.»

[След кратка пауза] каза: „Вие се помолихте за това; ако все още го искате, говорете! Пратеникът на Всевишния чака.“

...

По-късно се смяташе, че този човек е бил луд, защото тя мълчала, че в това, което е казал, нямало никакъв смисъл.

Chinese (Cantonese)

嗰陣時真係一個充滿偉大同振奮人心嘅激動時期。成個國家都攞住兵器，戰爭已經爆發，每個人心裏面都燃起神聖嘅愛國熱情；大鼓咚咚響，樂隊吹奏，手槍劈啪響，紮成一束束嘅炮仗唧唧噹噹炸開；四處同遠處，屋頂同露台上都掛滿曬喺陽光下閃閃生輝嘅旗幟；每日都有年輕自願兵穿住新制服，精神抖擻咁行過寬闊大街，佢哋父母、姐妹同愛侶都用帶住喜悅到哽住聲線嘅呼喊為佢哋歡呼；夜晚，擠滿人嘅大集會裏，眾人屏息聽住嗰啲激昂嘅愛國演說，句句震撼到佢哋心坎，過唔多陣就爆發雷動掌聲，甚至邊拍手邊流淚；教堂裏面，牧師們向信眾宣揚對國旗同祖國嘅忠誠，並且祈求「戰爭之神」幫助我哋正義嘅事業，講得慷慨激昂，令到每個聽到嘅人都深深震撼。

真係一個令人歡欣同蒙受恩典嘅時候，如果有幾個大膽之人唔贊成打仗，或者質疑戰爭係咪正當，都即刻受到嚴峻而憤怒嘅警告，佢哋為咗自身安全，只可以好快就避開視線，唔敢再出聲。

個星期日朝早嚟到——第二日成個營就要開赴前線；教堂已經擠滿曬人；嗰度有年輕嘅自願兵，個個臉上都閃現住同戰爭有關嘅幻想——嚴肅前進，勢如破竹，迅猛衝鋒，刀光劍影，敵軍潰逃，炮聲隆隆同濃煙滔滔，猛烈追擊，直到敵人投降！——跟住打完仗返嚟，就成為曬被陽光晒得黝黑有型嘅英雄，受人愛戴，淹浸喺金色榮耀之海！佢哋隔離就坐住親愛之人，帶住驕傲、歡喜同火熱嘅欽佩。禮拜正式開始；讀咗《舊約》裏面關於戰爭嘅一段；第一段禱告講完；跟住管風琴隆隆響徹成座建築，於是全體一齊企起身，雙眼閃爍，心跳加速，並以豪邁嘅聲音發出強力祈願：

「至高無上、令人敬畏嘅上帝呀！萬事萬物都由您所定！請以雷霆號角轟鳴，讓您嘅寶劍閃耀如電！」

跟住就嚟到「漫長」嘅禱告。冇人記得曾經聽過咁熱切、動人同華美詞句所組成嘅乞求。其主要意思就係：乞求嗰位仁慈同良善嘅天父守護呢班高貴嘅年輕士兵，畀佢哋援手、安慰、鼓勵，令佢哋可以盡好愛國責任；保佑佢哋，喺戰鬥同危險時庇護佢哋，用祂大能手掌托住佢哋，令佢哋堅強自信、血腥衝突中無可匹敵；助佢哋擊敗敵軍，並賜畀佢哋同佢哋旗幟、祖國永恒嘅榮耀同名譽——

正喺此刻，一位年老陌生人靜悄悄咁走入堂裏，慢慢踏過中間行道，對住牧師目不轉睛；佢個高佻身形披住一襲長袍垂至腳面，頭冇戴帽，白髮猶如浪花式瀑布咁瀉落肩上，嗰張臉龐刻滿皺紋，蒼白得有啲駭人。所有人都駭然咁望住佢，但佢不語地繼續前行；冇停落，直接行上台邊，企喺牧師隔離，等待。牧師仲緊閉住雙眼，唔知道佢出現，持續住動情禱告，最尾以一句火熱懇請作結：「願主祝福我哋手上嘅兵器，賜畀我哋勝利，噢主、我哋嘅上帝，呢片土地同旗幟嘅守護者呀！」

個陌生人碰下牧師膊頭，示意佢閃開——而牧師驚愕之下照做——然後佢頂上牧師位置。過咗幾秒，佢用莊重眼神環視住屏息嘅眾人，眼裏燃燒住一團怪異光彩，然後說話用深沉嘅聲音：

「我自天上王座而來——帶住全能上帝嘅訊息嚟到呢度！」呢啲言詞令教堂眾人為之一震；即使嗰陌生人察覺到，佢亦有反應。「祂聽到祂僕人牧師嘅祈禱，若果你哋真心想要，祂就會實現——但我，祂嘅使者，必須先解釋呢個禱告嘅全部意思——即係其全盤意思。因為佢同好多世人嘅禱告一樣，要求嘅多過祂所發問嘅意識——除非佢停低諗下。」

「祂嘅僕人，即係你哋嘅僕人，已經講咗佢禱告。佢有冇停低諗下？嗰真係只得一個禱告？唔係，事實上有兩個——一個係出聲嘅，另一個係冇出聲嘅。但兩個都到達咗嗰位聽到所有禱告嘅人嘅耳朵——無論係出聲嘅定係心裏面嘅。請記住：如果你哋為自己祈求祝福，請小心，免得你哋無意中為你哋嘅鄰居祈求咗一個詛咒。如果你哋為你哋嘅農作物祈求雨水，可能你哋同時喺祈求你哋鄰居嘅農作物被乾旱毀壞。你哋聽到咗你哋牧師嘅出聲禱告。上帝派我嚟表達嗰部分冇出聲嘅禱告——就係牧師同你哋喺心裏面熱切咁祈求嗰部分，雖然你哋冇察覺。願上帝饒恕你哋，假如呢個係無意嘅！你哋

聽到呢啲話：『賜畀我哋勝利，噢主、我哋嘅上帝！』但呢個唔夠。冇出聲嘅部分禱告係咁嘅：『噢我哋嘅上帝，幫助我哋用砲彈轟得佢哋士兵血肉橫飛；幫助我哋用佢哋愛國者慘白遺體去覆蓋佢哋原本生氣勃勃嘅田地；幫助我哋用佢哋傷患淒厲慘叫去掩蓋佢哋火砲轟鳴；幫助我哋用烈焰風暴去摧毀佢哋嘅謙卑家園；幫助我哋撕裂佢哋無辜寡婦嘅心靈，讓佢哋陷入絕望悲慟；幫助我哋將佢哋同佢哋嘅細路仔趕出屋宇，令佢哋喺破壞嘅土地上孤苦無援咁流浪，忍受酷熱嘅夏天同凍冽嘅冬天，精神崩潰，累極咗，求你給佢哋冇埋願嘅安息卻未能得到——所有呢啲都係為咗我哋崇拜你嘅人，噢主啊，摧毀佢哋所有希望，破壞佢哋嘅生活，延長佢哋嘅痛苦朝聖，使佢哋嘅步伐沉重，用佢哋嘅眼淚浸濕佢哋道路，用佢哋受傷嘅雙腳嘅血染紅白雪！我哋以愛嘅名義，向你祈求，因為你係愛嘅源泉，並且係所有被痛苦困擾同用謙卑同悔改嘅心嚟尋求你幫助嘅人嘅永恆避風港同朋友。阿門。』

（靜默一會）「你哋祈求咗就係咁；如果你哋仲想要，請講！至高無上嘅使者等緊你哋。」

...
之後，大家都話嗰個人一定係個癲佬，因為佢所講嘅說話，喺佢哋睇嚟完全冇道理可言。

Chinese (Mandarin)

那是一个充满强烈而崇高激情的时刻。整个国家都拿起了武器，战争开始了，每个人心中都燃烧着爱国的神圣火焰；鼓声阵阵，乐队演奏，玩具手枪劈啪作响，一捆捆的鞭炮嘶嘶爆裂；四处以及远方的屋顶和阳台上，都飘扬着在阳光下闪耀的旗帜海洋；每天，年轻的志愿者们精神抖擞、满怀骄傲地穿着崭新的制服沿着宽阔的大街游行，他们的父母、姐妹、恋人则带着难抑的激动，热烈地为他们欢呼；夜晚，拥挤的群众大会倾听那些激昂的爱国演说，深深拨动他们内心深处，而不时爆发的雷鸣般的掌声中，人们热泪纵横；在教堂里，牧师们号召人们忠于国旗和国家，并向“战争之神”祈求神圣的援手，用热情洋溢的言辞打动每一个听众。

的确，那是一个欢乐而又恩惠洋溢的时代，如果有少数几个胆大的人不赞成战争或对战争的正义性表示怀疑，他们立刻受到严厉而愤怒的警告，为了自身的安全，他们迅速隐匿，再也不敢在此事上多言。

星期天早晨到了——第二天部队就要开赴前线；教堂里人头攒动；志愿者们在那里，他们年轻的面庞闪耀着对战争的憧憬——庄严的行军，势如破竹的攻势，迅猛的冲锋，闪亮的军刀，敌人溃败的身影，喧嚣和烟雾，猛烈的追击，直到对方投降！——然后回到家乡时，他们将成为晒得黝黑、备受赞颂的英雄，被欢迎，被爱戴，浸润在金色的荣耀海洋里！与他们并肩而坐的是他们的亲人好友，满怀自豪、幸福，并洋溢着热烈的敬慕。礼拜仪式开始了；人们诵读了《旧约》中与战争相关的篇章；第一段祈祷结束后，管风琴随即奏响震撼全场的乐曲，所有人顿时起立，目光炽热，心跳加速，并齐声呼喊出那铿锵的祝愿：

“至高无上的可畏上帝啊！你统率一切！愿你的号角如雷声回荡，愿你的利剑如闪电划破长空！”

接着开始了那段“漫长的祈祷”。没有人记得曾听到过如此热烈、感人且言辞优美的恳求。其核心是祝愿仁慈而善良的天父照顾这些高尚的年轻士兵，为他们的爱国之举助力、安慰并鼓励他们；祝福他们，在战争与危险之时庇护他们，以他那强大的手托举他们，使他们更加坚强、自信，并在血腥的战斗中势不可挡；帮助他们摧毁敌人，并赋予他们及其旗帜、他们的祖国以永不磨灭的荣光——

就在此刻，一个年迈的陌生人走进来，他脚步缓慢而无声，沿着中央通道向前，目光紧盯着牧师；他高挑的身躯罩着一件及地长袍，头上不戴任何东西，白发如瀑布般倾泻在肩头，他那满是皱纹的脸苍白得近乎阴森。所有人都惊讶地看着他，但他沉默地向前走，没有停留，径直走到牧师身边并在旁边站定。牧师双目紧闭，未觉察他的到来，依然在深情地祈祷，直到最后用热切的恳请结束：“主啊，祝福我们的武器，赐我们胜利，主啊，我们的上帝，我们的国土与旗帜的守护者！”

那陌生人轻触牧师的手臂，示意他让开——牧师惊疑之下退到一边——于是他取代了牧师的位置。他凝视着目瞪口呆的会众，眼中闪着一种异样的光彩，片刻后他以低沉的声音说：

“我来自宝座之上，带来了全能上帝的讯息！”这话令在场的人深感震动；倘若那陌生人留意到，他也未表露。他继续说道：“他听到了他的仆人——你们的牧师——的祈祷，如果你们真心想要，他会满足你们——但作为他的使者，我必须先让你们明白这祈祷的真正含义，也就是它的全部含义。因为它就像人们许多的祈祷一样，请求的东西比祈祷者自己所意识到的更多——除非他暂停并思考。

“上帝的仆人，也就是你们的仆人，已经做了他的祈祷。他停下来想过吗？这是一个祈祷吗？不，实际上是两个——一个说出口的，还有一个没有说出口的。但它们都传到了聆听所有恳求的那一位的耳中——无论是言语所表达的，还是在内心未曾言说的。要谨记这点：如果你为了自己请求祝福，要小心别无意中给邻居带来灾祸；如果你祈求给你的庄稼降雨，那也许意味着你正在无意中请求让邻人的庄稼遭受干旱。你们已经听到了你们牧师祷告里那部分口头表达的内容。上帝派我来，把那尚未说出口的部分说出来——那部分也是牧师，以及你们在心底诚恳却无意识地渴求着的。愿上帝饶恕你们的无意！你们听到了这样的话：‘赐我们胜利吧，主啊，我们的上帝！’可这还不够。那未表露的话则是：‘主啊我们的上帝，请帮助我们用炮弹把他们的士兵撕成血肉碎片；请帮助我们用他们那些死去的爱国战士的惨白尸体覆盖他们原本笑意盎然的田野；请帮助我们让受伤之人痛苦的哀号淹没他们的炮声；请帮助我们以火焰风暴摧毁他们谦卑的家园；请帮助我们让他们无辜的寡妇沉浸在无法释怀的悲痛中；请帮助我们把他们和他们的孩子赶出家园，让他们在荒凉的土地上流离失所，无人施援，既要忍受夏日酷热又要饱尝严冬冰寒，精神崩溃、筋疲力尽，恳求坟墓却无处可寻——就为了我们这些敬拜你的人啊，主啊，粉碎他们的希望，摧毁他们的生活，拖长他们的痛苦旅途，压下他们的步伐，用泪水浸透他们的道路，让他们带伤的脚步在白雪上留下累累血迹！我们以‘爱’的名义这样祈求你，因为你是爱之源泉，也是所有在苦难中、抱着谦卑与痛悔之心来到你面前者的可靠庇护与朋友。阿们。’

（停顿片刻）“这便是你们的祈祷；如果你们仍然渴望它，就直言吧！至高者的使者正在等待。”

.....

后来，人们相信那个人是个疯子，因为他们觉得他的话毫无意义。

Chinese (Wu)

這辰光真正是個轟轟烈烈、高亢激昂個時節。遍個國度都攬住兵器，仗搭起來咧，人人心頭都燃起一道神聖個愛國火焰；鑼鼓咚咚響，樂隊吹打，手槍劈啪響，紮成一束束嘅炮仗唧唧噥噥炸開；四處攏是，甚至延展到老遠房頂同陽台上，曬滿嘅日頭底下閃閃生輝嘅旗幟林子；每日都有年輕自願兵，身穿新制服，精神抖擻噉踏過寬闊個馬路，佢哋阿爸阿媽、阿姐阿妹、阿侶都用帶住喜悅到哽住聲線嘅呼喊為佢哋歡呼；夜晚，大批人擠滿個集會廳，眾

人屏息聽住嗰啲激昂個愛國演說，句句震撼到佢們心坎，過唔多陣就爆發雷動掌聲，甚至邊拍手邊流淚；教堂裡面，牧師們向信眾宣揚對國旗同祖國嘅忠誠，並且祈求「戰鬥之神」幫助我哋正義個事業，講得慷慨激昂，令到每個聽到嘅人都深深震撼。

真係一個令人歡欣同蒙受恩典個辰光，只有嗰幾個膽子較大個人佢，敢對打仗表示反對，或者講戰爭到底正唔正當，一下就被人家惱火箇厲聲警告，怕出事體，立馬閃開不敢再講閒話。

星期天朝早嚟到——第二日部隊就要開拔到前線去；教堂裡頭擠頭擠腦哪，裏頭坐住些自願兵，小夥子張張臉孔裡面透出對戰爭個種種想頭——嚴肅個行軍，越走越猛個衝鋒，呼啦一下個大進攻，閃亮個刀劍，敵軍潰逃，炮聲隆隆同濃煙滔滔，猛烈追擊，直到敵人投降！——跟住打完仗返嚟，就成為曬被陽光晒得黝黑有型嘅英雄，受人愛戴，淹浸喺金色榮耀之海裡！佢哋隔離就坐住親愛之人，帶住驕傲、歡喜同火熱個欽佩。禮拜正式開始；讀咗《舊約》裏面講戰爭個一段；第一段禱告講完；跟住管風琴隆隆響徹成座建築，於是全體一齊企起身，對住閃閃發亮個眼神同急促個心跳，一齊用豪邁聲音發出強力祈願：

「至高無上、令人敬畏個上帝呀！萬事萬物都由儂所定！請以雷霆號角轟鳴，讓儂個寶劍閃耀如電！」

跟住就嚟到「漫長」個禱告。冇人記得先前聽過咁熱切、動人同華美詞句所組成個乞求。主要意思係：乞求嗰位仁慈同良善個天父保佑這班高貴年輕士兵，幫助、安慰、鼓勵佢哋盡好愛國責任；賜福佢哋，打仗同危險辰光庇護佢哋，用祂大能個手把佢哋托住，令佢哋堅強自信，血腥衝突中無可匹敵；助佢哋擊敗敵軍，並賜畀佢哋同佢哋旗幟、祖國永恒個榮耀——

正喺此時，一位年老陌生人靜悄悄嚟走入堂裏，慢慢踏過中間行道，對住牧師目不轉睛；佢個高佻身形披住一襲長袍垂至腳面，頭冇戴帽，白髮猶如浪花瀑布咁瀉落肩上，嗰張臉龐刻滿皺紋，蒼白得有啲駭人。眾人都驚訝望住佢，但佢不語地繼續前行；冇停頓，直接行上台邊，企喺牧師隔離。牧師眼睛還閉住，唔知道佢出現，持續住動情禱告，最尾以一句火熱懇請作結：「願主祝福我哋手上嘅兵器，賜畀我哋勝利，噢主、我哋嘅上帝，呢片土地同旗幟嘅守護者呀！」

陌生人碰下牧師膊頭，示意佢閃開——嗰位牧師驚愕之下照做——然後佢頂上牧師位置。過咗幾秒，佢用莊重目光掃視住屏息嘅眾人，眼裏燃燒住一團怪異光彩，然後低沉聲線開口道：

「我從天上王座而來——帶住全能上帝個訊息嚟到呢度！」此言一出，教堂裡頓時起一陣震動；倘若陌生人有察覺，也唔在乎。佢繼續講：「祂已經聽到祂個僕人——也就是你哋牧師——做個禱告，若真個係你哋想要，祂就會應允——不過我作為祂個使者，得先讓你哋瞭解呢個禱告真正個含義——也就是全部含義。因為呢禱告就同世間好多禱告一樣，佢所要嘅比禱告人自家知道個還多——除非佢停低嚟諗一諗。

「上帝個僕人，同時也是你哋個僕人，已經發出佢個禱告。佢有冇暫停嚟思考過？呢係咪只有一個禱告？唔係，實則有兩個——一個講出口，另個冇講出口。但兩個都到達嗰位聆聽一切祈求者個耳朵邊——無論講出聲還係心裏面個。務必銘記於心——你若只為自家求福，卻唔留意可能把詛咒帶到旁人；你為自己農田求雨，可能就等於害隔壁農田受旱。你哋已經聽到你哋牧師講出聲個部分。上帝派我來，轉達佢冇講出聲個部分——就是牧師以及你哋自己心裏面，無意識卻又熱切祈求嗰段。願上帝赦免你哋個無心之失！你哋聽到『求主賜畀我哋勝利，噢主、我哋嘅上帝！』但仲未完。嗰部分冇講出嚟個，內容係：『噢我哋個上帝，請幫我哋用砲彈轟得佢哋士兵血肉橫飛；幫我哋用佢哋愛國者慘白個屍首鋪滿原本笑吟吟個田地；幫我哋用傷兵痛苦嚎叫去壓過佢哋炮火轟鳴；幫我哋放一陣烈焰風暴燒光佢哋清淨個屋舍；幫我哋撕裂佢哋無辜寡婦個心靈，讓佢哋陷入絕望悲慟；幫我哋將佢哋同佢哋細路仔趕離屋宇，畀佢哋孤立無援咁漂泊喺被蹂躪個土地上，忍受烈日酷暑同寒冬刺風，身心崩潰，去到想死都死唔得——全為我哋呢班拜儂個人啊，主呀，粉碎佢哋所有希望，毀掉佢哋個人生，拉長佢哋悲苦個路途，加重佢哋步伐，讓眼淚浸濕佢哋道路，用佢哋受傷雙腳流出個血染紅白雪！我哋以愛之名向儂祈求，因為儂乃愛個源泉，亦係所有患難中、願意帶住謙卑懺悔心去尋求儂者個可靠依托同朋友。阿們。』」

（靜默一會）「你哋所祈禱個就係這些；如果依然想要，快出聲！至高者個使者而家正喺度等緊。」

.....

之後，大家都話嗰個人一定係個癲狂之人，因為佢所講嘅話，對眾人嚟講完全冇道理。

Danish

Det var en tid med stor og ophøjet begejstring. Landet stod med våben i hænderne, krigen var i gang, og i hvert bryst brændte den hellige ild af patriotisme; trommerne drøned, musikkorpsene spillede, rigtige pistoler knaldede, bundtede fyrværkerier hvæsed og spruttede; overalt og langt ude over de tilbagetrækkende og udtonende tage og balkoner vajede en flagrende vrimmel af flag i solen; dagligt marcherede de unge frivillige ned ad den brede gade, glade og stolte i deres nye uniformer, mens fædre, mødre, søstre og kærester jublende hilste dem med stemmer kvalt af lykkelig bevægelse, når de gik forbi; om aftenen lyttede de tætpakkede masseforsamlinger, forpustede, til patriotiske taler, som rørte deres inderste hjerter, og som de med jævne mellemrum afbrød med stormende bifald, mens tårerne trillede ned ad deres kinder samtidig; i kirkerne prædikede præsterne om hengivenhed for flag og fædreland, og de påkaldte "Kampens Gud", idet de bad inderligt om Hans hjælp i vores retfærdige sag med glødende veltalenhed, som gjorde indtryk på alle tilhørere.

Det var sandelig en glædens og nådens tid, og den lille håndfuld modige sjæle, der vovede at misbillige krigen eller sætte spørgsmålstegn ved dens retfærdighed, modtog øjeblikkeligt en så streng og vred advarsel, at de – af hensyn til deres personlige sikkerhed – hurtigt trak sig tilbage fra offentlighedens øjne og ikke fornærmede yderligere på den måde.

Søndag morgen kom – næste dag skulle bataljonerne tage til fronten; kirken var fyldt; de frivillige var dér, deres unge ansigter oplyst af krigerske drømme – syner af den ubønhørlige fremmarch, den voksende styrke, det voldsomme angreb, de blinkende sabler, fjendens flugt, tumulten, røgen, der indhyllede alt, den heftige forfølgelse, overgivelsen! – så hjem fra krigen, solbrændte helte, modtaget, elsket, nedsænket i gyldne have af herlighed! Med de frivillige sad deres kære, stolte, glade og fulde af brændende beundring. Gudstjenesten fortsatte; der blev læst et krigskapitel fra Det Gamle Testamente; den første bøn blev fremsagt; derpå fulgte en orgelbrusen, der fik bygningen til at ryste, og med én impuls rejste

menigheden sig, med funklende øjne og bankende hjerter, og udbrød i den vældige bøn:

"Den Højeste, frygtindgydende Gud! Du styrer alting! Må dit horn brøle som torden, og dit sværd lyse som lyn!"

Så kom den "lange" bøn. Ingen mindedes noget lignende i lidenskabelig bønferdighed, bevægende og smuk tale. Kernen i denne bøn var, at en evigt barmhjertig og velvillig Fader for os alle ville våge over vores ædle unge soldater og hjælpe, trøste og opmuntre dem i deres patriotiske dåd; velsigne dem, beskytte dem på kampens dag og i farefulde stunder, bære dem i sin mægtige hånd, gøre dem stærke og sikre, uovervindelige i det blodige slag; hjælpe dem med at knuse fjenden, og skænke dem og deres flag og deres fædreland uudslettelig ære og herlighed—

Præcis i dette øjeblik trådte en ældre fremmed stille ind i kirkens midtergang, hans øjne stift rettet mod prædikanten; hans høje skikkelse var indhyllet i en kappe, der nåede ned til hans fødder, hans hoved var ikke dækket, det hvide hår faldt som et skummende vandfald ned over hans skuldre, hans furede ansigt var unaturligt blegt, næsten spøgelsesagtigt. Mens alles øjne fulgte ham med undren, skred han tavst frem; uden at standse gik han op til prædikantens side og blev stående der. Med lukkede øjne, uvidende om hans nærvær, fortsatte prædikanten sin bevægende bøn og afsluttede den til sidst med disse ord, udtalt i en brændende appel: "Velsign vore våben, skænk os sejren, o Herre vor Gud, Fader og Beskytter af vort land og vort flag!"

Den fremmede rørte ved prædikantens arm og gav ham et tegn til at træde til side – prædikanten, overrasket, gjorde det – og den fremmede tog hans plads. I nogle øjeblikke betragtede han den fortryllede menighed med højtidelige øjne, hvor der brændte et besynderligt lys; så sagde han med dyb stemme:

"Jeg kommer fra Tronen – bærende et budskab fra den Almægtige Gud!" Disse ord ramte forsamlingen som et slag; hvis den fremmede bemærkede det, lod han sig ikke mærke. "Han har hørt sin tjeners – jeres hyrdes – bøn, og Han vil opfylde den, hvis det stadig er jeres ønske, når jeg, Hans sendebud, har forklaret jer dens betydning – det vil sige, dens fulde betydning. For den ligner mange af menneskers bønner, idet den beder om

mere, end den, der fremsiger den, aner – medmindre han stopper op og tænker efter.

"Guds tjener, som også er jeres tjener, har fremsat sin bøn. Har han stoppet op for at overveje den? Er det kun én bøn? Nej, det er to – én udtalt, den anden ikke. Men begge er nået den, som hører alle bønner – både de udtalte og de udtalte – i øret. Husk dette godt – hvis I beder om en velsignelse for jer selv, skal I være forsigtige så I ikke uforvarende påkalder en forbandelse over jeres nabo samtidig. Hvis I beder om regn over jeres egne marker, kan det være, at I uforvarende beder om, at jeres nabos marker skal tørre ud. I har hørt jeres tjeners bøn – den udtalte del. Jeg er af Gud sendt for at formidle den del, som ikke blev udtalt – den del som prædikanten og I i jeres hjerter har bedt inderligt men ubevidst om. Må Gud tilgive jer, hvis I er uvidende om det! I har hørt disse ord: 'Skænk os sejren, o Herre vor Gud!' Det er ikke nok. Den udtalte del af bønnen er: 'O Herre vor Gud, hjælp os med at rive deres soldater i blodige stykker med vores granater; hjælp os med at dække deres smilende marker med de blege lig af deres faldne patrioter; hjælp os med at overdøve kanonernes torden med skrigene fra deres sårede, der vrider sig i smerte; hjælp os med at ødelægge deres ydmyge hjem med en rasende ildstorm; hjælp os med at sluge hjerterne hos deres uskyldige enker med en uindfærdig sorg; hjælp os med at drive dem og deres børn ud af deres hjem, så de vandrer hjælpeløse gennem deres ødelagte land, fordømt til at tåle den brændende sol og de isnende vinde i sommer og vinter, sindsløst udmattede, træt af prøvelser, bønfoldende til Dig for hvile i graven, men forblev uden – for vor skyld, vi, der tilbeder Dig, Herre, knus deres håb, ødelæg deres liv, forlæng deres bitre rejse, tung deres skridt, lad tårer gennembløde deres veje, farv den hvide sne rød med blodet fra deres sårede fødder! Vi beder om det i kærlighedens ånd, hos Dig, som er Kærlighedens Kilde, og som er den evige tilflugt og ven for alle, der er hårdt trængt, og som søger Din hjælp med ydmyge og sønderknuste hjerter. Amen."

[Efter en pause] "I har bedt om alt dette; hvis I stadig ønsker det, så sig det! Den Højstes budbringer venter."

...

Senere antog man, at denne mand var gal, for der var ingen fornuft i det, han sagde.

Dutch

Het was een tijd van grote en verheven opwindning. Het land stond met wapens in de handen, de oorlog was uitgebroken, en in elk hart brandde het heilige vuur van patriottisme; de trommels roffelden, de muziekkorpsen speelden, speelgoedpistolen knalden, samengebonden vuurwerk siste en sputterde; overal, en ver in de verte boven de zich terugtrekkende en vervagende zee van daken en balkons, vajede een fladderende wildernis van vlaggen in de zon; dagelijks marcheerden de jonge vrijwilligers over de brede laan, vrolijk en trots in hun nieuwe uniformen, terwijl vaders, moeders, zussen en geliefden hen juichend toejuichten met stemmen verstikt van vreugdevolle emotie als ze voorbij trokken; 's avonds luisterden de samengedrongen massabijeenkomsten, met ingehouden adem, naar vurige patriottische redes die de diepste roerselen van hun harten beroerden, en die zij om de haverklap onderbraken met stormachtige applausuitbarstingen, terwijl de tranen over hun wangen stroomden tegelijkertijd; in de kerken preekten de predikanten over toewijding aan de vlag en het vaderland, en riepen de God der Strijdkrachten aan, smekend om Zijn hulp in onze rechtvaardige zaak met vurige veltalenheid, die elke toehoorder raakten.

Het was werkelijk een vreugdevolle en genadige tijd, en de handvol overmoedige geesten die het aandurfdën de oorlog af te keuren of te twijfelen aan de rechtvaardigheid ervan, kregen onmiddellijk zo'n strenge en boze waarschuwing dat ze zich – uit respect voor hun persoonlijke veiligheid – snel terugtrokken uit het zicht en niet meer op die manier in de fout gingen.

Zondagmorgen brak aan – de volgende dag zouden de bataljons naar het front vertrekken; de kerk was vol; de vrijwilligers waren er, hun jonge gezichten straalden van krijgsdromen – visioenen van de harde opmars, de toenemende vaart, de stormaanval, de flitsende sabels, de vlucht van de vijand, het tumult, de omsluitende rook, de felle achtervolging, de

overgave! – dan thuis van de oorlog, gebruikte helden, verwelkomd, aanbeden, ondergedompeld in gouden zeeën van roem! Met de vrijwilligers zaten hun dierbaren, trots, gelukkig en vervuld van vurige bewondering. De dienst ging verder; er werd een oorlogshoofdstuk uit het Oude Testament voorgelezen; het eerste gebed werd uitgesproken; daarop volgde een orgelklank die het gebouw deed trillen, en met één impuls stond de gemeente op, met fonkelende ogen en kloppende harten, en zong dat geweldige gebed:

"God, Almachtig en Geducht! Gij die beveelt!
Laat uw bazuin donderen en uw zwaard bliksemen!"

Toen volgde het "lange" gebed. Niemand kon zich iets vergelijkbaars herinneren in hartstochtelijk pleidooi, ontroering en mooie taal. De kern van deze smeekbede was dat een eeuwig barmhartige en weldadige Vader van ons allen zou waken over onze nobele jonge soldaten, en hen zou helpen, troosten en aanmoedigen in hun patriottische plicht; dat Hij hen zou zegenen, hen zou beschermen op de dag van de strijd en in gevaarlijke momenten, hen in Zijn machtige hand zou dragen, hen sterk en vol vertrouwen zou maken, onoverwinnelijk in het bloedige slagveld; dat Hij hen zou helpen de vijand te verpletteren, en hen, samen met hun vlag en hun vaderland, onvergankelijke eer en glorie zou schenken—

Præcis in dit moment stapte een oude vreemdeling stilletjes de midtergang van de kerk binnen, zijn ogen stijf gericht op de predikant; zijn lange gestalte was gehuld in een gewaad dat tot aan zijn voeten reikte, zijn hoofd onbedekt, het witte haar viel als een schuimende waterval over zijn schouders, zijn gegroefde gezicht was onnatuurlijk bleek, bijna spookachtig. Terwijl alle ogen hem vol verbazing volgden, liep hij zwijgend verder; zonder te aarzelen stapte hij naar de preekstoel en bleef daar staan. Met gesloten ogen, zich niet bewust van zijn aanwezigheid, vervolgde de predikant zijn ontroerende gebed en beëindigde het uiteindelijk met deze woorden, uitgesproken in een vurige appel: "Zegen onze wapens, schenk ons de overwinning, o Heer onze God, Vader en Beschermmer van ons land en onze vlag!"

De vreemdeling raakte de arm van de predikant aan en gebaarde hem opzij te stappen – de verraste predikant deed het – en de vreemdeling nam

zijn plaats in. Enkele ogenblikken lang overzag hij de betoverde gemeente met ernstige ogen, waarin een vreemde gloed brandde; toen zei hij met een diepe stem:

“Ik kom van de Troon – ik draag een boodschap van de Almachtige God!” Deze woorden sloegen in als een schok bij de gemeente; als de vreemdeling het merkte, toonde hij geen teken. “Hij heeft het gebed gehoord van Zijn dienaar, uw herder, en Hij zal het verhooren als dat uw wens is, wanneer ik, Zijn boodschapper, u de betekenis ervan heb uitgelegd – dat wil zeggen, de volledige betekenis. Want het lijkt op veel gebeden van de mensen, in die zin dat het meer vraagt dan degene die het uitspreekt beseft – tenzij hij stopt en nadenkt.

“Guds dienaar, die ook uw dienaar is, heeft zijn gebed opgezegd. Is hij gestopt om na te denken? Is het één gebed? Nee, het zijn er twee – één uitgesproken, de andere niet. Maar beide hebben het oor bereikt van Hem die alle smeekbeden hoort, de uitgesproken en de onuitgesproken – in het oor van Hem die alles hoort. Bedenk dit – houd het in gedachten. Als u een zegen voor uzelf afsmeekt, wees dan voorzichtig zodat u niet onbedoeld tegelijk ook een vloek over uw naaste afsmeekt; als u bidt voor regen over uw eigen akkers die het nodig hebben, bidt u daarmee mogelijk dat de akkers van uw buurman door droogte worden vernietigd. U hebt het gebed van uw dienaar gehoord – het uitgesproken deel. Ik ben door God gezonden om het onuitgesproken deel in woorden uit te drukken – dat deel dat de predikant en ook u in uw harten vurig in stilte baden. En onwetend en gedachteloos? Moge God uw onbedoelde daden vergeven! U hebt deze woorden gehoord: 'Schenk ons de overwinning, o Heer onze God!' Dat is niet genoeg. Het onuitgesproken deel van het gebed is dit: 'O Heer onze God, help ons hun soldaten in bloedige stukken te scheuren met onze granaten; help ons hun lachende velden te bedekken met de bleke lichamen van hun gevallen patriotten; help ons het gebulder van de kanonnen te overstemmen met het gekerm van hun gewonden, kronkelend van pijn; help ons hun nederige huisjes te verwoesten met een rasende vuurstorm; help ons de harten van hun onschuldige weduwen te verscheuren met onpeilbaar verdriet; help ons hen en hun kinderen uit hun huizen te drijven, zodat ze hulpeloos rondzwerven door verwoeste land, gedwongen om de verzengende hitte van

de zomerzon en de ijzige winden van de winter te doorstaan, geestelijk gebroken, uitgeput door beproevingen, smekend om rust in het graf maar niets vindend – voor onze schuld, wij, die U aanbidden, Heer, verpletteren uw hoop, vernietigen uw levens, verlengen uw bittere reizen, belasten uw stappen, laten tranen uw wegen doordrenken, kleuren de witte sneeuw rood met het bloed van uw gewonde voeten! Wij bidden dit in de geest van liefde, bij U die de Bron van Liefde bent, en die de eeuwige toevlucht en vriend bent van allen die geteisterd worden en Uw hulp zoeken met nederige en berouwvolle harten. Amen."

[Na een korte pauze] "U hebt om al dit gebed gevraagd; als u het nog steeds verlangt, spreek het uit! De boodschapper van de Allerhoogste wacht nu."

...

Later, men geloofde dat deze man krankzinnig was, want er zat geen greintje logica in zijn woorden.

Farsi

آن دوران سرشار از هیجان عظیم و والا بود کشور به پا خاست و جنگ درگرفته بود، در دل هر کس، شعله‌های مقدس میهن‌دوستی زبانه می‌کشید؛ طبل‌ها به صدا درآمده بودند، گروه‌های موسیقی می‌نواختند، پستول‌های اسباب‌بازی ترق‌وتروق می‌کردند، فشفشه‌های بسته‌شده سوت می‌کشیدند و جرقه می‌پراکندند؛ در هر گوشه و تا دور دست‌های بام‌ها و بالکن‌ها، جنگلی از پرچم‌های در اهتزاز زیر نور آفتاب می‌درخشید؛ هر روز جوانان داوطلب در یونیفورم‌های نو با سرزندگی و شکوه در خیابان عریض رژه می‌رفتند و پدران و مادران و خواهران و محبوبة‌هایشان با صداهایی آکنده از هیجان و بغضی شیرین آن‌ها را تشویق می‌کردند؛ شب‌ها گردهمایی‌های فشرده و پرجمعیت به سخنان آتشین میهن‌پرستانه گوش می‌سپردند که ژرف‌ترین لایه‌های قلبشان را تکان می‌داد و در فاصله‌های کوتاه، توفانی از کف‌زدن‌ها بر می‌خاست، در حالی که اشک از چشمانشان جاری بود؛ در کلیساها نیز کشیشان مردم را به وفاداری به پرچم و سرزمین فرا می‌خواندند و از "خدای جنگ" درخواست یاری می‌کردند تا در این هدف برحق ما را مدد رساند، با بیانی چنان آتشین که هر شنونده‌ای را به‌شدت تحت تأثیر قرار می‌داد.

بی‌گمان زمانه‌ای شاد و پرموهبت بود و آن چند روح جسور که جرئت می‌کردند با جنگ مخالفت کنند یا در درستی آن تردید روا دارند، بی‌درنگ هشدارهای سخت و خشمگین دریافت می‌کردند و برای حفظ جان‌شان به‌سرعت از دیده پنهان می‌شدند و دیگر چنین کاری نمی‌کردند.

یکشنبه صبح فرارسید—روز بعد گردان‌ها راهی جبهه می‌شدند؛ کلیسا از جمعیت موج می‌زد؛ داوطلبان

آنجا بودند، چهره‌های جوانشان با رؤیاهای رزمی می‌درخشید—پیشروی استوار، شتاب رو به فزونی —! حمله‌ای برق‌آسا، شمشیرهای درخشان، فرار دشمن، هیاهو و دود، تعقیب بی‌امان، و سرانجام تسلیم سپس بازگشت از جنگ چون قهرمانانی آفتاب‌سوخته که مورد استقبال و ستایش قرار می‌گرفتند و در اقیانوسی زرّین از افتخار غرق می‌شدند! نزدیکشان عزیزانشان نشسته بودند، سرافراز و خوشحال، و لبریز از تحسین و شوری برافروخته. مراسم عبادی آغاز شد؛ بخشی از عهد عتیق که به جنگ مربوط بود، قرائت شد؛ نخستین دعا خوانده شد؛ سپس صدای ارگ کلیسا طنین‌انداز شد و ساختمان را به لرزه انداخت و با یک انگیزش همگانی همه از جا برخاستند، چشمانی برافروخته و قلب‌هایی تندتپش، و فریادی هم‌آوا سر دادند:

ای خدای قادر و هولناک! ای آن‌که بر همه چیز فرمان می‌رانی! صدای کرّنا را به غرش درآور و «!شمشیرت را چون آذرخش فرود آر»

آنگاه «دعای طولانی» آمد. هیچ‌کس به یاد نمی‌آورد که پیش از آن، چنین استدعایی با این همه شور و با زبانی چنان گیرا و زیبا شنیده باشد. مضمون نیایش این بود که ای پدر مهربان و رؤوف همه‌ما، این جوانان بزرگ‌منش میهن‌دوست را در پناه خود بگیر و یاری‌شان کن، آرامش و دلگرمی بخش و در کار میهنی‌شان آنان را تقویت فرما؛ آنان را متبرک کن و در روز نبرد و دم خطر محافظتشان نما، در دستان نیرومندت نگاهشان دار و نیرومند و مطمئنشان ساز و در پیکار خونین شکست‌ناپذیرشان گردان؛ کمکشان کن دشمن — را در هم‌شکنند و به آن‌ها و پرچم و میهنشان افتخاری جاودانه ارزانی دار

در همین لحظه پیرمردی غریبه وارد شد و با گام‌های آهسته و بی‌صدا از میانه کلیسا گذشت، چشمانش به واعظ دوخته بود؛ قامتی بلند در ردایی که تا به پاهایش می‌رسید، سرش برهنه بود و موهای سپیدش همچون آبشار کف‌آلودی بر شانه‌هایش فرو می‌ریخت، و چهره‌چین خورده‌اش پریده‌رنگ و ترسناک به نظر می‌رسید. همه با شگفتی به او نگاه می‌کردند ولی او در سکوت پیش آمد؛ بدون توقف، کنار واعظ بالا رفت و ایستاد. با چشمان بسته، بی‌خبر از حضورش، ادامه داد به دعای پراحساس و به آخر رسید با این جمله که، «با صدای آتشین گفت:» سلاح‌های ما را متبرک کن و پیروزی را بر ما ارزانی دار، ای پروردگار خدای ما «!ای نگاهبان سرزمین و پرچم ما»

آن غریبه بازوی واعظ را لمس کرد و با اشاره خواست او را کنار بگذارد—که واعظ، شگفت‌زده، آن را انجام داد—و جای او را گرفت. چند لحظه او با نگاهی محترمانه به جماعت خیره شد، در چشمانش درخشش عجیبی می‌سوخت، و سپس با صدایی عمیق گفت:

من از بارگاه آمده‌ام—پیامی از خدای قادر آورده‌ام «!این سخنان جماعت را تکان داد؛ اگر هم آن غریبه» متوجه شد، او اهمیتی نداد. او صدای دعای خادم خود—واعظ شما—را شنیده و اگر واقعاً خواهان آن باشید، او آن را برآورده خواهد کرد—اما من، فرستاده‌ام، باید پیش از آن مفهوم واقعی این دعا را برای شما روشن کنم—که یعنی مفهوم کامل آن. چرا که این دعا مانند بسیاری از دعا‌های مردم است، به طوری

که درخواست‌های آن بیشتر از آن چیزی است که دعاگو خودش متوجه آن است—مگر اینکه او متوقف شود و تفکر کند.

خادم خدا، که همچنین خادم شماس است، دعایش را اعلام کرده است. آیا او متوقف شده است تا در مورد آن فکر کند؟ آیا این یک دعاست؟ نه، در واقع دو دعاست—یکی به زبان رانده شده و دیگری نه. اما هر دو به گوش آن که همه دعاها را می‌شنود رسیده‌اند—چه آن‌هایی که به زبان گفته شده و چه آن‌هایی که در دل نهفته‌اند. این را به خاطر بسپارید: اگر شما برای خودتان دعا می‌کنید تا برکت بخواهید، مراقب باشید که ناخواسته نفرینی بر همسایه‌تان نیاورید. اگر برای زمین‌های کشاورزی خود باران می‌طلبید، شاید ناخواسته درخواست کرده باشید که زمین‌های کشاورزی همسایه‌تان خشکسالی بکشند. شما صدای دعای خادم خود بخشی که به زبان گفته شده—را شنیدید. خدا مرا فرستاده تا آن بخش که به زبان نرسیده را بیان کنم—که همان بخش است که واعظ و شما در دل‌های خود، بی‌آنکه آگاه باشید، با اشتیاق درخواست می‌کنید. باشد که خدا عفو کند اگر این کار ناخواسته بوده باشد! شما این کلمات را شنیدید: «ای پروردگار خدای ما، پیروزی را بر ما ارزانی دار.» اما این کافی نیست. بخش ناگفته دعا چنین است: «ای خدای ما، به ما کمک کن تا سربازانت را با گلوله‌هایمان به قطعات خونین تقسیم کنیم؛ به ما کمک کن تا زمین‌های خندانان را با اجساد سفید پریده میهن‌دوستانشان بپوشانیم؛ به ما کمک کن تا فریادهای دردناک زخمی‌شان را بر صدای توپ‌ها غلبه دهیم؛ به ما کمک کن تا خانه‌های فروتنان را با طوفان آتش ویران کنیم؛ به ما کمک کن تا دل‌های بیوه‌های بی‌گناهان را با غم‌های بی‌امان پاره کنیم، تا در درد و اندوه فرو روند؛ به ما کمک کن تا آنان و کودکانشان را از خانه‌ها بیرون رانیم، تا بی‌پار و یاور در سرزمین‌های ویران‌شده سرگردان بمانند، در تابستان سوزان و زمستان سرد، روحشان شکسته و از مشکلات خسته شده‌اند، در حالی که از آرامش قبر طلب می‌کنند ولی آن را نیافته‌اند—همه اینها برای ما که شما را می‌پرستیم، ای پروردگار، امیدشان را نابود کن، زندگیشان را ویران ساز، سفر دردناکشان را طولانی کن، گام‌هایشان را سنگین کن، راه‌هایشان را با اشک‌هایشان اشباع کن، و برف سفید را با خون پاهای زخمی‌شان رنگین کن! اما این را به نام عشق از سوی شما که منبع عشق هستید و همچنین پناهگاه و دوست واقعی برای همه کسانی که در درد و رنج‌اند و با دل.» «فروتن و پشیمان به دنبال کمک شما می‌آیند، می‌طلبیم. آمین»

[!بعد از یک مکث کوتاه] [این همان دعایی است که شما خواندید؛ اگر هنوز هم آن را می‌خواهید، بگویید «فرستاده حضرت اعلی در انتظار است»

...

پس از آن مردم باور کردند که آن مرد دیوانه بود، زیرا آن‌ها هیچ معنایی در سخنان او نمی‌دیدند.

Finnish

Se oli aika suurta ja ylentävää kiihtymystä. Maa oli aseissa, sota oli alkanut, ja jokaisen rinnassa paloi isänmaallisuuden pyhä tuli; rummut paukkuivat, soittokunnat soittivat, leikkipistoolit poksahattelivat, yhteen sidotut ilotulitteet sihisivät ja räätisivät; joka puolella, ja kaukana aina harmaantuviin, etääntyviin kattoihin ja parvekkeisiin asti liehui lippujen kirjavana aaltoileva paljous auringonvalossa; päivittäin nuoret vapaaehtoiset marssivat leveää katua pitkin, iloisina ja ylpeinä uusissa univormeissaan, isät, äidit, sisaret ja rakastetut juichivat heille, äännet onnesta värisevinä, heidän kulkiessaan ohi; iltaisin tungokseen asti täynnä olevat joukkokokoukset kuuntelivat, hengitystään pidätellen, isänmaallisia puheita, jotka liikuttivat heidän sydäntensä syvimpiä sopukoita, ja joita he keskeyttivät tuon tuosta myrskyisillä suosionosoituksilla samalla kun kyöneleet valuivat pitkin heidän poskiaan; kirkoissa pastorit saarnasivat lipulle ja isänmaalle omistautumisesta ja huusivat avukseen Taistelujen Jumalaa, pyytäen Hänen apuaan oikeamieliselle asiallemme palavin sanankääntein, jotka koskettivat jokaista kuulijaa.

Se oli todella iloinen ja armollinen aika, ja ne puolisen tusinaa rohkeaa sielua, jotka uskalsivat moittia sotaa tai kyseenalaistaa sen oikeutuksen, saivat heti osakseen niin ankaran ja vihaisen varoituksen, että omaa turvallisuuttaan ajatellen he vetäytyivät nopeasti pois näkyvistä, eivätkä enää loukanneet sitä asiaa.

Sunnuntaiaamu koitti — seuraavana päivänä pataljoonat lähtivät rintamalle; kirkko oli täynnä; vapaaehtoiset olivat siellä, nuoret kasvot loistaen sotaisista unelmista — näkyjä määrätietoisesta etenemisestä, voiman karttumisesta, rynnäköön rajuudesta, välkkyvistä sapelien teristä, vihollisen paosta, myllerryksestä, kaiken alleen nielevästä savusta, kiivaasta takaa-ajosta, antautumisesta! — sitten kotiin sodasta, auringon paahtamat sankarit, vastaanotettuina, jumaloituina, uppoutuneina kullanhoitoiseen kunnian mereen! Vapaaehtoisten vieressä istuivat heidän läheisensä, ylpeinä, onnellisina ja täynnä hehkuvaa ihailua. Jumalanpalvelus jatkui; luettiin sota-aiheinen luku Vanhasta testamentista; ensimmäinen rukous esitettiin; sen

jälkeen kuului orgelin jylinä, joka sai rakennuksen vapisemaan, ja yhtenä impulssina seurakunta nousi seisomaan, silmät loistaen ja sydämet lyöden, ja kohotti ilmoille tuon mahtavan rukouksen:

"Jumala, sinä pelottava! Sinä, joka käsket!
Jyrise torvellasi ja iske miekallasi salamana!"

Sitten tuli "pitkä" rukous. Kukaan ei muistanut mitään vastaavaa siinä intohimoisessa vetoavuudessa, koskettavuudessa ja kauniissa kielessä. Sen pyynnön ydin oli, että ikuinen armollinen ja lempeä Isä valvoisi jalojen nuorten sotilaidemme ylle, auttaen, lohduttaen ja rohkaisten heitä heidän isänmaallisissa teoissaan; siunaisi heitä, suojelisi heitä taistelun päivänä ja vaarallisina hetkinä, kantaisi heitä väkevässä kädessään, tekisi heidät vahvoiksi ja varmoiksi, voittamattomiksi verisessä konfliktissa; auttaisi heitä murskaamaan vihollisen ja antaisi heille sekä heidän lippulleen että maalleen hämmästyttämätöntä kunniaa ja loistoa—

Juuri sillä hetkellä vanha muukalainen astui hiljaisesti sisään kirkon keskikäytävää pitkin, hänen katseensa kiinnittyi pastorin silmiin; hänen pitkä vartalonsa oli kietoutunut kaapuun, joka ulottui hänen jalkoihinsa saakka, hänen päänsä oli paljas, valkeat hiukset valuvat kuin vaahtoava vesiputous hänen hartioilleen, hänen uurteinen kasvonsa olivat luonnottoman kalpeat, melkein kummitukselliset. Kaikkien katseet seuransivat häntä ihmetellen, mutta hän jatkoi hiljaa eteenpäin kulkemista; pysähtymättä hän astui saarnatuolin luokse ja jäi seisomaan siellä. Silmät suljettuina, tietämättä hänen läsnäolostaan, pastori jatkoi liikuttavaa rukoustaan ja lopetti sen viimein näillä sanoilla, jotka lausuttiin hartaasti vetoomuksen muodossa: "Siunaa aseitamme, anna meille voitto, oi Herra meidän Jumalamme, maamme ja lippumme Isä ja Suojelija!"

Muukalainen kosketti hänen käsivarttaan ja vihjasi hänelle siirtymään sivuun — mikä sai hämmästyneen pastorin tekemään niin — ja muukalainen otti hänen paikkansa. Hetken ajan hän tarkasteli lumottua seurakuntaa vakavin katsein, joissa paloi outo loiste; sitten hän lausui syvällä äänellä:

"Tulen Valtaistuimesta — tuoden sanoman Kaikkivaltialta Jumalalta!"
Nuo sanat tärisyttivät kirkon väkeä kuin isku; jos muukalainen sitä huomasi, hän ei reagoinut. "Hän on kuullut palvelijansa, teidän paimenenne, rukouksen, ja Hän täyttää sen, jos se on todella teidän toiveenne, kunhan

minä, Hänen lähettiläänsä, olen selittänyt teille sen merkityksen — toisin sanoen, sen täyden merkityksen. Sillä se muistuttaa monia ihmisten rukouksia siinä mielessä, että se pyytää enemmän kuin rukoilija itse tietää — ellei hän pysähdy miettimään.

"Jumalan palvelija, joka on myös teidän palvelijanne, on esittänyt rukouksensa. Onko hän pysähtynyt ajattelemaan sitä? Onko kyseessä vain yksi rukous? Ei, siinä on kaksi — yksi lausuttu, toinen ei. Mutta molemmat ovat saavuttaneet sen, joka kuulee kaikki rukoukset — sekä lausutut että lausumattomat — hänen korviinsa. Muistakaa tämä hyvin — jos pyydätte siunausta itsellenne, olkaa varovaisia ettette tahattomasti samalla kutsuisi kirousta lähimmäisellenne; jos rukoilette sadetta omille pellolleenne, joka sitä tarvitsee, rukoilette samalla mahdollisesti, että naapurinne pellot tuhoutuvat kuivudesta. Olette kuulleet palvelijanne rukouksen — sen lausuttavan osan. Olen Jumala lähettänyt teidät puolestani välittämään sen osan, jota ei lausuttu — sen osan, jota pastori ja myös te itse sydämissänne olette hartaasti, mutta äänettömästi rukoilleet. Ja tietämättömästi ja ajatuksettomasti? Jumala suokoon niin! Te kuulitte nämä sanat: 'Anna meille voitto, oi Herra meidän Jumalamme!' Mutta se ei ole tarpeeksi. Rukouksen lausumaton osa on tämä: 'Oi Herra meidän Jumalamme, auta meitä repimään heidän sotilaansa verisiksi paljaksiksi ammuksillamme; auta meitä peittämään heidän hymyilevät peltonsa heidän kaatuneiden patriottien kalpeilla ruumiilla; auta meitä hukuttamaan heidän kanonien jyllinä heidän haavoittuneiden, kivusta vääntelevien huutojen kanssa; auta meitä tuhoamaan heidän vaatimattomat kotinsa raivoavan tulimyrskyn avulla; auta meitä särkeämään heidän viattomien leskiensä sydämet tyhjättömällä surulla; auta meitä ajamaan heidät ja heidän lapsensa pois heidän kodeistaan, jotta he vaeltavat auttamatta heidän riepottelevassa, tuhotussa maassa, pakotettuina sietämään kesän polttavaa aurinkoa ja talven hyytävää tuulta, mielenlyhyinä, uupuneina koettelemuksista, pyyhkivät turvaa hautaan, mutta eivät löydä sitä — meidän tähden, jotka palvomme Sinua, Herra, murskaamme heidän toivonsa, tuhoamme heidän elämänsä, pitkitämme heidän katkeran matkan, raskastamme heidän askeleitaan, lannoitamme heidän teitään kyynelillä, värjäämme valkeaa lunta heidän haavoittuneiden jalkojensa verellä! Pyydämme tätä rakkauden hengessä, Sinulta, joka olet

Rakkauden Lähde, ja joka olet ikuinen turva ja ystävä kaikille, jotka ovat kovin koettelemuksissa ja etsivät apuasi nöyrillä ja surullisilla sydämillä. Amen."

[Hetken tauon jälkeen] "Olette rukoilleet tätä; jos haluatte sitä edelleen, puhukaa! Allerhoogsteen lähettiläs odottaa nyt."

...

Myöhemmin uskottiin, että tämä mies oli mielipuoli, sillä hänen sanansa eivät tehneet mitään järkeä seurakunnan kannalta.

French

C'était une époque de grande et exaltante effervescence. Le pays était en armes, la guerre était déclenchée, et dans chaque poitrine brûlait le feu sacré du patriotisme ; les tambours battant, les fanfares jouant, les pistolets-jouets pétaradant, les pétards groupés sifflant et crépitant ; de tous côtés, et bien plus loin encore, sur l'étendue qui s'éloignait et se voilait, une multitude de toits et de balcons arborait un foisonnant déploiement de drapeaux flottant au soleil ; chaque jour, les jeunes volontaires descendaient la large avenue, gais et fiers dans leurs nouveaux uniformes, tandis que pères, mères, sœurs et fiancées les acclamaient, la voix étranglée par l'émotion joyeuse alors qu'ils passaient ; chaque soir, les foules rassemblées dans de grandes réunions écoutaient, haletantes, des discours patriotiques qui bouleversaient le tréfonds de leurs cœurs, et qu'elles interrompaient régulièrement par des tonnerres d'applaudissements, pendant que les larmes coulaient sur leurs joues en même temps ; dans les églises, les pasteurs prêchaient la dévotion au drapeau et au pays, et invoquaient le Dieu des Batailles, implorant Son aide dans notre juste cause avec des accents fervents qui touchaient chaque auditeur.

C'était vraiment un temps heureux et bienveillant, et la demi-douzaine d'esprits téméraires qui osaient désapprouver la guerre ou remettre en question sa légitimité reçurent aussitôt un tel avertissement sévère et courroucé que, pour leur propre sécurité, ils se retirèrent promptement de la scène et ne fornèrent plus d'offense de ce genre.

Le dimanche matin arriva — le lendemain, les bataillons partiraient pour le front ; l'église était remplie ; les volontaires étaient là, leurs jeunes visages illuminés par des rêves martiaux — visions de l'avancée implacable, de l'élan grandissant, de la charge fulgurante, des sabres étincelants, de la fuite de l'ennemi, du tumulte, de la fumée enveloppante, de la poursuite acharnée, de la reddition ! — puis le retour de la guerre, héros bronzés, accueillis, adorés, noyés dans une mer dorée de gloire ! Avec les volontaires étaient assis leurs proches, fiers, heureux et débordant d'une admiration ardente. Le service suivit son cours ; un passage guerrier de l'Ancien Testament fut lu ; la première prière fut prononcée ; elle fut suivie d'un éclat de l'orgue qui fit trembler le bâtiment, et d'un même élan toute l'assemblée se leva, les yeux brillants et les cœurs battants, pour faire monter cette immense invocation :

"Dieu tout-redoutable ! Toi qui ordonnes !

Laisse ton cor rugir comme le tonnerre, et ton épée briller comme l'éclair !"

Vint alors la « longue » prière. Personne ne se souvenait d'avoir entendu quelque chose d'aussi passionné ni d'aussi beau. L'essentiel de cette supplication était que le Père, toujours miséricordieux et bienveillant envers nous tous, veille sur nos nobles jeunes soldats et les aide, les reconforte et les encourage dans leur mission patriotique ; qu'Il les bénisse, les protège au jour de la bataille et dans les moments de danger, les porte dans Sa puissante main, les rende forts et confiants, invincibles dans l'assaut sanglant ; qu'Il les aide à écraser l'ennemi, et qu'Il accorde à eux ainsi qu'à leur drapeau et à leur patrie un honneur et une gloire impérissables —

Un vieil étranger entra et remonta l'allée principale d'un pas lent et silencieux, les yeux fixés sur le prédicateur, sa haute silhouette vêtue d'une robe tombant jusqu'à ses pieds, la tête nue, ses cheveux blancs dégringolant en une cataracte mousseuse sur ses épaules, son visage ridé d'une pâleur anormale, presque spectrale. Sous le regard intrigué de tous, il continua à avancer en silence ; sans marquer d'arrêt, il gravit les marches jusqu'au côté du prédicateur et s'y tint. Les yeux fermés, ce dernier, inconscient de sa présence, poursuivit sa prière ardente et l'acheva enfin par ces mots, prononcés avec ferveur : « Bénis nos armes, accorde-nous la victoire, ô Seigneur notre Dieu, Père et Protecteur de notre pays et de notre drapeau ! »

L'étranger toucha son bras et lui fit signe de s'écarter — ce que le prédicateur, stupéfait, fit —, puis l'étranger prit sa place. Pendant quelques instants, il parcourut l'assistance clouée sur place d'un regard solennel, où brûlait une lueur étrange ; puis, d'une voix grave, il dit :

« Je viens du Trône — portant un message du Dieu Tout-Puissant ! » Ses mots frappèrent l'assemblée d'un choc ; s'il le percevait, il n'y fit pas attention. « Il a entendu la prière de Son serviteur, votre pasteur, et Il y répondra si tel est votre désir, après que moi, Son messenger, vous en aurai expliqué la portée — c'est-à-dire sa portée intégrale. Car elle ressemble à beaucoup de prières des hommes, en ce qu'elle demande davantage que celui qui la prononce ne le soupçonne — sauf s'il s'arrête pour réfléchir.

« Le serviteur de Dieu, qui est aussi votre serviteur, a prononcé sa prière. S'est-il arrêté pour réfléchir ? Est-ce une seule prière ? Non, il y en a deux — une formulée, l'autre non. Mais les deux ont atteint l'oreille de Celui qui entend toutes les supplications, qu'elles soient prononcées ou non. Méditez cela — retenez-le bien. Si vous implorez une bénédiction pour vous-même, soyez alors prudents de ne pas invoquer involontairement une malédiction sur votre prochain en même temps. Si vous priez pour que la pluie bénisse vos propres champs qui en ont besoin, vous priez peut-être en même temps pour que les champs de votre voisin soient détruits par la sécheresse. Vous avez entendu la prière de votre serviteur — la partie exprimée. Je suis envoyé par Dieu pour formuler la partie non exprimée — cette partie que le prédicateur — et vous aussi, dans vos cœurs — avez priée avec ferveur mais en silence. Et sans le savoir, sans y penser ? Que Dieu veuille qu'il en soit ainsi ! Vous avez entendu ces paroles : 'Accorde-nous la victoire, ô Seigneur notre Dieu !' Mais ce n'est pas suffisant. La partie non exprimée de la prière est celle-ci : 'Ô Seigneur notre Dieu, aide-nous à mettre en pièces leurs soldats avec nos obus ; aide-nous à couvrir leurs champs souriants avec les corps pâles de leurs patriotes morts ; aide-nous à noyer le tonnerre des canons sous les hurlements de leurs blessés, tordus de douleur ; aide-nous à dévaster leurs humbles demeures dans une tempête de feu ; aide-nous à briser le cœur de leurs veuves innocentes par une tristesse incommensurable ; aide-nous à les chasser, eux et leurs enfants, de leurs maisons, afin qu'ils errent sans soutien dans les terres désolées de leur pays ravagé, vêtus de haillons, affamés et

assoiffés, jouets des ardeurs estivales du soleil et des vents glacés de l'hiver, brisés d'esprit, épuisés par la souffrance, suppliant Ton secours dans le tombeau mais ne le trouvant pas — pour nous, qui T'adorons, Seigneur, anéantis leurs espoirs, détruis leurs vies, prolonge leurs amères pérégrinations, alourdis leurs pas, inonde leurs chemins de larmes, souille la blancheur de la neige avec le sang de leurs pieds blessés ! Nous le demandons dans l'esprit d'amour, à Toi qui es la Source de l'Amour, et qui es le refuge toujours fidèle et l'ami de tous ceux qui sont en grande détresse et cherchent Ton aide avec des cœurs humbles et repentants. Amen.' »

[Après une pause] « Vous l'avez priée ; si vous la désirez encore, parlez ! Le messager du Très-Haut attend. »

...

On crut plus tard que cet homme était fou, car il n'y avait aucun sens à ce qu'il disait.

German

Es war eine Zeit großer und erhabener Begeisterung. Das Land war in Waffen, der Krieg hatte begonnen, und in jeder Brust loderte das heilige Feuer des Patriotismus; die Trommeln wirbelten, die Kapellen spielten, Pistolen knallten, zusammengebundene Feuerwerkskörper zischten und sprühten; überall und weit hinaus über die zurückweichenden und verblassenden Dächer und Balkone flatterte eine wimmelnde Menge von Fahnen in der Sonne; täglich marschierten die jungen Freiwilligen über die breite Allee, fröhlich und stolz in ihren neuen Uniformen; Väter, Mütter, Schwestern und Geliebte feuerten sie an mit Stimmen, die vor freudiger Rührung stockten, während sie vorbeizogen; abends lauschten die dicht gedrängten Menschenmassen atemlos patriotischen Reden, die ihre tiefsten Herzen erschütterten, und die sie um die Haverklappe unterbrachen mit tobendem Beifall, während ihnen zugleich die Tränen die Wangen hinunterliefen; in den Kirchen predigten die Pfarrer die Hingabe an Flagge und Vaterland und riefen den Gott der Schlachten an, flehten um Seine Hilfe für unsere gerechte Sache in glühender Rede, die jeden Hörer bewegte.

Es war tatsächlich eine frohe und gnädige Zeit, und das halbe Dutzend kühner Geister, die es wagten, den Krieg zu missbilligen oder seine Rechtmäßigkeit in Frage zu stellen, erhielten umgehend eine so strenge und zornige Warnung, dass sie sich, um ihrer eigenen Sicherheit willen, rasch aus dem Blickfeld verschwanden und sich nicht mehr auf diese Weise äußerten.

Der Sonntagmorgen kam – am nächsten Tag sollten die Bataillone an die Front aufbrechen; die Kirche war voll; die Freiwilligen waren da, ihre jugendlichen Gesichter erhellt von kriegerischen Träumen – Visionen vom unerbittlichen Vorrücken, der wachsenden Wucht, dem stürmischen Angriff, den blitzenden Säbeln, der Flucht des Feindes, dem Tumult, der alles umhüllenden Rauch, der wilden Verfolgung, der Kapitulation! – dann die Heimkehr vom Krieg, sonnenverbrannte Helden, willkommen geheißen, verehrt, eingetaucht in eine goldene Welle des Ruhms! Mit den Freiwilligen saßen ihre Lieben, stolz, glücklich und voller glühender Bewunderung. Der Gottesdienst ging weiter; ein Kriegsabschnitt aus dem Alten Testament wurde gelesen; die erste Gebet wurde gesprochen; darauf folgte ein Orgelbrausen, das das Gebäude erschütterte, und auf einen gemeinsamen Impuls hin erhob sich die Gemeinde, die leuchtenden Augen und klopfenden Herzen, und sang diese gewaltige Anrufung:

"Gott, Du Schrecklicher! Du, der Du befiehlst!

Lass Deine Posaune donnern und Dein Schwert blitzen!"

Dann folgte das „lange“ Gebet. Niemand konnte sich etwas Vergleichbares erinnern in dieser leidenschaftlichen Bitte, der Rührung und der schönen Sprache. Der Kern seiner Bitte war, dass ein allbarmherziger und gütiger Vater aller Menschen unsere edlen jungen Soldaten behüten möge, sie unterstützen, trösten und ermutigen möge in ihrer patriotischen Pflicht; dass Er sie segne, sie am Tag der Schlacht und in der Stunde der Gefahr beschirme, sie in Seiner mächtigen Hand trage, sie stark und zuversichtlich mache, unbesiegbar im blutigen Gefecht; dass Er ihnen helfe, den Feind zu zerschmettern, und ihnen, ihrer Fahne und ihrem Vaterland unvergängliche Ehre und Ruhm verleihe—

Ein alter Fremder trat ein und schritt langsam und lautlos den Mittelgang hinauf, die Augen fest auf den Geistlichen gerichtet, seine hohe Gestalt in ein Gewand gehüllt, das bis zu seinen Füßen reichte, sein Kopf

unbedeckt, sein weißes Haar fiel wie ein schäumender Wasserfall über seine Schultern, sein rissiges Gesicht war unnatürlich bleich, beinahe geisterhaft. Während alle Blicke ihn staunend folgten, ging er lautlos weiter; ohne innezuhalten, stieg er zum Prediger empor und blieb dort stehen. Mit geschlossenen Augen, ohne seine Anwesenheit zu bemerken, fuhr dieser in seinem bewegenden Gebet fort, bis er es schließlich mit den Worten beendete, die in innigem Flehen ausgesprochen wurden: „Segne unsere Waffen, gewähre uns den Sieg, o Herr, unser Gott, Vater und Beschützer unseres Landes und unserer Fahne!“

Der Fremde berührte seinen Arm und gab ihm ein Zeichen, zur Seite zu treten – was der verblüffte Geistliche tat – und trat an seine Stelle. Ein paar Augenblicke lang betrachtete er die gebannte Gemeinde mit ernstem Blick, in dem ein seltsames Licht brannte; dann sagte er mit tiefer Stimme:

„Ich komme vom Thron – trage eine Botschaft vom Allmächtigen Gott!“

Diese Worte trafen die Versammlung wie ein Schlag; ob der Fremde es bemerkte, ließ er sich nicht anmerken. „Er hat das Gebet Seines Dieners, eures Hirten, vernommen, und Er wird es erfüllen, falls es euer Wunsch ist, nachdem ich, Sein Bote, euch seine Bedeutung dargelegt habe – das heißt, seine volle Bedeutung. Denn es ähnelt vielen Gebeten der Menschen, indem es mehr verlangt, als derjenige, der es ausspricht, ahnt – es sei denn, er hält inne und denkt nach.

„Gottes Diener, der auch euer Diener ist, hat sein Gebet ausgesprochen. Hat er innegehalten und darüber nachgedacht? Ist es nur ein Gebet? Nein, es sind zwei – eines ausgesprochen, das andere nicht. Aber beide haben das Ohr dessen erreicht, der alle Bitten hört – sowohl die ausgesprochenen als auch die unausgesprochenen. Merkt euch das gut – behaltet es im Sinn. Wenn ihr um Segen für euch selbst bittet, seid vorsichtig, dass ihr nicht unabsichtlich zugleich eine Fluch über euren Nächsten bittet; wenn ihr um Regen für eure eigenen Felder bittet, bittet ihr damit vielleicht um die Zerstörung der Felder eures Nachbarn durch Dürre. Ihr habt das Gebet eures Dieners gehört – den ausgesprochenen Teil. Ich bin von Gott gesandt, um den anderen Teil in Worte zu fassen – diesen Teil, den der Prediger – und auch ihr selbst in euren Herzen – feurig und still – gebetet habt. Und unwissentlich, gedankenlos? Möge Gott eure unbeabsichtigten Taten vergeben! Ihr habt diese Worte

gehört: ‚Gewähre uns den Sieg, o Herr, unser Gott!‘ Aber das ist nicht genug. Der unausgesprochene Teil des Gebets lautet: ‚O Herr, unser Gott, hilf uns, ihre Soldaten mit unseren Granaten in blutige Fetzen zu reißen; hilf uns, ihre lachenden Felder mit den blassen Leichnamen ihrer gefallenen Patrioten zu bedecken; hilf uns, das Donnern der Kanonen mit den Schreien ihrer Verwundeten, die sich vor Schmerz winden, zu übertönen; hilf uns, ihre einfachen Häuser mit einem wütenden Feuersturm zu zerstören; hilf uns, die Herzen ihrer unschuldigen Witwen mit unermesslicher Trauer zu zerreißen; hilf uns, sie und ihre Kinder aus ihren Häusern zu vertreiben, damit sie hilflos durch ihr verwüstetes Land wandern, in Lumpen, hungrig und durstig, ausgeliefert der sengenden Hitze der Sommersonne und der eisigen Winde des Winters, geistig gebrochen, erschöpft von Leid, flehend um die Gnade des Grabes, aber ohne sie zu finden – für unseretwillen, wir, die wir Dich anbeten, Herr, vernichte ihre Hoffnung, zerstöre ihr Leben, verlängere ihre bittere Wanderung, beschwere ihre Schritte, tränke ihren Weg mit ihren Tränen, beflecke den weißen Schnee mit dem Blut ihrer verwundeten Füße! Wir bitten darum im Geist der Liebe, bei Dir, der Du die Quelle der Liebe bist, und der Du die ewige Zuflucht und Freund aller bist, die schwer gequält sind und Deine Hilfe mit demütigen und reuigen Herzen suchen. Amen.“

[Nach einer Pause] „Ihr habt dies gebetet; wenn ihr es noch immer begehrt, so sprecht! Der Bote des Allerhöchsten wartet.“

...

Später glaubte man, dass dieser Mann verrückt war, denn in seinen Worten war kein Sinn zu finden.

Greek

Ήταν μια εποχή μεγάλης και υψηλής έξαρσης. Η χώρα βρισκόταν σε εμπόλεμη κατάσταση, ο πόλεμος είχε ξεσπάσει και μέσα σε κάθε στήθος φλεγόταν η ιερή φωτιά του πατριωτισμού· τα τύμπανα ηχούσαν, οι μπάντες έπαιζαν, τα παιδικά πιστόλια κροτούσαν, τα δεμένα πυροτεχνήματα σφύριζαν και τσιτσίριζαν· παντού και μέχρι μακριά, στο βάθος, πάνω από τις στέγες και τα μπαλκόνια που απομακρύνονταν και

ξεθώραζαν, κυμάτιζε ένας κυκεύνας σημαίων στον ήλιο· καθημερινά οι νεαροί εθελοντές παρήλαυναν στη φαρδιά λεωφόρο, χαρούμενοι και περήφανοι με τις καινούργιες στολές τους, ενώ πατέρες, μάνες, αδερφές και αγαπημένες τους ζητωκραύγαζαν, με τις φωνές να πνίγονται από χαρούμενη συγκίνηση καθώς περνούσαν· κάθε βράδυ, οι μαζικές συγκεντρώσεις, γεμάτες κόσμο, άκουγαν λαχανιασμένες τους πατριωτικούς λόγους που συγκινούσαν τα βάθη της καρδιάς τους, και τους διέκοπταν ανά σύντομα διαστήματα με καταιγιστικά χειροκροτήματα, ενώ τα δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά τους· στις εκκλησίες, οι πάστορες κήρυτταν αφοσίωση στη σημαία και στην πατρίδα, και επικαλούνταν τον Θεό των Μαχών, ικετεύοντάς Τον να συνδράμει τον δίκαιο σκοπό μας, μ' έναν φλογερό λόγο που συγκινούσε κάθε ακροατή.

Πράγματι, ήταν καιρός χαράς και χάρης, και οι μισή ντουζίνα θαρραλέων πνευμάτων που τόλμησαν να αποδοκιμάσουν τον πόλεμο ή να αμφισβητήσουν τη δικαιοσύνη του, δέχτηκαν αμέσως τόσο αυστηρή και οργισμένη προειδοποίηση, ώστε, για τη δική τους ασφάλεια, γρήγορα αποσύρθηκαν από τη δημόσια θέα και δεν ξανατόλμησαν να μιλήσουν με αυτόν τον τρόπο.

Ήρθε το πρωί της Κυριακής — την επόμενη μέρα τα τάγματα θα έφευγαν για το μέτωπο· η εκκλησία ήταν κατάμεστη· οι εθελοντές βρίσκονταν εκεί, τα νεανικά τους πρόσωπα φωτισμένα από πολεμικά όνειρα — οράματα της αμείλικτης προέλασης, της ορμητικής φόρας, της εκρηκτικής επίθεσης, των αστραφτερών ξιφών, της φυγής του εχθρού, του αναβρασμού, του καπνού που τους τύλιγε, της λυσσαλέας καταδίωξης, της παράδοσης! — ύστερα, η επιστροφή από τον πόλεμο, ηλιοκαμένοι ήρωες, καλοδεχούμενοι, λατρεμένοι, βυθισμένοι σε χρυσές θάλασσες δόξας! Μαζί με τους εθελοντές ήταν οι δικοί τους άνθρωποι, περήφανοι, ευτυχισμένοι, πλημμυρισμένοι από ένθερμο θαυμασμό. Η ακολουθία προχώρησε· διαβάστηκε ένα πολεμικό κεφάλαιο από την Παλαιά Διαθήκη· ειπώθηκε η πρώτη προσευχή· ακολούθησε ένας βρυχηθμός του εκκλησιαστικού οργάνου που έκανε το κτίριο να σείεται, και με μία κοινή παρόρμηση η εκκλησία σηκώθηκε όρθια, με μάτια φλογισμένα, με καρδιές που χτυπούσαν δυνατά, και ανέβλυσε αυτή η επιβλητική επίκληση:

Θεέ παντοτρομερέ! Εσύ που διατάζεις!

Αστραποβρόντησε με τη σάλπιγγά σου και τη ρομφαία σου!

Ύστερα ήρθε η «μακρά» προσευχή. Κανείς δεν θυμόταν κάτι παρόμοιο σε παθιασμένη δέηση, συγκινησιακή φόρτιση και όμορφη γλώσσα. Η ουσία αυτής της δέησης ήταν να φυλάξει ένας Πατέρας πάντοτε ελεήμων και ευεργετικός όλους εμάς και ιδιαίτερα τους γενναίους νέους στρατιώτες μας, να τους βοηθήσει, να τους παρηγορήσει και να τους ενθαρρύνει στον πατριωτικό τους σκοπό· να τους ευλογήσει, να τους προφυλάξει την ημέρα της μάχης και την ώρα του κινδύνου, να τους κρατήσει στο ισχυρό Του χέρι, να τους κάνει δυνατούς και βέβαιους, ανίκητους στη φονική σύγκρουση· να τους βοηθήσει να συντρίψουν τον εχθρό, και να χαρίσει σ' αυτούς και στη σημαία τους και στη χώρα τους άφθαρτη τιμή και δόξα—

Ένας ηλικιωμένος ξένος μπήκε μέσα και προχώρησε αργά και αθόρυβα στον κεντρικό διάδρομο, με τα μάτια καρφωμένα στον ιερέα, το ψηλό του ανάστημα τυλιγμένο σ' ένα ένδυμα που έφτανε μέχρι τα πόδια του, το κεφάλι ακάλυπτο, με άσπρα μαλλιά που κυλούσαν σαν αφρισμένος καταρράκτης στους ώμους του, το ρυτιδιασμένο πρόσωπό του αφύσικα χλωμό, χλωμό ως το απόκοσμο. Ενώ όλα τα βλέμματα τον κοίταζαν με έκπληξη, εκείνος προχώρησε σιωπηλός· χωρίς να σταματήσει, ανέβηκε δίπλα στον κήρυκα και στάθηκε εκεί. Με κλειστά μάτια, ανυποψίαστος για την παρουσία του, ο κήρυκας συνέχισε τη συγκινητική του προσευχή, μέχρι που τελικά την ολοκλήρωσε με τα λόγια, που εξέφραζαν έντονη ικεσία: «Ευλόγησε τα όπλα μας, χάρισέ μας τη νίκη, ω Κύριε Θεέ μας, Πατέρα και Προστάτη της πατρίδας και της σημαίας μας!»

Ο ξένος άγγιξε το χέρι του, του έκανε νόημα να παραμερίσει — πράγμα που ο σαστισμένος ιερέας έκανε — και πήρε τη θέση του. Για μερικές στιγμές περιέτρεξε με το βλέμμα του το υπνωτισμένο ποίμνιο, με ένα σοβαρό ύφος, μέσα στο οποίο έλαμπε μια παράξενη φλόγα· κατόπιν είπε με βαθιά φωνή:

«Έρχομαι από τον Θρόνο — φέροντας ένα μήνυμα από τον Παντοδύναμο Θεό!» Τα λόγια αυτά χτύπησαν το εκκλησίασμα σαν ηλεκτρικό ρεύμα· αν ο ξένος το κατάλαβε, δεν το έδειξε. «Άκουσε την προσευχή του υπηρέτη Του, του ποιμένα σας, και θα την εκπληρώσει, αν

αυτό είναι το θέλημά σας, αφού όμως εγώ, ο αγγελιοφόρος Του, σας εξηγήσω τη σημασία της — δηλαδή ολόκληρη τη σημασία της. Διότι μοιάζει με πολλές από τις προσευχές των ανθρώπων, με την έννοια ότι ζητάει περισσότερα από όσα ο προσευχόμενος συνειδητοποιεί — εκτός κι αν σταθεί και σκεφτεί.

»Ο υπηρέτης του Θεού, που είναι και δικός σας υπηρέτης, είπε την προσευχή του. Στάθηκε να τη συλλογιστεί; Είναι μόνο μία προσευχή; Όχι, είναι δύο — η μία ειπωμένη, η άλλη ανείπωτη. Και οι δύο έφτασαν στα αυτιά Εκείνου που ακούει όλες τις δεήσεις, τις εκφρασμένες και τις βουβές. Σκεφτείτε το — κρατήστε το στο νου σας. Αν ικετεύετε για μια ευλογία για τον εαυτό σας, προσέξτε! Μήπως άθελά σας καλείτε και μια κατάρρα πάνω στον διπλανό σας την ίδια στιγμή. Αν προσεύχεστε για βροχή στα σπαρτά σας που τη χρειάζονται, τότε ίσως προσεύχεστε να καταστραφεί ο κάμπος του γείτονά σας από ξηρασία. Ακούσατε την προσευχή του υπηρέτη σας — το ειπωμένο μέρος της. Εγώ απεστάλην από τον Θεό για να δώσω φωνή στο άλλο μέρος της — εκείνο που ο κήρυκας — και εσείς επίσης, μέσα στις καρδιές σας — προσευχηθήκατε με θέρμη σιωπηρά. Και εν αγνοία, χωρίς σκέψη; Ο Θεός είθε να το επιτρέψει! Ακούσατε αυτές τις λέξεις: "Χάρισέ μας τη νίκη, ω Κύριε Θεέ μας!" Αυτό αρκεί. Το ανείπωτο μέρος της προσευχής είναι το εξής: "Ω Κύριε Θεέ μας, βοήθησέ μας να ξεσκίσουμε τους στρατιώτες τους σε ματωμένα κομμάτια με τα βλήματά μας· βοήθησέ μας να καλύψουμε τα χαμογελαστά τους χωράφια με τα χλωμά σώματα των πεσόντων τους πατριωτών· βοήθησέ μας να πνίξουμε τον βρόντο των κανονιών στα ουρλιαχτά των τραυματιών τους, που σφαδάζουν από τον πόνο· βοήθησέ μας να ερημώσουμε τα ταπεινά τους σπίτια με έναν τυφώνα φωτιάς· βοήθησέ μας να τσακίσουμε τις καρδιές των αθώνων χηρών τους με μία θλίψη που δεν παρηγορείται· βοήθησέ μας να τους βγάλουμε από τα σπίτια τους μαζί με τα μικρά παιδιά τους, να περιπλανιούνται απροστάτευτοι στην ερημωμένη γη τους, ντυμένοι με κουρέλια, πεινασμένοι και διψασμένοι, εκτεθειμένοι στη φλογερή κάψα του καλοκαιρινού ήλιου και στους παγωμένους ανέμους του χειμώνα, καταβεβλημένοι στο πνεύμα, εξουθενωμένοι από τις κακουχίες, ικετεύοντάς Σε για ανάπαυση στον τάφο, μα χωρίς να τη βρίσκουν — για χάρη μας που Σε λατρεύουμε, Κύριε, αφάνισε την ελπίδα τους, ρήμαξε τις

ζωές τους, παρέτεινε την πικρή τους περιπλάνηση, βάρυνε τα βήματά τους, πότισε τον δρόμο τους με τα δάκρυά τους, μάτωσε το λευκό χιόνι με το αίμα των πληγωμένων ποδιών τους! Αυτά Σου ζητάμε, με το πνεύμα της αγάπης, από Σένα, που είσαι η Πηγή της Αγάπης και που είσαι πάντοτε το αληθινό καταφύγιο και ο φίλος όλων όσους είναι πολύ βασανισμένοι και αναζητούν τη βοήθειά Σου με ταπεινές και συντετριμμένες καρδιές. Αμήν.”

[Υστερα από μια παύση] “Τα έχετε προσευχηθεί όλα αυτά· αν ακόμα τα επιθυμείτε, μιλήστε! Ο απεσταλμένος του Υψίστου περιμένει.”

...

Πιστεύτηκε αργότερα πως ο άνθρωπος αυτός ήταν τρελός, γιατί δεν υπήρχε κανένα νόημα σ’ όσα έλεγε.

Gujarati

એ એક મહાન અને ઉત્સાહભર્યો સમય હતો. દેશ શસ્ત્ર ઉપાડે ઉભો હતો, યુદ્ધ શરૂ થયું હતું, દરેક હૃદયમાં દેશપ્રેમની પવિત્ર અગ્નિ જળી રહી હતી; વગ વાગતા, બેન્ડ વગાડતા, રમકડાના તીર ફટકારતા, બંધાયેલા ફટાકડા ફિયાઆફિયા અવાજ સાથે ફાટી રહ્યા હતા; દરેક તરફ અને દૂર સુધી પછડતી અને ધૂમ્રવૃત્તિ કરતાં છતો અને બાલ્કનીઓ પર ધ્વજોના એક ઝાંપટ જેવા વન સરકતાં અને સૂર્યમાં ચમકતાં હતા; દરરોજ યુવાન સ્વયંસેવકો નવા યુનિવર્સિટીમાં ખુશ અને સુંદર રૂપમાં પહેરીને પહોળી રોડ પરથી ચાલતા હતા, ગૌરવભર્યા પિતાઓ, માતાઓ, બહેનો અને પ્રેમિકાઓ ખુશીના ભાવમાં અવાજ ઉઠાવતાં તેમને આહ્વાન કરતા હતા; રાત્રે ભરપૂર સભાઓ લોકો દેશપ્રેમભરી વક્તવ્યો સાંભળતાં, જે તેમના દિલના ઊંડા ભાગોને ખલેલ પહોંચાડતા હતા, અને જલદી જલદી તાળીઓની ઝંકારથી તેને વિક્ષિપ્ત કરતાં, તેમના ગાલ પર આંસુ વહેતા હતા; ચર્યોમાં પાદરીઓ ધ્વજ અને દેશની ભક્તિ વિશે પ્રચાર કરતા, અને અમારા સારા હેતુમાં તેમની મદદ માટે યુદ્ધના દેવને અપીલ કરતા, તેજસ્વી ભાષામાં જે દરેક શ્રોતાને સ્પર્શતી હતી.

આખરે એ ખુશી અને કૃપા ભરેલો સમય હતો, અને તે અડધી ડઝન હિંમતવાળા આત્માઓ જેમણે યુદ્ધને નકારી ચૂકવવાનું કે તેના ન્યાયોચિતતાને શંકાસ્પદ બનાવવાનું પ્રયત્ન કર્યું, તેમને તરતજ તીવ્ર અને ગુસ્સાવાળા ચેતવણીઓ મળી, જેથી તેમના વ્યક્તિગત સુરક્ષાની خاطر તેઓ ઝડપથી નજર સામેથી ગુમ થઈ ગયા અને તે રીતે ફરી કોઈ ખોટી વાતો નહોતી કરવી.

રવિવારની સવારે આવી — આવતીકાલે બટાલિયન્સ મૈદાન તરફ નીકળશે; ચર્ય ભરેલી હતી; ત્યાં સ્વયંસેવકો હાજર હતા, તેમના યુવા ચહેરા યુદ્ધના સપનાઓથી

ઝળહળતા — કડક આગળ વધવું, વધતી ગતિ, ઝડપી હુમલો, ચમકતા તલવારો, દુશ્મનનું પલાયન, હલચાલ, ધૂમ્ર, ઉગ્ર પીછો, વીરોધી પીછો, સન્નિધાંત શરણાગતિ! — અને પછી યુદ્ધમાંથી ઘરે પાછા ફરતાં, ધૂપમાં ધૂમધામથી સ્નાતક થયેલા હીરોય્સ, આવકારાયેલા, પ્રેમી, ગૌરવના સોનેરી સમુદ્રમાં વિમુખા! સ્વયંસેવકો સાથે તેમના દયાળુ લોકો પણ બેઠા હતા, ગૌરવભર્યા, ખુશ, અને તેજસ્વી પ્રશંસાથી ભરેલા. સેવા ચાલુ રહી; પાળિયું ધર્મગ્રંથ (Old Testament) માંથી યુદ્ધ સંબંધિત એક અધ્યાય વાંચાયો; પ્રથમ પ્રાર્થના કરવામાં આવી; પછી ઓર્ગેનના ગર્જનથી પૂરા ઇમારત હલાઇ ગઈ, અને એક જ લહેરે ઘરની અંદર ઊભા થઈ ગયા, ચમકતાં આંખો અને ધબકતાં દિલ સાથે, અને તે પ્રયંડ અપીલ નીકળી:

“હે સર્વભયંકર દેવ! તું જે નિર્ધારિત કરે છે!

તારી ઘંટાની ગર્જન અને તારી વીજળીની તલવાર!”

પછી “લાંબી” પ્રાર્થના શરૂ થઈ. કોઈ પણ આવું ઉત્સાહભર્યું, હળવાશભર્યું અને સુંદર ભાષામાં બોલેલ પ્રાર્થના યાદ નથી. તેના વિનંતીના મુખ્ય ભાર હતો કે એક સદા દયાળુ અને દયા-ભર્યો પિતાએ અમારા નાનકડા વરિષ્ઠ સૈનિકોની દેખભાળ રાખે, તેમને તેમના દેશપ્રેમભર્યા કાર્યમાં મદદ, આશ્વાસન અને પ્રોત્સાહન આપે; તેમને આશીર્વાદ આપે, યુદ્ધના દિવસે અને સંકટના ક્ષણોમાં તેમને રક્ષણ આપે, તેમની શક્તિશાળી હાથેમાં તેમને પકડી રાખે, તેમને મજબૂત અને આત્મવિશ્વાસી બનાવે, રક્તરંજિત આક્રમણમાં અપરાજેય બનાવે; દુશ્મનને પેઢી નાખવામાં તેમને મદદ કરે, અને તેમને, તેમના ધ્વજ અને દેશને અમર માન અને ગૌરવ આપે—

એક વૃદ્ધ અજાણ વ્યક્તિ મુખ્ય રસ્તા પર ધીમું અને નિશાબદ્ધ પગલાં લઈ આવી, તેના આંખો પાદરી પર ટકી હતી, તેનું લાંબું શરીર એક આવરણમાં આવરાયેલું હતું જે તેના પગ સુધી પહોંચતું હતું, માથું ખુલ્લું હતું, તેના સફેદ વાળ પીઠ પર ઝરમરાટી કડાકાનું ઝરણું જેવા પડી રહ્યા હતા, તેનો ચહેરો અસ્વાભાવિક રીતે ચાંદલો હતો, ચાંદલો તે સુનાઈ નહિ દેતા. બધા નજરો તેને જોઈ રહી હતી અને ચકિત હતી, તે નિઃશબ્દમાં આગળ વધતો ગયો; રોકાઈ વિના, પાદરીની બાજુમાં ઊભો થયો અને ત્યાં રાહ જોવા લાગ્યો. પાદરીના આંખો બંધ હતી, તેની હાજરીની જાણ વગર, તેણે તેની પ્રેરણાદાયક પ્રાર્થનાને ચાલુ રાખી, અને અંતે તે શબ્દોમાં પૂરી કરી, ઊર્જવાન વિનંતી સાથે, “અમારા હથિયારોને આશીર્વાદ આપે, અમને વિજય આપ, હે પ્રભુ અમારા દેવ, પિતા અને અમારા ધ્વજના સંરક્ષક!”

અજાણ વ્યક્તિએ તેના હાથને સ્પર્શ કર્યો, તેને બાજુમાં હટવાની સંકેત આપી — જે નિશ્ચિતપણે પાદરીએ કર્યું — અને તેની જગ્યા લઈ લીધી. થોડા સમય માટે તેણે મંત્રમુગ્ધ શ્રોતાઓને ગંભીર આંખો સાથે જોયા, જેમાં એક અજાણ્યું પ્રકાશ ઝળકતું હતું; પછી એક ઊંડા અવાજમાં કહ્યું:

“હું સિંહાસન પરથી આવ્યો છું — સર્વશક્તિમાન દેવનો સંદેશ લઈને!” એ શબ્દોએ ઘરમાં ઝટકા આપ્યા; જો તે અજાણ વ્યક્તિએ સમજ્યું હોય તો તેણે ધ્યાન નહીં આપ્યું. “એણે તમારા સેવક, તમારા પાદરી,ની પ્રાર્થનાને સાંભળી છે, અને તે તેને પુરું કરશે જો

તમારું ઈચ્છા હોય, જ્યારે હું, તેના દૂત, તમને તેના અર્થ સમજાવીશ — એટલે કે, તેનો પૂર્ણ અર્થ. કારણ કે તે માનવની ઘણી પ્રાર્થનાઓની જેમ છે, એમાં તેવા માગણીઓ છે કે જે પ્રાર્થના કરનારો સમજી પણ નથી રહ્યો — સિવાય તે અટકી વિચારે.

“દેવનો સેવક અને તમારો છે તેના પ્રાર્થના કરી છે. શું એ અટકી વિચારી રહ્યો છે? શું એ માત્ર એક જ પ્રાર્થના છે? ના, એ બે છે — એક બોલી અને બીજી નથી. બંને તે જ વ્યક્તિ સુધી પહોંચ્યા છે જે તમામ પ્રાર્થનાઓને સાંભળે છે, બોલેલી અને બોળેલી. આ વિશે વિચારો — ધ્યાનમાં રાખો. જો તમે પોતાને આશીર્વાદ માટે પ્રાર્થના કરો છો, તો સતર્ક રહો! નહીં તો તમારી અસંયત ઈચ્છા સાથે તમે પોતાના પડોશી પર પણ શાપ માગી રહ્યા છો. જો તમે તમારી પાક પર વરસાદની આશીર્વાદ માટે પ્રાર્થના કરો છો જે તેને જરૂર છે, તો આ ક્રિયા દ્વારા તમે કદાચ તમારા પાડોશીના પાકને સુકાનથી નાશ કરવા માટે પ્રાર્થના કરી રહ્યા છો. તમે તમારા સેવકની પ્રાર્થના — બોલેલા ભાગને સાંભળ્યું છે. હું ભગવાન દ્વારા મોકલવામાં આવ્યો છું અન્ય ભાગને શબ્દોમાં મૂકી આપવાનો — તે ભાગ જે પાદરી — અને તમે પણ તમારા દિલમાં — ઉત્સાહભર્યા silently પ્રાર્થના કરી હતી. અને અજાણ્યે અને વિચારે વિના? ભગવાન તે એવી દયા આપે! તમે આ શબ્દો સાંભળ્યા: ‘અમને વિજય આપ, હે પ્રભુ અમારા દેવ!’ એ પૂરતું છે. પ્રાર્થનાનો અનબોલેલો ભાગ આ છે: ‘હે પ્રભુ અમારા દેવ, અમને અમારા શેલો વડે તમારા સૈનિકોને લોહિયાળ ટુકડામાં ફાડવામાં મદદ કરો; અમને તેમના સ્મિતવાળા ખેતરોને તેમના પેશાદાર પતિત દેશભક્તોના ચાંદળાં સ્વરૂપોથી ઢાંકવામાં મદદ કરો; અમને તેમના ગોળીઓના ગર્જનને તેમના ધાયલના પીડાથી ચીસ ઉપર પડવાવાળા અવાજોથી ડૂબવામાં મદદ કરો; અમને તેમના નિમ્નતમ ઘરોને અગ્નિના તોફાનથી વિનાશમાં ફેરવવામાં મદદ કરો; અમને તેમના નિર્દોષ વેધીઓના હૃદયો ત્રાસથી ફાડવામાં મદદ કરો; અમને તેમને તેમના નાના બાળકો સાથે છત વગર બહાર કાઢવામાં મદદ કરો, જેથી તેઓ તેમના નિજાત્યભૂમિ પર દયા વગર, ફૂલેલી અને ભૂખી, તરસી અને તરસી બનીને ફરતા રહે, ઉનાળાની અગ્નિ જ્વાળામાં અને શિયાળાની હિમવર્ષાની પવનમાં, મનભરેલા, થાકી ગયેલા, ધરણા માટે પ્રાર્થના કરતા પણ ન મળતા — અમારી ભલામણ માટે જે તમને પૂજાવે છે, પ્રભુ, તેમની આશાઓને ધ્વંસ કરો, તેમના જીવનને બિબળાવો, તેમના કઠિન યાત્રાને લાંબા કરો, તેમના પગલાંઓને ભારે કરો, તેમની રસ્તા ને તેમના આંસુઓથી પાણી પૂરવું, અને તેમના ધાયલ પગલાંઓના લોહિથી સફેદ હિમને દાગદાર કરો! અમે આને પ્રેમની ભાવના સાથે માંગીએ છીએ, તેમાંથી જે પ્રેમનો સ્ત્રોત છે, અને જે સદા વિશ્વસનીય આશ્રય અને મિત્ર છે બધા જ જે બાહુબલી સાતક અને વિનમ્ર અને ક્ષમાશીલ દિલ સાથે તેની મદદ માંગે છે. આમેન.’

[થોડી વારે] “તમેઓ આ બધું પ્રાર્થના કરી છે; જો તમે હજી પણ ઇચ્છો છો, તો બોલો! સર્વોચ્ચનો દૂત અહીં રાહ જોઈ રહ્યો છે.”

...

પછી માનવામાં આવ્યું કે એ વ્યક્તિ પાગલ હતો, કેમ કે એના બોલવામાં કોઈ તર્ક નથી.

Hausa

A wancan lokaci ne wani lokaci na babban farin ciki da kwarin gwiwa.

Kasa gabaɗayanta ta tashi tsaye da makamai, yaki ya fara, kuma cikin kowane kirji akwai wutar kaunar kasa mai tsarki da ke konewa; ganguna na bugawa, band dɪn kida na busa, bindigogin wasan yara na harbi da “pah-pah,” tarin fatakan huci da fashewa; a ko’ina, har zuwa can can a saman rufi da baranda, ana iya ganin tutoci da dama kamar daji suna yawo a karkashin hasken rana; kowace rana matasan sojojin sa-kai suna tafiya a kan manyan hanyoyi cikin farin ciki da kyau a sabbin uniform dɪnsu, yayin da iyayensu, ‘yan’uwansu mata da masoya ke yi musu kokari da muryoyi masu cike da farin ciki yayin da suke wucewa; a cikin dare, tarukan jama’a masu cike da mutane suna sauraron jawaban kishin kasa masu zafi, waɗanda ke girgiza zukatan mutane har kasa da ransu, kuma suna katse su a kankanin lokaci tare da tafi mai karfi na taliya, yayin da hawaye ke gudana a fuskokinsu; a cikin coci-coci, fastoci suna yin wa’azi na kaunar tutar kasa da kasar, suna rokon “Allah na Yaki” domin taimakonmu a wannan dalili mai kyau, tare da kalmomi masu karfi waɗanda ke motsa zuciyar kowanne mai sauraro. **Lallai kuwa lokaci ne na farin ciki da alheri,** kuma waɗanda kaɗan daga cikinsu suka yi kokarin ki yaki ko kuma suka yi shakkar nagartarsa, an ba su gargadi mai tsanani da fushi har sai sun tsere don tsira da ransu, ba su sake yin hakan ba. **Ranar Lahadi ta iso**— washegari bataliya za ta tafi gaban gaba; coci cike ne; a ciki akwai waɗannan matasan sojojin sa-kai, fuskokinsu na haskakawa da mafarkin yaki—ra’ayoyi na ci gaba mai tsanani, kara karfin motsi, tafi da hanzari, harbi mai karfi, gudun tserewar abokan gaba, hayaniya da hayaki, tsanani wurin bi, da kuma mika wuya!—sannan bayan dawowarsu daga yaki za su zama jarumai masu dumi da rana, ana musu marhabin da su, ana kaunarsu, suna ruwan cikin tekun dɪaukaka na zinariya! Tare da su, masu kaunarsu ma suna zaune, suna da alfahari, farin ciki, da cike da girmamawa mai karfi ga waɗannan matasa. An fara ibada; an karanta wani bangare na Tsohon

Alkawari da ya yi magana game da yaki; an yi addu'a ta farko; sannan sai gurnani mai karfi daga na'urar organ ya girgiza ginin, sannan gaba daya suka mika tsaye, idanunsu na haskakawa, zukatansu na bugawa da sauri, suka hada murya a wuri daya suna yin wannan addu'a mai karfi: **"Allah na ban tsoro! Kai ne mai kaddara komai! Garganjin makiranka da walkiyar takobinka!"** Bayan haka sai "doguwar" addu'a ta biyo baya. Babu wanda yake tunawa da irin wannan roko mai zafi, mai motsa zuciyar, mai kyau a lafazi kamar wannan a da. Babban abin da ake rokonshi shi ne cewa Uba mai jin kai da alheri na dukanmu, Allah, Ya sa ido a kan waɗannan jarumai matasa, Ya taimake su, Ya kwantar musu da hankali, Ya karfafa su a cikin aikin kishin kasa; Ya albarkace su, Ya kare su a ranar yaki da lokutan hatsari, Ya riƙe su a cikin hannunsa mai karfi, Ya sanya su karfi da kwarin gwiwa, masu dorewa a cikin gumurzun jini; Ya taimake su su murkushe abokan gaba, Ya ba su da tutarsu da kasarsu daraja da suna waɗanda ba za su shuɗe ba— **A daidai wannan lokaci, wani tsoho da ba a sani ba, a hankali, cikin shiru, ya shiga tsakiyar coci, idanuwanansa nan da nan a kan malamin da ke wa'azi;** tsawonsa masu girma suna sanye da riga mai kaiwa kasa, ba shi da hula, gashin kansa fari mai dorewa kamar ruwan rafin kumfa har kafadunsa, fuskarsa dauke da dogayen wrinkles, fari har zuwa kamanninsa kamar mai ban tsoro. Kowa a coci yana kallonsa da mamaki, amma shi kuwa ba tare da wani motsi ba sai ya ci gaba da tafiya a hankali; ba tare da tsayawa ba, sai ga shi ya tsaya a gaban limamin. Limamin, da idanuwanansa a rufe, bai lura da zuwan ba, yana kan yin addu'arsa mai motsa zuciyar, har sai ya kare da kalmomi masu karfi: "Ka albarkaci makamanmu, ka ba mu nasara, Ya Ubangijinmu Allahmu, Mai kare kasarmu da tutarmu!" **Wannan bako ya taɓa hannun limamin, yana masa alamar matsawa gefe—** limamin da ya yi mamaki ya matsa gefe—mattu wannan tsoho bako ya dauki matsayin limamin. Wasu kwanaki kafan, ya duba taron da ido mai tsanani, inda akwai irin wutar ban mamaki; daga nan sai cikin muryarsa mai zurfi ya ce: **"Nayi zuwata daga Al'arshi—ni dauke da sako daga Allah Maɗaukaki!"** Waɗannan kalmomi sun girgiza duk waɗanda ke wurin; idan kuwa bakon nan ya lura, bai nuna damuwa ba. **"Ya ji addu'ar bawanSa, wanda shi ne malaminKu, kuma zai cika idan haka ne nufinku bayan ni, manzonSa, na bayyana muku ma'anar—wato cikakkiyar ma'anarta. Domin tana da**

kama da yawancin addu' o' in mutum, tana rokon fiye da abin da wanda yake yin addu'a yake fahimta—sai dai idan mutum ya tsaya ya yi tunani.” “Bawan Allah kuma bawan ku ya gama yin addu' ar da yake. Shin ya tsaya ya yi tunani? Shin yana nufin hanya ɗaya kawai? A'a, akwai biyu—ɗaya an furta, ɗaya ba a furta ba. Amma dukkaninsu sun kai zuwa cikin kunne na Wanda ke jin dukkan roko—wanda ake faɗi da baki da wanda yake a cikin zuciya. Ku kula da wannan—ku rika tunani. Idan kuna rokon albarka ga kanku, ku ɗauki hankali kada ku roki baki ɗaya la'ana ga makwabcinku ba tare da sani ba. Idan kuna rokon ruwan sama ga gonarku, watakila kuna rokon fari ko guguwa ga gonar makwabcinku. Kun ji sashen addu' ar malaminKu da aka faɗi da baki. Allah ne ya aike ni in bayyana muku sashen da ba a faɗi da baki ba—wato wancan bangare da malamin, tare da ku ma a cikin zukatanku, kuka roka da karfi duk da ba ku sani ba. Allah Ya gafarta maku idan haka kuwa! Kun ji waɗannan kalmomi: 'Ka ba mu nasara, Ya Ubangijinmu Allahnmu!' Amma ba wai haka kadai ba. Abin da ba a faɗa ba shi ne: 'Ya Allahnmu, Ka taimake mu murkushe sojojinsu da bama-bamai, Ka taimake mu cika filayensu masu annuri da jikkunan farar gawawwakin masoyansu na kasa, Ka taimake mu danne karar bindigunsu da kukan raunukan da suka nemi taimako, Ka taimake mu cinna wa waɗannan matsakaitan gidaje da wutar guguwa, Ka taimake mu kakkarya zukan matansu marasa laifi da ba su da wani tallafi, Ka taimake mu kore su daga rufin gidajensu tare da 'ya'yansu kanana, su yawo da ba su da aboki a kasarsu da aka ragargaza, a cikin zafin rani da sanyi mai karfi, sun karye a rai, sun gaji, suna rokon kabari amma ba su samu ba — saboda mu, waɗanda muke bauta Maka, Ya Ubangiji, Ka ragargaza bege su, Ka lalata rayuwarsu, Ka tsawaita tafiyarsu mai ɗaci, Ka nauyarta matakan su, Ka shayar da hanyarsu da hawaye, Ka bata farin dusar kankara da jinin raunukan kafafunsu! Muna rokon wannan da ruhun soyayya, ga Kai wanda ke Asalin Soyayya, wanda shine mafaka kuma aboki na duk waɗanda ke cikin wata matsala, waɗanda ke neman taimakonKa da zuciya mai tawali' u kuma suna nadama. Amin.'”

[Viramad na nan] “Kun yi wannan addu'a; idan har yanzu kuna son haka, to ku faɗa! Manzoni Maɗaukakin Sarki yana jira.” ... Bayan haka, mutane suka

gaskata cewa wannan mutumin hauka ne, domin a cikin maganarsa, ba su ga wani ma'ana ba.

Indonesian

Itu adalah masa penuh kegembiraan yang agung dan menyala-nyala. Seluruh negeri bangkit dan bersenjata, perang telah dimulai, dan di setiap dada menyala api suci patriotisme; genderang ditabuh, band memainkan musik, pistol mainan meletup-letup, petasan yang diikat dalam buntalan mendesis dan meletup; di setiap sudut dan sejauh mata memandang, deretan atap dan balkon dihiasi hutan bendera yang berkilauan di bawah matahari; setiap hari para sukarelawan muda, yang penuh semangat dan kebanggaan dalam seragam baru mereka, berbaris di jalan raya lebar, sementara ayah, ibu, saudara perempuan, dan kekasih mereka bersorak dengan suara parau karena haru saat mereka lewat; pada malam hari pertemuan umum yang padat menyimak pidato patriotik yang membangkitkan emosi terdalam di hati mereka, dan diselingi ledakan tepuk tangan membahana, dengan air mata mengalir di pipi mereka; di gereja-gereja, para pendeta berkhotbah tentang kesetiaan kepada bendera dan tanah air, dan memohon kepada "Tuhan Perang" agar menolong perjuangan kita yang benar, dengan uraian semangat berkobar yang menggugah semua orang yang mendengarnya.

Sungguh masa yang begitu menggembirakan dan penuh anugerah, dan setiap kali ada segelintir orang nekat yang berani tidak menyetujui perang atau meragukan kebenarannya, mereka segera mendapat peringatan keras dan marah, sehingga demi keselamatan pribadi, mereka lenyap dari pandangan dan tak lagi berani melakukan hal serupa.

Minggu pagi pun tiba—esok hari batalion akan berangkat ke garis depan; gereja penuh sesak; para sukarelawan pun hadir, wajah-wajah muda mereka bersinar dengan impian perang—derap maju yang tegas, laju yang kian kencang, serangan yang bergemuruh, pedang yang berkilau, mundurnya musuh, hiruk-pikuk dan asap mengepul, pengejaran sengit, hingga akhirnya penyerahan diri!—setelah itu, ketika pulang dari

peperangan, mereka akan menjadi pahlawan berkulit cokelat terbakar, disambut hangat, dicintai, dan dilimpahi lautan kemuliaan emas! Bersama para sukarelawan itu duduk orang-orang terkasih mereka, bangga, berbahagia, dan sarat kekaguman yang membara. Kebaktian dimulai; sebuah bacaan tentang perang dari Perjanjian Lama dikumandangkan; doa pertama diucapkan; lalu organ pun bergemuruh mengguncang gedung, dan serentak semua orang bangkit berdiri, dengan mata berkilau dan jantung berdegup kencang, mereka melafalkan doa yang menggema dengan lantang:

“Ya Tuhan Mahadahsyat! Engkaulah yang menetapkan segalanya! Perdengarkanlah terompet-Mu dan pancarkan kilat pedang-Mu!”

Lalu datanglah “doa yang panjang.” Tidak ada yang ingat pernah mendengar doa yang begitu menggebu, penuh permohonan yang indah dan menyentuh. Inti permohonannya adalah agar Bapa yang penuh kasih sayang dan kelembutan ini menjaga para prajurit muda kita yang mulia, memberi mereka bantuan, penghiburan, dan dorongan dalam tugas patriotik mereka; memberkati mereka, melindungi mereka pada hari pertempuran dan saat berbahaya, menggendong mereka dengan tangan perkasa-Nya, membuat mereka kuat dan percaya diri, tak terkalahkan dalam serangan berdarah; membantu mereka menghancurkan musuh, dan memberikan kehormatan serta kejayaan abadi bagi mereka dan bagi bendera serta tanah air mereka—

Pada saat itulah seorang asing yang sudah lanjut usia memasuki gereja, melangkah perlahan tanpa suara di lorong utama, matanya terpaku pada sang pendeta; tubuhnya yang tinggi terbalut jubah yang menjuntai hingga ke kaki, kepalanya terbuka tanpa penutup, rambut putihnya jatuh bagaikan buih air terjun di pundaknya, wajahnya berkerut-kerut dan pucat pasi, sedemikian pucatnya hingga tampak menyeramkan. Semua mata tertuju padanya dengan takjub, tetapi ia terus melangkah dalam diam; tanpa berhenti, ia naik ke sisi pendeta dan berdiri menunggu. Dengan mata terpejam, pendeta itu tak menyadari keberadaannya dan melanjutkan doanya yang penuh haru, hingga akhirnya menutup doa itu dengan seruan penuh semangat, “Berkatilah senjata kami, berilah kami kemenangan, Ya Tuhan, Allah kami, Pelindung negeri dan bendera kami!”

Si asing menyentuh lengan pendeta itu, memberi isyarat agar ia menepi—pendeta yang terkejut itu menurut—dan orang asing itu mengambil tempatnya. Beberapa saat lamanya ia menatap para jemaat yang tertegun dengan mata yang khidmat, di dalamnya tampak nyala cahaya aneh; kemudian ia berbicara dengan suara yang dalam:

“Aku datang dari Singgasana—membawa pesan dari Tuhan Yang Mahakuasa!” Kata-kata itu mengguncang seisi gereja; jika si asing merasakan reaksi itu, ia tidak memedulikannya. “Dia telah mendengar doa hamba-Nya, pendeta kalian, dan jika itulah yang sungguh kalian kehendaki, Dia akan mengabulkannya—tetapi Aku, utusan-Nya, harus terlebih dahulu menjelaskan makna sesungguhnya doa itu, ya, makna sepenuhnya. Sebab doa ini seperti banyak doa manusia lain, di mana ia tanpa sadar meminta lebih dari yang disadarinya—kecuali jika ia berhenti sejenak dan berpikir.

“Hamba Tuhan, yang juga hamba kalian, telah mengucapkan doanya. Apakah ia berhenti dan merenung? Apakah itu satu doa? Bukan, itu dua—satu yang diucapkan, dan satu yang tidak. Tetapi keduanya sampai kepada telinga Dia yang mendengar semua permohonan—yang terucap maupun yang hanya terlintas di hati. Renungkanlah ini—ingatlah. Jika kalian memohon berkat bagi diri sendiri, berhati-hatilah agar kalian tidak tanpa sengaja memohon kutukan bagi tetangga. Jika kalian memohon hujan untuk tanaman kalian, mungkin saja tindakan itu memohon agar tanaman tetangga diserang kekeringan. Kalian telah mendengar doa hamba kalian—bagian yang terucap. Aku diutus Tuhan untuk menyuarakan bagian yang tak terucap—bagian yang juga dipanjatkan dengan khidmat dalam hati oleh pendeta, dan juga kalian, walau tanpa sadar. Semoga Tuhan mengampuni jika memang tanpa disadari! Kalian telah mendengar kata-kata: ‘Berilah kami kemenangan, Ya Tuhan, Allah kami!’ Namun itu belum cukup. Bagian yang tak terucap berbunyi: ‘Ya Tuhan kami, bantulah kami merobek prajurit mereka menjadi serpihan berdarah dengan peluru-peluru kami; bantulah kami menutupi ladang-ladang mereka yang semula tersenyum dengan tubuh-tubuh pucat para patriot mereka yang tewas; bantulah kami mengalahkan gemuruh meriam dengan jeritan para korban yang terluka, merintih kesakitan; bantulah kami meluluhlantakkan rumah-rumah sederhana mereka dengan badai api; bantulah kami meremukkan hati para

janda mereka yang tak berdosa dengan kesedihan tak terobati; bantulah kami mengusir mereka dari atap rumah mereka bersama anak-anak kecil mereka hingga berkeliaran tanpa teman di padang gersang, menderita di bawah terik matahari musim panas dan angin dingin musim dingin, patah semangat, letih hingga memohon kubur namun tak diberi—demi kami yang memuji-Mu, ya Tuhan, binasakan harapan mereka, hancurkan hidup mereka, perpanjang perjalanan pahit mereka, beratkan langkah mereka, basahi jalan mereka dengan air mata mereka, nodai salju putih itu dengan darah kaki mereka yang terluka! Kami memintanya dengan semangat cinta, dari Dia yang adalah Sumber Cinta, Dia yang setia menjadi pelindung dan teman semua yang tertindas dan datang memohon pertolongan dengan hati yang rendah dan menyesal. Amin.'

[Bernapas sejenak] "Kalian telah memanjatkan doa ini; jika kalian masih menginginkannya, nyatakanlah! Utusan Yang Mahatinggi sedang menunggu."

...

Belakangan diyakini bahwa orang itu gila, karena kata-katanya dianggap tidak masuk akal.

Italian

Era un periodo di grande ed esaltante entusiasmo. Il paese era in armi, la guerra era iniziata, e in ogni petto ardeva il sacro fuoco del patriottismo; i tamburi rullavano, le bande suonavano, le pistole giocattolo scoppiettavano, i fuochi d'artificio legati a grappolo sibilavano e schizzavano scintille; ovunque, e fino a lontano, sulla distesa di tetti e balconi che si allontanavano e sbiadivano, sventolava un mare di bandiere sotto il sole; ogni giorno i giovani volontari marciavano lungo l'ampio viale, allegri e orgogliosi nelle loro nuove uniformi, mentre padri, madri, sorelle e fidanzate li acclamavano con voci soffocate dall'emozione gioiosa mentre passavano; ogni sera le riunioni di massa, gremite di persone, ascoltavano discorsi patriottici che scuotevano i loro cuori fino in fondo, e li interrompevano a brevi intervalli con veri e propri cicloni di applausi, mentre le lacrime scorrevano lungo le

loro guance; nelle chiese, i pastori predicavano la devozione alla bandiera e alla patria, e invocavano il "Dio delle Battaglie", supplicando il Suo aiuto per la nostra giusta causa, con un'eloquenza ardente che commuoveva ogni ascoltatore.

Era davvero un tempo gioioso e benedetto, e la mezza dozzina di spiriti audaci che avevano osato disapprovare la guerra o mettere in dubbio la sua rettitudine ricevettero subito un avvertimento tanto severo e sdegnato che, per la loro stessa incolumità, si ritirarono rapidamente dalla vista e non osarono più fare ciò in quel modo.

Arrivò la domenica mattina — il giorno seguente i battaglioni sarebbero partiti per il fronte; la chiesa era gremita; i volontari erano lì, con i loro volti giovani illuminati da sogni di battaglia — visioni di un'avanzata inarrestabile, di un'impeto crescente, di un assalto travolgente, di sciabole scintillanti, della fuga del nemico, del tumulto, del fumo che tutto avvolgeva, di una caccia infuocata, fino alla resa! — poi il ritorno dalla guerra, eroi abbronzati, accolti calorosamente, adorati, sommersi in un mare d'oro di gloria! Accanto ai volontari sedevano i loro cari, orgogliosi, felici e pieni di ardente ammirazione. Il servizio proseguì; venne letto un passo di guerra dall'Antico Testamento; si recitò la prima preghiera; poi seguì un ruggito dell'organo che fece tremare l'edificio, e con un solo slancio l'assemblea si alzò, con gli occhi brillanti e i cuori che battevano forte, e innalzò quest'invocazione poderosa:

"Dio, tu terribile! Tu che governi tutto!
Tuona la Tua tromba e folgora la Tua spada!"

Poi venne la "lunga" preghiera. Nessuno ricordava mai di aver sentito una preghiera così fervente, piena di suppliche belle e commoventi. Il nucleo della supplica era che un Padre sempre misericordioso e benevolo vegliasse sui nostri nobili giovani soldati e li aiutasse, confortasse e incoraggiasse nella loro missione patriottica; li benedicesse, li proteggesse nel giorno della battaglia e nell'ora del pericolo, li sostenesse con la Sua mano potente, li rendesse forti e fiduciosi, invincibili nell'assalto sanguinoso; li aiutasse a schiacciare il nemico, e concedesse a loro e alla loro bandiera e al loro paese onore e gloria imperituri —

Proprio in quel momento, un anziano sconosciuto entrò e avanzò con passo lento e silenzioso lungo la navata centrale, con lo sguardo fisso sul

predicatore, il suo corpo alto avvolto in una veste che giungeva fino ai piedi, il capo scoperto, i capelli bianchi che gli cadevano come una cascata schiumosa sulle spalle, il volto solcato e di un pallore innaturale, pallido fino a sembrare spaventoso. Mentre tutti gli occhi lo seguivano con stupore, procedette in silenzio; senza esitare, salì accanto al predicatore e rimase lì in attesa. Con gli occhi chiusi, ignaro della sua presenza, il predicatore continuò la sua commovente preghiera e infine la concluse con queste parole, pronunciate con appassionata supplica, "Benedici le nostre armi, concedici la vittoria, o Signore nostro Dio, Padre e Protettore della nostra terra e della nostra bandiera!"

Lo sconosciuto toccò il braccio del predicatore, gli fece cenno di farsi da parte — cosa che il predicatore stupito fece — e prese il suo posto. Per qualche istante osservò l'assemblea, ammaliata, con occhi gravi, in cui ardeva una luce inquietante; poi disse con voce profonda:

"Vengo dal Trono — portando un messaggio dall'Onnipotente!" Quelle parole scossero la congregazione come un fulmine; se lo sconosciuto se ne accorse, non lo mostrò. "Egli ha udito la preghiera del Suo servo, il vostro pastore, e la esaudirà se tale è il vostro desiderio, dopo che io, Suo messaggero, vi avrò spiegato il suo significato — ossia, il suo significato pieno. Perché essa somiglia a molte preghiere degli uomini, in quanto chiede più di quanto colui che la pronuncia immagini — a meno che non si fermi e non pensi.

"Il servo di Dio, che è anche il vostro servo, ha pronunciato la sua preghiera. Si è fermato a riflettere? È una sola preghiera? No, sono due — una detta, l'altra no. Ma entrambe sono giunte all'orecchio di Colui che ode ogni supplica, sia quella detta che quella taciuta. Meditate questo — tenetelo a mente. Se chiedete una benedizione per voi stessi, fate attenzione! Perché potreste senza volerlo invocare anche una maledizione sul vostro vicino allo stesso tempo. Se pregate per la pioggia sui vostri campi che ne hanno bisogno, con quell'atto potreste anche pregare perché i campi del vostro vicino vengano distrutti dalla siccità. Avete udito la preghiera del vostro servo — la parte detta. Io sono stato incaricato da Dio di mettere in parole l'altra parte — quella che il predicatore — e anche voi nei vostri cuori — avete fervidamente invocato in silenzio. E involontariamente e senza pensarci? Che

Dio voglia che sia così! Avete sentito queste parole: 'Concedici la vittoria, o Signore nostro Dio!' Questo basta. La parte *taciuta* della preghiera è questa: 'O Signore nostro Dio, aiutaci a fare a pezzi i loro soldati in brandelli sanguinanti con le nostre granate; aiutaci a coprire i loro campi sorridenti con i corpi pallidi dei loro patrioti morti; aiutaci a soffocare il tuono dei loro cannoni con le grida dei loro feriti che si contorcono nel dolore; aiutaci a devastare le loro umili case con una tempesta di fuoco; aiutaci a spezzare i cuori delle loro vedove innocenti con una tristezza senza rimedio; aiutaci a cacciarli via dalle loro abitazioni senza tetto insieme ai loro bambini piccoli per vagare senza amici nelle lande desolate della loro terra in stracci, fame e sete, sotto il sole ardente dell'estate e i venti gelidi dell'inverno, spezzati nello spirito, logori dalla fatica, implorando Te per il rifugio della tomba ma negandolo — per il nostro bene, che Ti adoriamo, Signore, abbatta le loro speranze, rovini le loro vite, prolunghi il loro amaro pellegrinaggio, renda pesanti i loro passi, bagni il loro cammino con le loro lacrime, nodai la neve bianca con il sangue dei loro piedi feriti! Lo chiediamo nello spirito dell'amore, da Colui che è la Fonte dell'Amore, e che è l'eterno rifugio e amico di tutti quelli che sono gravemente afflitti e cercano il Tuo aiuto con cuori umili e contriti. Amen.'

[Dopo una pausa] "Avete pregato tutto questo; se ancora lo desiderate, parlate! Il messaggero dell'Altissimo sta aspettando."

...

In seguito si credette che quell'uomo fosse un pazzo, perché non c'era alcun senso in ciò che diceva.

Japanese

それは偉大で高揚感に満ちた時期であった。国中が武器を手に取り、戦争が始まり、あらゆる胸には愛国心という聖なる炎が燃えていた。太鼓は鳴り響き、楽隊は演奏し、おもちゃのピストルはポンポンと音を立て、束ねられた爆竹はシューシューと音を立ててはじけ、遠くに続く屋根やバルコニーには、陽光を浴びてきらめく旗の乱舞が広がっていた。毎日、新しい制服に身を包んだ若い志願兵たちは広い大通りを誇らしげに行進し、彼ら

の父母や姉妹、恋人たちは幸福な思いで胸を膨らませながら声援を送っていた。夜には満員の大集会が愛国的な演説に耳を傾け、その言葉は聴衆の心の奥底を揺さぶり、短い間隔で嵐のような拍手が巻き起こり、拍手をしながら涙を流す者もいた。教会では牧師たちが国旗と祖国への忠誠を説き、「戦いの神」へと祈りを捧げ、我々の正しい大義への加護を嘆願した。その熱烈な説教は、聞く者すべての心を動かした。

まことに喜ばしく、優美な時代だった。そして、戦争に反対しその正しさに疑問を唱えるような、わずか数名の軽率な者たちは、すぐに厳しく怒りに満ちた警告を受け、身の安全を図るためにすぐに人前から姿を消し、そのような行動を二度と取らなくなった。

日曜日の朝が来た——翌日には大隊が前線に向けて出発する。教会は人でいっぱいだった。そこには志願兵たちもおり、その若々しい顔は戦いの夢で輝いていた——厳粛な行軍、勢いを増す前進、突撃の轟き、きらめくサーベル、敵の敗走、騒音と煙、激しい追撃、そして降伏！——それらを経て帰還したとき、彼らは日焼けした英雄として歓迎され、崇められ、まばゆい栄光の海に包まれるのだ！志願兵たちの隣には大切な人々が座り、彼らを誇りに思い、幸せに満ち、輝かしい称賛の気持ちを膨らませている。礼拝が進み、旧約聖書の戦争に関する章が読み上げられ、最初の祈りが捧げられた。そのあと、オルガンが堂内を揺るがすほどの大音響で演奏をはじめ、人々は一斉に立ち上がり、目を輝かせ胸を高鳴らせながら、力強い祈願の言葉を唱えた。

神よ、全能にして恐るべきお方よ！
汝のラッパを轟かせ、汝の剣を稲妻のごとく振るい給え！

それから「長い祈り」が続いた。それは過去に類を見ないほど熱烈な嘆願であり、感動的で美しい言葉で語られた。内容は、慈悲深く慈しみ深い父なる神が、高潔なる若き兵士たちを守り、彼らの愛国的な務めを助け、慰め、奨励し、戦いと危険の時に彼らを守り、その御手で支え、彼らを強靱にし、自信を与え、血みどろの突撃でも無敵たらしめ、敵を粉碎する手助けをし、兵士たちと彼らの旗と祖国に不滅の榮譽と栄光を授けてくれますように——というものであった。

そのとき、一人の老人が教会に入ってきた。ゆっくりと、足音も立てずに中央の通路を進み、その視線をずっと牧師に向けている。長身の体には足元まで届く外套がまとわれ、頭には何もかぶっていない。白髪は泡立つ滝のように肩まで垂れ、その刻まれた顔は病的なほどに青白く、生気を失ったようだった。会衆は皆、その奇妙な姿を驚きの目で見つめるが、男

は一向に構わず歩み続ける。そして一度も立ち止まることなく壇上に上がり、牧師のそばに立って待ち受ける。目を閉じていた牧師は、男の存在に気づかぬまま感動的な祈りを続け、最後に熱烈な懇願で締めくくった。「どうか我らの武器を祝福し、勝利を与えたまえ。主なる我らの神よ、我らの祖国と旗の守り手よ！」

見知らぬ老人は牧師の腕をそっと叩き、牧師を脇へどかせた。驚いた牧師はそれに従い、老人に場所を譲る。しばらくの間、老人は不気味な光を宿した厳かな目つきで、呆然として動けない会衆を見回した。やがて、低く響く声で言った。

「私は神の御座からやって来た——全能なる神からの言伝を携えている！」

その言葉に、会衆は衝撃で息を呑んだ。だが老人は意に介さず続ける。

「神は、今この牧師が捧げた祈りを聞き届けた。もしあなたがたが本当にそれを望むのなら、神はその願いを叶えるつもりだ。ただし、私は神の使者として、その祈りの真の意味——つまり完全なる意味——をあなたがたに説明し、それでもなお望むかどうかを問いたださねばならない。なぜなら、人の祈りというものは、往々にして本人の気づかぬ部分で多くを求めているからだ——立ち止まってよく考えない限りはな。」

「あなたがたの召使いでもあり、神の召使いでもあるこの牧師は、すでに祈りを捧げた。彼は深く考えたのか？ その祈りは一つか？ いや、二つある——一つは口に出されたもの、もう一つは言葉にされないもの。しかしいずれも、すべての願いを聞き届けるお方——発せられた言葉も、心の内の言葉も——の耳に届く。よくよく考えるがいい。もし自分に祝福を願うのなら、知らぬ間に隣人に災いをもたらすよう願っているかもしれない。自分の作物に雨を祈れば、隣人の作物を干ばつで枯らすことを暗に願っているかもしれないのだ。あなたがたは牧師の祈り——口に出された部分——を聞いた。私は神に遣わされ、口にされなかった部分を言葉にする役目を負っている。そこには、牧師が——そしてあなたがたが——心の中で熱烈に、しかし無自覚に祈ったものが含まれている。神よ、それが無意識の行いであったならば、お許しを！ あなたがたはこう聞いたはずだ、『我らに勝利を与えたまえ、主なる我らの神よ！』と。だがそれだけではない。声にされなかった部分は、こうだ——『我らの神よ、どうか敵の兵士たちを砲弾で血まみれに引き裂かせたまえ。どうか彼らの美しい野原を、彼らの愛国的な死者の青ざめた屍で埋め尽くさせたまえ。どうか轟く砲声を、負傷し苦悶する者の悲鳴でかき消させたまえ。どうか彼らのつつ

ましい住居を、猛火の嵐で焼き払わせ、罪なき未亡人の胸を救いなき悲しみで締め付けさせたまえ。どうか彼らを屋根も食糧もなく追い立て、幼い子どもとともに荒れ地をさまよわせ、友もなく、夏の灼熱と冬の凍てつく風に耐え、心は折られ、疲れ果て、墓の救いを願っても得られぬままにしてほしい——我らがあなたを崇めるがゆえに。主よ、どうか彼らの希望を打ち砕き、その生を暗くし、その苦難の旅路を引き延ばし、一步一步を重くし、彼らの血で白雪を染めることを許し給え！ 我らはこれを、愛の源なるお方、苦しむ者がへりくだって懺悔をし、御助けを求めるときに決して見捨てない忠実なる避難所であるあなたから、愛の精神をもって願うものなり。アーメン。』

(しばし沈黙が続いた)

「あなたがたはこの祈りを捧げた。今もなおそれを望むのなら、声に出して答えるがよい。今、至高なるお方の使者がここで待っている。」

.....

その後、人々はあの男こそ狂人だと考えるようになった。彼の言葉には筋が通らない、と人々はそう思ったからである。

Javanese

Nalika wektu kuwi dadi jaman kang kebak gegap gempita lan krenteg kang nggodha. Nagara sakabehe wis ngenggoni gaman, perang wis kawiwitan, lan ing saben dhadha murub geni suci katresnan tanah air; kendhang gumebyar, kelompok musik main, bedhil dolanan muni pop-pop, bumbung petasan kang diuntal-untal ngulet ndesis lan njeblug; ing ngendi-endi, nganti ing dhuwur payon-payon lan balkon kang adoh, gumelar saklawase gendera kang gumebyar ing sorot srengenge; saben dina para sukarelawan nom, sumringah lan gumunggung ing seragam anyar, baris mlaku liwat dalan amba, dene bapak-bapak, ibu-ibu, para mbakyu, lan para kekasih mbengok surak bungah kanthi swara kang kumecap kabungahan; bengi-bengi, pasewakan ageng kang kebak wong ngrungokaké piwulang-piwulang bab rasa nasionalisme kang mbangkitaké rasa jero ing ati, dipun selingi geber-geber sorak tepuk tangan, lan akèh wong nangis mlawur ing pipi; ing greja, para pendeta memulang bab kasetyan marang gendera lan negara, sarta

ndedonga marang “Gusti Perang” supaya maringi pitulungan kanggo tujuwan kita kang bener, kanthi tutur kata kang kebak semangat, kang bisa nggugah sapa wae kang ngrungokaké.

Saiki pancèn mangsa kang ngremenaké lan kebak sih-rahmat, lan setengah lusin semangat sembrono sing wani ora sarujuk perang utawa mangu-mangu babagan kayektèné bebener perang, bakal ndadak tanpa pepeling atos lan nggondokaké, saéngga demi keamanan awaké dhéwé, wong-wong mau enggal ndhelik lan ora wani mbaleni tumindak kaya ngono.

Dina Minggu ésuk wis teka—sesuk batalyon-batalyon bakal budhal menyang garis ngarep; greja wis kebak wong; ing kono ana para sukarelawan, rupané enom sumringah amarga bayang-bayang perang—baris maju kang tegas, momèn tumumbuh, serangan banter, pedhang sumunar, mungsuh mlayu, gumuruh lan kumelun, budhal ngoyak tanpa kendhat, uga pungkasané mungsuh nyerah!—banjur bar bali saka paprangan, bakal dadi pahlawan gosong amarga srengenge, disambut, ditresnani, lan kleleb ing samodra kamulyan emas! Cedhak karo para sukarelawan mau lungguh wong-wong kang ditresnani, gumunggung, bungah, lan kebak pujian kang murub. Upacara diwiwiti; wacaan bab perang saka Prajanjian Lawas dipun waca; donga pisanan dirapal; bar kuwi, swara organ nggegher ngguncang wangunan, lan kabeh wong bareng-bareng ngadeg, mripat sumunar, jantung gumlegar, banjur bareng ngucap donga gedhe kang kumleyang:

“Gusti Mahangker! Panjenengan kang ngatur sakèhé! Mangga sunaraké slompret Panjenengan kaya gludhug, sarta pedhang Panjenengan sumilat kaya kilat!”

Sabanjuré ana “donga dawa.” Ora ana wong éling wis tau ngrungokaké donga sing ngenthang-ngenthang, ngegòta lan ayu ing basané kaya mangkéné. Isi pokoké, muga Sang Rama kang asih lan apikan ngreksa para prajurit enom kang luhur budi, mberkahi, nglipur, lan ngyemangati anggoné nglakoni tugas kabangsaan; mberkahi wong-wong mau, ngreksa ing dina perang lan wayah bebaya, nyekel ing tangané kang kuwat, ndadèkaké kuat lan gumunggung kapercayan, ora terkalahaké ing paprangan getih; mbiyantu numpes mungsuh, lan maringi kamulyan tanpa entèk tumrap wong-wong mau, genderané, lan negarane—

Ing wektu kuwi ana wong tuwa kang ora dikenal mlebu mlebu kanthi mlaku alon lan meneng ngliwati lorong tengah, mripaté nèngke ing pendeta; awaké dhuwur mandeng, ngagem jubah dawa tekan sikilé, sirahé ora tutupan, rambut putihé tumiba kaya grojogan busa ing pundhaké, raié katingal pucet nganti koyo-koyo serem. Wong-wong kabèh ndelok karo gumun, nanging dhèwèké tetep meneng mlaku maju; ora mandheg, dhèwèké munggah ing sakdhuwuré pendeta lan ngadeg ing sisihé. Pendeta kang nutup mripat mau durung krasa ana wong mau, terus nerus ngucap donga sing mujudaké rasa, lan pungkasané ngrampungaké kanthi panjaluk kang murub: “Berkahana gegaman kula, paringana kula kamenangan, Dhuh Pangeran, Gusti kula, Sang Pangreksa tanah sarta gendera kula!”

Wong tuwa mau ndemek lengené sang pendeta, mènèhaké pratandha kanggo minggir—pendeta kang kagèt langsung manut—wong tuwa mau banjur nggantèni panggonané. Sedhéla dhèwèké ngleboni sesawangan sing kusut ing pasamuhan kang mingslep, ana pepadhang aneh ing mripaté; sabanjuré ngucap kanthi swara andhap:

“Kula teka saking Singgasana—gawa pawarta saka Gusti Kang Maha Kuwasa!” Tembung-tembung kuwi ndadèkaké wong-wong gumeter; yèn dhèwèké krasa, ora ana pratandha. “Panjenengané wis ngrungokaké donga saka peladèné, yaiku pendeta panjenengan, lan manawa pancèn sampean sakèhé kepéngin, Panjenengané bakal nuruti—nanging aku, utusané, kudu dhisik nerangaké artiné donga kuwi sak kabèhé. Amarga menawa dipadhakaké karo donga-donga manungsa liya, panjaluké bisa ngluwihi saka kang disadari wong sing ndonga—kajaba dhèwèké kendhat sadhela mikir.”

“Peladèné Gusti, kang uga peladènu kabèh, wis ngucap dongané. Apa dhèwèké wis kendhat mikir? Apa kuwi mung siji donga? Ora, ana loro—siji diomongaké, sijiné ora. Nanging loro-loroné tinek ndèlèh ing kupingé Panjenengané kang ngrungokaké sakèhé panyuwun—apa kang diucapaké utawa kang namung ana ing jero ati. Elinga iki—lan gatèkna. Manawa kowé njaluk berkah tumrap awakmu dhéwé, prèksoa supaya aja nganti tanpa kesengaja malah ngundang cilaka tumrap tonggomu. Manawa njaluk udan tumrap sawahmu, bisa waé kowé njaluk sawahé tanggamu kena paceklik. Kowé wis krungu pancèn donga kang diucapaké pendeta. Gusti ngutus aku kanggo ngucapaké pérangan kang durung diomongaké—bagéan kang

pendeta, sarta kowé kabèh, ngucapaké ing jeroné ati kanthi mantep senajan ora disengaja. Muga-muga Gusti ngapura manawa pancèn ora sengaja! Kowé wis krungu tembung, 'Paringana kita kamenangan, Dhuh Gusti, Allah kita!' Nanging durung rampung. Bagéan kang ora diomongaké iku mangkéné: 'Dhuh Gusti Allah kita, tulung pepakna kita ngilak-ilak prajurit-prajurit wong-wong mau nganggo peluru meriam, tulung tulungna kita nguruk sawah kang sumringah kuwi nganggo layon-layonné para pahlawané, tulung tulungna kita nggenggem tangis lan raung-raungé wong loro supaya ngalahaké suraké bedhil meriam, tulung tulungna kita ngobong omah-omahé sing prasaja nganggo topan geni, tulung tulungna kita mènèhi tatu ing ati para randha kang ora luput dosa nganggo sedhik tanpo pitulungan, tulung tulungna kita ngusir wong-wong mau saking payoné karo anak-anakké, supaya padha mlaku tanpa kanca ing lemahé sing rusak, katempuh panasé mangsa ketiga lan adhemé mangsa rendheng, atiné remuk, awaké kélangan tenaga, ngunjuk kuburan nanging ora diwènèhi—kanggo kita kang memuja Panjenengan, dhuh Gusti, tumpesna pangarep-arepé wong-wong mau, rusakna uripé, dawaa lakuné kang getir, abotna jangkahé, telesna dalané nganggo luh-luhé, lan wernana salju putih nganggo getihé sikilé kang tatu! Kita nyuwun mangkéné ing semangat katresnan, marang Panjenengan kang dadi Sumber Katresnan, sarta dadi pasanggrahan lan kancané wong kang kesusahan, manawa tumedhak kanthi andhap asor lan mratobat ing ngarsané. Amin.'

(Meneng sedhéla) "Kowé wis ndongakaké kaya mangkéné; yèn kowé isih ngarep-arep, omonga! Utusané Kang Maha Agung ngentèn."

...

Banjur wong-wong padha ngarani yen wong mau katone wong edan, merga ora ana gunané apa kang diomongaké.

Korean

그것은 엄청나고 승고한 흥분이 가득한 시기였다. 나라 전체가 무장 상태에 있었고, 전쟁이 발발했으며, 모든 사람의 가슴속에는 애국심의 성스러운 불길이 타올랐다. 북소리가 울려 퍼지고, 악단이 연주를 하고, 장난감 총이

탕탕 터지며, 묶어 놓은 폭죽이 썩썩거리며 평평 소리를 냈다. 사방에서, 그리고 점점 멀어지며 희미해져 가는 지붕과 발코니 너머까지, 태양 아래 나무끼는 수많은 깃발들이 일렁였다. 매일 젊은 지원병들은 새로운 제복을 입고 환하게 웃으며 당당하게 넓은 대로를 행진했고, 아버지, 어머니, 누이와 연인들은 행진하는 그들을 향해 기쁨에 찬 목소리로 환호를 보냈다. 매일 밤, 인파로 가득 찬 대중 집회에서는 숨을 죽인 채 애국 연설을 들었는데, 그 연설들은 사람들의 마음 깊은 곳을 뒤흔들었고, 대중들은 잠깐 잠깐 격렬한 박수갈채로 연설을 끊었으며, 동시에 뺨 위로 눈물이 주룩주룩 흘렀다. 교회에서는 목사들이 국기와 조국에 대한 충성을 설교하며, '전쟁의 신(하나님)'께 기도하고, 우리의 정의로운 대의에 대해 그분의 도우심을 간절히 구했다. 가슴 깊이 울리는 그 힘 있는 언변은 청중 모두를 사로잡았다.

진정으로 기쁘고 은혜로운 시기였으나, 전쟁을 반대하거나 정당성을 의심하는 소수의 용감한 사람들은 곧바로 엄격하고 분노에 찬 경고를 받았고, 자신의 안전을 위해 황급히 눈앞에서 사라져 그런 불경스러운 언급을 다시는 하지 않았다.

일요일 아침이 되었다 — 다음 날이면 대대들이 전선으로 떠날 참이었다. 교회는 사람들로 가득 찼다. 그곳에는 지원병들이 있었다. 젊은 얼굴에는 군인의 꿈이 가득했다 — 굳건한 전진, 점점 빨라지는 박자, 격렬한 돌격, 반짝이는 칼날, 적의 후퇴, 소란스러운 소리, 자욱한 연기, 거친 추격, 그리고 적의 항복! — 그리고 전쟁에서 돌아오는 날에는 햇볕에 그을린 영웅들이, 환영받고 존경받으며, 황금빛 영광의 바다에 빠져들 것을 그리며 눈을 빛냈다. 이 지원병들 곁에는 그들의 가족과 연인이 앉아 있었는데, 자부심 가득하고 행복해하며 뜨거운 존경심으로 가득 차 있었다. 예배는 계속되었다. 구약 성경 중 전쟁에 관한 한 장이 낭독되었고, 첫 번째 기도가 올려졌다. 그 뒤 건물 전체를 울리는 오르간 소리가 터져나왔고, 마치 한 몸이 된 듯 회중은 일제히 일어나, 눈을 반짝이며 심장이 요동치는 가운데, 엄청난 기도를 외쳤다.

두려우신 하나님! 모든 것을 명하시어 이시여!
당신의 나팔로 천지를 뒤흔드시고, 당신의 칼로 번개를 내리소서!

그리고 '간' 기도가 이어졌다. 것처럼 열렬하고 가슴을 울리며, 아름다운 언어로 된 기도를 들어본 사람은 없었다. 그 기도의 핵심은 언제나 자비롭고 선하신 아버지 하나님께서 우리의 고귀한 젊은 군인들을 보호해주시고, 그들이 애국심으로 수행하는 임무에 힘을 보태시며 위로와 격려를 베풀어 주시길, 전투의 날과 위협의 순간에 그들을 지켜주시고 강력한 손으로 붙들어

주셔서 그들이 강인한 믿음과 자신감을 갖고, 피로 물든 격전에서 무적의 용사가 되게 해주시길, 그리고 그들이 적을 격파하도록 도와주고, 그와 동시에 그들의 국기와 나라가 영원히 사라지지 않을 명예와 영광을 얻게 해주시길 바라는 내용이였다.

한 늙은 낫선 이가 들어와 조용히 중앙 통로를 따라 걸어왔다. 그의 눈은 목사에게 고정되어 있었고, 키가 훗칠한 몸에는 발끝까지 덮이는 옷이 걸쳐 있었다. 머리는 아무것도 쓰지 않았고, 흰 머리칼은 거품이 이는 폭포처럼 어깨 위로 흘러내렸으며, 주름진 그의 얼굴은 기괴할 정도로 창백해 거의 유령처럼 보였다. 사람들의 모든 시선이 의아한 표정으로 그를 쫓았지만, 그는 잠자코 앞으로 나아가 멈추지 않고 강단 위로 올라가 목사 옆에 섰다. 눈을 감은 채 그 노인의 존재를 알지 못하는 목사는 애절하고 열정적인 기도를 이어갔고, 마침내 이렇게 간절한 호소로 기도를 마무리했다. "우리의 무기를 축복하시고, 우리에게 승리를 주옵소서, 오 주 우리 하나님, 우리 땅과 국기의 아버지이자 보호자이신 분이여!"

낫선 이는 그의 팔을 툭툭 건드려 옆으로 비키라는 신호를 보냈고 — 놀란 목사는 그대로 따랐으며 — 낫선 이는 목사 자리로 올라섰다. 잠시 동안, 그는 마치 주문에 걸린 듯 멈춰선 회중을 무겁고도 엄숙한 눈길로 둘러보았다. 그의 눈에는 묘한 빛이 일렁이고 있었다. 이어서 그는 낮고 깊은 목소리로 말했다.

"나는 왕좌에서 왔소 — 전능하신 하나님께서 보내신 메시지를 가지고!" 이 말은 교인들에게 충격처럼 다가왔다. 낫선 이는 그 사실을 눈치채지 못한 척 아무런 반응을 보이지 않았다. "하나님께서서는 그분의 종, 곧 여러분의 목사가 올린 기도를 들으셨고, 그 기도를 이루어주실 것이요, 만약 여러분이 여전히 그것을 원하신다면. 다만, 내가 그분의 사자(使者)로서 그 기도의 의미 — 즉, 온전한 의미를 설명해 드린 후에 말이요. 왜냐하면 그 기도는 어느 인간의 기도와 비슷하여, 기도를 드리는 사람조차도 자신이 무얼 요구하는지 충분히 깨닫지 못하기도 하기 때문이요 — 그가 잠시 멈춰 깊이 생각하지 않는 이상 말이요.

"여러분의 종이자 하나님의 종인 목사는 방금 자신의 기도를 드렸소. 그가 잠시라도 생각해 보았소? 그것이 단 하나의 기도라고 생각하오? 아니요, 그것은 둘이요 — 하나는 말로 표현된 기도이고, 다른 하나는 표현되지 않은 기도요. 그러나 두 기도 모두 모든 소원을 들으시는 분, 말해진 것과 말해지지 않은 것을 모두 들으시는 분의 귀에 도달했소. 이 점을 깊이 생각하고 마음에 새기시오. 만약 여러분이 자신을 위해 축복을 받고 있다면, 자칫 모르는

사이에 이웃에게 재앙을 불러오고 있을지 모르오. 예컨대, 여러분이 “우리 들판에 비를 내려 주소서!” 하고 기도한다면, 이는 이웃의 들판이 가뭄에 시달리길 바라는 기도가 될 수도 있다는 말이오. 여러분의 종이 드린 기도, 즉 말로 표현된 부분을 모두 들었소. 나는 하나님께서 보내셨는데, 말로 표현되지 않은 그 또 다른 부분을 직접 말로 옮겨 전하라 하셨소 — 바로 목사가 — 그리고 여러분이 마음속으로 — 열정적으로 그러나 조용히 기도했던 부분 말이오. 그것을 전혀 자각하지 못하고, 무심결에 했을 수도 있소. 하나님께서 그렇게 하도록 내버려 두셨길 비오! 여러분은 이런 말을 들었소. “오 주 우리 하나님, 우리에게 승리를 주소서!” 그것으로 충분하오. 그 기도의 말로 표현되지 않은 부분은 이러하오. “오 주 우리 하나님, 우리의 포탄으로 그들의 병사들을 갈기갈기 찢어버릴 수 있도록 도와주소서! 그들의 아름답게 펼쳐진 들판 위를, 조국을 위해 죽은 그들의 창백한 주검으로 뒤덮을 수 있게 하소서! 그들이 찢찢매며 내뿜는 부상자들의 비명으로, 대포의 굉음이 삼켜지게 하소서! 그들의 소박한 가옥을 불길의 폭풍으로 완전히 파괴하게 하소서! 그들의 결백한 과부들의 마음을 이루 말할 수 없는 슬픔으로 찢어버리게 하소서! 그들의 어린 자식들과 함께 집에서 쫓겨나 열병처럼 황폐해진 땅을 방황하고, 누더기를 걸치며, 배고프고 목마른 채, 작열하는 여름 태양과 살을 에는 겨울바람에 노출되어 정신이 꺾이고, 고통에 지친 이들이 무덤의 안식을 구해도 얻지 못하도록 — 오로지 당신을 숭배하는 우리를 위해서 말이오, 주님. 그들의 희망을 짓밟으시고, 그들의 삶을 무너뜨리시며, 그들의 쓰라린 여정을 끝없이 늘이시고, 그들의 발걸음을 무겁게 하시며, 흘리는 눈물로 그들의 길을 적시게 하소서! 그리고 그들의 상처 입은 발에서 흘러나온 피로 새하얀 눈을 더럽히게 하소서! 우리는 사랑이라는 정신 안에서, 모든 사랑의 근원이신 당신께 간청합니다. 당신은 고통받는 자들에게 언제나 신실한 피난처가 되시고, 마음이 겸손하고 통찰하는 이들이 도움을 구할 때마다 늘 그 기도를 들어주시는 분이기 때문입니다. 아멘.”

[잠시 침묵 후] “여러분은 이런 내용을 기도하셨소. 아직도 그것을 원하신다면, 말씀하십시오! 지극히 높으신 분의 사자가 기다리고 있소.”

...

이후 사람들은 저 사람이 정신이 온전치 않았다고 믿었다. 그가 말한 내용 중에 이치가 통하는 것이 하나도 없었기 때문이다.

Malayalam

അത് മഹത്വകരമായ ഉത്കണ്ഠയുടെ കാലമായിരുന്നു. മൊത്തം ദേശം ആയുധമേന്തി, യുദ്ധം ആരംഭിച്ചിരുന്നു. ഓരോ ഹൃദയത്തിലും ദേശഭക്തിയുടെ വിശുദ്ധജ്വാല ദീപ്തമായിരുന്നു; ചെണ്ടകൾ അടിച്ചുപൊങ്ങി, ബാൻഡുകൾ വായിച്ചുപൊങ്ങി, കളിപ്പാട്ടു തോക്കുകൾ പൊട്ടിച്ചുപൊളിച്ചു, കൂട്ടമായി കെട്ടിയ പടക്കങ്ങൾ ചുംചുവമെന്നൊടി പൊട്ടിയുപൊളിഞ്ഞു; എല്ലായിടത്തും, അകന്നകന്നുപോകുന്ന അസ്തമയത്തിലുള്ള ഗൃഹങ്ങളും ബാലക്കോണികളും തികച്ചും പതാകകളുടെ അലകളാൽ നിറഞ്ഞിരുന്നു, അവ സൂര്യപ്രകാശത്തിൽ തിളങ്ങി. എല്ലാ ദിവസവും പുതുതായി തയ്യാറാക്കിയ യൂണിഫോമുകളിൽ മനോഹരവും അഭിമാനകരവുമായ യുവ സൈനികർ വിശാലവീഥിയിൽ നടത്തിപ്പോവുകയും, അവരുടെ അച്ഛൻമാരും അമ്മമാരും സഹോദരിമാരും പ്രിയ സ്നേഹിതാക്കളും സന്തോഷഭരിതരായി കൈയ്യിട്ട് അവരെ ആനന്ദപൂർവ്വം അഭിവാദ്യം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ഓരോ രാത്രിയും നിറഞ്ഞ മഹാസമ്മേളനങ്ങൾ ദേശഭക്തിയുക്തമായ പ്രസംഗങ്ങൾ ആകാംക്ഷയോടെ കേട്ടു, അവ പ്രസംഗങ്ങൾ അവരുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ ആഴങ്ങളെ പ്രക്ഷുബ്ധമാക്കി, ഇടയ്ക്കിടെ കരഘോഷം മുഴക്കിയപ്പോൾ കണ്ണുനീർ തുള്ളി തുള്ളി വീണു. ദേവാലയങ്ങളിൽ മതബോധകന്മാർ പതാകയെയും ദേശത്തെയും സമർപ്പണമായി ആരാധിച്ചു, യുദ്ധദൈവത്തോട് നന്മ നിറഞ്ഞ നമ്മുടെ കാരണത്തിന് സഹായം തേടി, അത്യുന്നതമായ വാചാലതയിലൂടെ എല്ലാരുടെയും മനസ്സാകർഷിച്ചു. ഇത് തീർച്ചയായും സന്തോഷപൂർവ്വവും അനുഗ്രഹപുഷ്പവുമായ കാലമായിരുന്നു. കുറച്ച് ധൈര്യമുള്ളവർ മാത്രം യുദ്ധത്തെ എതിർത്തു, അതിന്റെ നീതികതയെ സംശയിച്ചു. എന്നാൽ ഉടൻ തന്നെ അവർക്കു കഠിനമായ മുന്നറിയിപ്പ് ലഭിക്കുകയും, അതിനാൽ അവരുടെ സുരക്ഷയ്ക്കായി അവർ വേഗത്തിൽ അദ്യശ്യാരാകുകയും, വീണ്ടും അത്തരം പ്രസ്താവനകളെ ഒഴിവാക്കുകയും ചെയ്തു. ഞായറാഴ്ച രാവിലെ വന്നു—അടുത്ത

ദിവസം ബറ്റാലിയനുകൾ മുന്നേറ്റത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു വിധം. ദേവാലയം നിറഞ്ഞു. അവിടെയുള്ള സൈനികരുടെ യുവമുഖങ്ങളിൽ യുദ്ധസാഹസങ്ങളുടെ സ്വപ്നങ്ങൾ തെളിഞ്ഞിരുന്നു—ഉഗ്രമായ മുന്നേറ്റം, ശക്തമായ ആക്രമണം, തെളിഞ്ഞ ശസ്ത്രങ്ങൾ, ശത്രുക്കളുടെ പിൻവാതിൽ, കലഹത്തിനുള്ള വാതായനങ്ങൾ, മുഴങ്ങുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ, പൊടിപടരുന്ന വയലുകൾ, തീപിടിച്ച ആകാശം, ഉഗ്രമായ പിന്തുടർച്ച, ഒടുവിൽ സമർപ്പണം!—പിന്നീട്, യുദ്ധം കഴിഞ്ഞ് വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങുന്ന, ആയോധനത്തിൽ മുറിവേറ്റ പക്ഷേ ഉജ്ജ്വലമായ ഗ്ലോറിയിൽ മുങ്ങിയ വീരന്മാർ! ഈ സൈനികരുടെ സമീപം അവരുടെ കുടുംബങ്ങൾക്കും പ്രിയസ്നേഹിതാക്കൾക്കും ഇരുന്നു, അഭിമാനത്തോടെയും സ്നേഹത്തോടെയും. ആരാധന തുടർന്നു. പഴയ നിയമത്തിൽ നിന്നുള്ള യുദ്ധസംബന്ധിയായ ഒരു അധ്യായം വായിച്ചു, ആദ്യ പ്രാർത്ഥന നടത്തി. തുടർന്ന്, പള്ളി മുഴുവൻ തകർത്തൊരുക്കുന്ന തരത്തിൽ ഓർഗൻ സംഗീതം ഉയർന്നു, ഒപ്പം സഭ മുഴുവനുമുള്ളവരും ഒന്നിച്ചു എഴുന്നേറ്റു, കണ്ണുകൾ തിളങ്ങി, ഹൃദയങ്ങൾ ഉണർന്നു, അത്യന്തം പ്രാർത്ഥിച്ചു: ദുർഭീതനായ ദൈവമേ! സകലവും നീ നിർദ്ദേശിക്കുന്നവനേ! നിന്റെ നപാൽ കൊണ്ട് ആകാശം ഇടിയട്ടെ, നിന്റെ വാൾ കൊണ്ട് മിന്നലുകൾ വീണു വരട്ടെ! അതിനുശേഷം 'ദീർഘപ്രാർത്ഥന' ആരംഭിച്ചു. അത്രയധികം ഉത്സാഹഭരിതവും ഹൃദയസ്ഫുർശിയായും മനോഹരമായ ഭാഷയിൽ ഉള്ള പ്രാർത്ഥന ആരും കേട്ടിട്ടില്ല. അതിന്റെ പ്രധാനം, ഒരു കരുണാനിധിയായ ദൈവം നമ്മുടെ മഹത്തായ യുവ സൈനികരെ സംരക്ഷിക്കുകയും, അവരെ ദേശഭക്തിയോടെ നിർവഹിക്കുന്ന ദൗത്യത്തിൽ ശക്തിയേകുകയും, യുദ്ധത്തിന്റെ ദിവസങ്ങളിലും അപകട സമയങ്ങളിലും അവരെ രക്ഷിക്കുകയും, അതിനൊപ്പം എതിരാളികളെ കീഴ്പ്പെടുത്താൻ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുമാറാണ്. അപ്രതീക്ഷിതമായി, ഒരു വയസ്സായ അജ്ഞാതൻ ദേവാലയത്തിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചു. ശാന്തമായ ചുവടുകൾ വെച്ച് അദ്ദേഹം മുൻവശത്തേക്ക് നടന്നു. അവന്റെ കണ്ണുകൾ മതബോധകനെ നേരെ നോക്കി, ഉയരമുള്ള ശരീരത്തിൽ

കാലുകൾക്കു മീതെ വരെ ഒരു കറുത്ത ചുടുവസ്ത്രം ധരിച്ചിരുന്നു. അവന്റെ തലമുടി വെള്ളയായി ആകുന്നു, കാറ്റുപോലെ ചുരുണ്ടു വീണിരുന്നു. മുഖം അസാധാരണമായവിധം വെളുപ്പിച്ചിരുന്നു, ഭീതിജനകമായ രീതിയിൽ. എല്ലാവരും അവനെ നോക്കി ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു, പക്ഷേ അവൻ നിശബ്ദമായി മുന്നോട്ട് നടന്നു, പുളകിതരായ ശുശ്രൂഷകന്മാരെ അവഗണിച്ച്, മതബോധകന്റെ അടുത്തു കയറി നിന്നു. അവൻ അവന്റെ കൈതൊടവരെയും ഉണർത്തി, അവനെ താങ്ങിനിർത്തി. പിന്നീട്, ഒരു തണുത്ത, ആഴമുള്ള ശബ്ദത്തിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "ഞാൻ കർത്താവിന്റെ സിംഹാസനത്തിൽ നിന്ന് വരുന്നു—അവന്റെ സന്ദേശം എനിക്കു കൈമാറിയിരിക്കുന്നു!" ഈ വാക്കുകൾ സഭയെ വിറപ്പിച്ചു. അവർ ഞെട്ടിയുപോയി. "ദൈവം നിങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷകന്റെ പ്രാർത്ഥന കേട്ടിരിക്കുന്നു, അത് സാധിപ്പിക്കാൻ അവൻ തയ്യാറാണ്—നിങ്ങൾ അതിനോടു 17 ആഗ്രഹിച്ചാൽ. പക്ഷേ, അതിന്റെ അർത്ഥം, അതിന്റെ മുഴുവൻ അർത്ഥം ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാക്കണം. മനുഷ്യന്റെ പല പ്രാർത്ഥനകളും ഇങ്ങനെ തന്നെയായിരിക്കും—അവൻ അതിൽ ചോദിക്കുന്നതിൽ മുഴുവനായി അറിയാതെ പ്രാർത്ഥിക്കുക." "നിങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷകൻ അതിന്റെ അർത്ഥത്തെ ചിന്തിച്ചു നോക്കിയോ?" "നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നത് ഒരു പ്രാർത്ഥനയോ? ഇല്ല, ഇത് രണ്ടാണ്—ഒന്ന് പറഞ്ഞത്, മറ്റൊന്ന് അല്ല. രണ്ടും ദൈവത്തിന്റെ ചെവിയിലേക്കെത്തിയിരിക്കുന്നു—വേണമായവയും, അറിയാതിരുന്നതുമാകാം. നിങ്ങൾ അനുഗ്രഹം ചോദിക്കുമ്പോൾ, അതിനൊപ്പം മറ്റൊരാളിന് ശാപം വരുത്താൻ അഭ്യർത്ഥിക്കാതിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്." "നിങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷകൻ ഉച്ചരിച്ച പ്രാർത്ഥന നിങ്ങൾ കേട്ടു. എന്നാൽ അവൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത, എന്നാൽ മനസ്സിൽ പ്രാർത്ഥിച്ച ഭാഗം ഞാൻ ദൈവത്തിന്റെ നിയോഗപ്രകാരം ആവിഷ്കരിക്കേണ്ടതുണ്ട്." "ഒഹ് ദൈവമേ, ഞങ്ങളുടെ കനൽഗോളങ്ങൾ അവരുടെ സൈനികരെ ചിതറിക്കളയട്ടെ! അവരുടെ കരിമ്പു വയലുകൾ പാതാളത്തിലേക്ക് ഇടിയട്ടെ! അവരുടെ വീട്ടുകൾ തീപ്പിടിിച്ചുണ്ടായ കാറ്റിലൊളിയട്ടെ! അവരുടെ വിധവമാരുടെ

ഹൃദയം തകർന്നുപോകട്ടെ! അവരുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ
 കുടിയിറക്കി, കാഴ്ചയില്ലാത്ത കടലാസിൽ വെറുതെയായി
 നടക്കട്ടെ, തണുപ്പിലും ചൂടിലും ദുരിതത്തിലാകട്ടെ!" അവൻ
 മൗനം പാലിച്ചു. "നിങ്ങൾ ഇതാണ് ചോദിച്ചത്; നിങ്ങൾക്ക്
 ഇപ്പോഴും ആവശ്യമുണ്ടോ? ശ്രേഷ്ഠനായ ദൂതൻ
 കാത്തിരിക്കുന്നു." ... പിന്നീട്, ആ മനുഷ്യൻ ഒരു ഭ്രാന്തൻ
 ആണെന്നായിരുന്നു വിശ്വാസം—കാരണം, അവൻ
 പറഞ്ഞതിൽ യാതൊരുതർക്കവുമില്ലെന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കി.

Marathi

तो महान आणि थरारक उत्साहाचा काळ होता. संपूर्ण देश शस्त्र उगारून उभा होता, युद्ध
 सुरू झाले होते, आणि प्रत्येकाच्या हृदयात देशभक्तीची पवित्र ज्वाला पेटली होती; ढोल
 बडकत होते, बँड वाजत होते, खेळण्याच्या पिस्तुलांचे पॉप-पॉप आवाज येत होते, गटागटाने
 बांधलेल्या फटाक्यांचे फुसफुसणे आणि तडतडी ऐकू येत होते; दूरवर पसरलेल्या छतांवर
 आणि बाल्कनींवर जणू फडकत असलेल्या झेंड्यांचा घनदाट जंगलच दिसत होता, जे
 सूर्यकिरणांत चमकत होते; रोज तरुण स्वयंसेवक नवे गणवेश घालून उत्साहाने आणि
 अभिमानाने रुंद रस्त्यावरून मार्च करत, आणि त्यांचे वडील, आई, बहिणी व प्रियकर
 आनंदभरित आणि गहिवरलेल्या आवाजात त्यांचे स्वागत करत; रात्री मोठ्या सभागृहांमध्ये
 भरलेल्या सभेत लोक देशभक्तीने भारलेल्या वक्तव्यांकडे तल्लीन होऊन कान देत असत,
 ज्यांनी त्यांच्या हृदयांच्या खोल कप्प्यांना हादरवून सोडले, आणि छोटे छोटे क्षणांच्या अंतराने
 टाळ्यांचा कडकडाट उठत असे, ज्यावेळी अनेकांच्या गालांवरून अश्रू वाहत; चर्चमध्ये पाद्री
 देश आणि झेंड्याप्रती निष्ठा दर्शवण्यासाठी प्रवचन करत आणि "युद्धाच्या देवाला" आपल्या
 योग्य कारणी साथ देण्याची प्रार्थना करत, ती प्रखर आणि भारलेली वाणी ऐकून प्रत्येक जण
 थरारून जात असे.

खरोखरच ते आनंदाचे आणि कृपापूर्ण दिवस होते, आणि जर काही थोडके धाडसी
 लोक युद्धाला विरोध करायला किंवा त्याच्या नीतिमत्तेवर प्रश्न उपस्थित करायला धजले, तर
 त्यांना ताबडतोब कठोर आणि संतप्त इशारा मिळे, ज्यामुळे स्वतःचे रक्षण करण्यासाठी ते
 लवकरच नजरेआड झाले आणि पुन्हा तशा प्रकारे बोलण्याचे धाडस केले नाही.

रविवारी सकाळ उजाडली—दुसऱ्या दिवशी बटालियन्सला समोरच्या रणांगणावर
 रवाना व्हायचे होते; चर्च लोकांनी तुडुंब भरले होते; तिथे स्वयंसेवक होते, ज्यांची तरुण चेहरे
 युद्धाच्या स्वप्नांनी उजळलेली होती—कडक हल्ला, वाढता वेग, गर्जणारा आघात, चमकणाऱ्या
 तलवारी, शत्रूचे पळ काढणे, गलका, धुराचे लोट, उग्र पाठलाग, आणि मग शरणागती!—

आणि युद्धातून परतल्यावर ते सूर्यकिरणांत तांबूस पडलेल्या त्वचेचे वीर बनून येतील, स्वागतिले, पूजिले जातील, आणि सोन्याच्या तेजस्वी गौरवाच्या समुद्रात न्हाऊन निघतील! स्वयंसेवकांच्या बाजूलाच त्यांचे प्रियजन अभिमानाने, आनंदाने आणि चैतन्याने भारून गेलेले बसले होते. उपासना सुरू झाली; जुन्या करारातील युद्धविषयक एक प्रकरण वाचण्यात आले; पहिली प्रार्थना झाली; त्यानंतर ऑर्गनचा घणाघात झाला, ज्याने संपूर्ण इमारत हादरली, आणि एकाच प्रेरणेतून सर्वजण उठले, डोळे तेजस्वी झालेले आणि हृदय धडधडत असताना त्यांनी सामुदायिकरित्या ती प्रखर प्रार्थना उंच स्वरात केली:

“हे सर्वशक्तिमान व भयानक देव! सर्व काही तूच निर्धारित करतोस! तुझे भोंगा गर्जू दे आणि तुझी तलवार वीजेसारखी चमकू दे!”

आणि मग “दीर्घ” प्रार्थना आली. इतक्या उत्कट, मन हेलावून टाकणाऱ्या आणि सुंदर भाषेत केलेली याचना कुणाच्याही आठवणीत नव्हती. त्यातील मुख्य विनंती अशी होती की दयाळू आणि कृपावंत पिता आपल्या या थोर तरुण सैनिकांचे रक्षण करो, त्यांना त्यांच्या देशभक्तीच्या कर्तव्यात मदत, दिलासा आणि प्रोत्साहन देवो; त्यांना आशीर्वाद दे, युद्धाच्या दिवशी आणि संकटाच्या वेळी त्यांचे रक्षण कर, त्यांना आपल्या सामर्थ्यशाली हातात धर, त्यांना बळकट आणि आत्मविश्वासू बनव, रक्तपाताने भरलेल्या युद्धात अजेय बनव; शत्रूला चिरडण्यात त्यांना मदत कर, आणि त्यांना, त्यांच्या झेंड्यास आणि त्यांच्या देशाला अविनाशी सन्मान आणि गौरव प्रदान कर—

याच वेळी एक वृद्ध अनोळखी व्यक्ती शांतपणे आणि संथ पावलांनी मुख्य मध्यवर्ती वाटेने येऊन चर्चमध्ये आला, त्याची दृष्टी पाद्रीवर खिळलेली होती; त्याचे उंच शरीर पायापर्यंत पोहोचणाऱ्या वस्त्राने झाकलेले होते, डोळे अनावृत्त होते, पांढरे केस फेसाळणाऱ्या धबधब्यासारखे खांद्यावर खाली येत होते, आणि त्याचे सुरकुत्यांनी भरलेले चेहरा इतका फिकट होता की तो थोडा भेसूरच भासत होता. सर्वांनी त्याच्याकडे आश्चर्याने पाहिले, पण तो शांतपणे पुढे जात राहिला; तो न थांबता पाद्रीच्या शेजारी पोहोचला आणि तिथे थांबला. डोळे बंद केलेला पाद्री त्याच्या अस्तित्वाबद्दल अनभिज्ञ राहून त्याची भावनिक प्रार्थना पूर्ण करत राहिला, शेवटी ती अत्यंत आर्त आवाहनाने संपवली: “आमच्या हातातील शस्त्रांना आशीर्वाद दे, आम्हाला विजय दे, हे परमेश्वरा, आमच्या देशाचा व झेंड्याचा रक्षणकर्ता!”

त्या अनोळखी व्यक्तीने पाद्रीचा हात स्पर्श करून त्याला साड्डला व्हायला इशारा केला—गोंधळलेल्या पाद्रीने तसे केले—आणि मग त्या व्यक्तीने त्याची जागा घेतली. काही क्षण तो भारलेली नजर सभागृहावर फिरवत राहिला, जिच्यात एक अनोखा प्रकाश दिसत होता; मग त्याने गंभीर आवाजात म्हटले:

“मी सिंहासनावरून आलो आहे—सर्वशक्तिमान देवाचा संदेश घेऊन!” त्याचे शब्द ऐकून उपस्थित लोक चकित झाले; तो अनोळखी माणूस त्याची दखल घेण्याच्या मनःस्थितीत नव्हता. “त्याने आपल्या सेवकाचे—तुमच्या पाद्रीचे—प्रार्थनेचे बोल ऐकले आहेत, आणि जर तुम्ही खरोखर ती इच्छा धरत असाल, तर ती तो पूर्ण करेल—पण मी, त्याचा दूत, प्रथम

तुम्हाला या प्रार्थनेचा अर्थ—होय, पूर्ण अर्थ—स्पष्ट केला पाहिजे. कारण ही, माणसाच्या अनेक प्रार्थनांप्रमाणे, उच्चारणाऱ्याच्या जाणिवेपेक्षा जास्त मागते—जोवर तो थांबून विचार करत नाही.

“देवाचा हा सेवक आणि तुमचा सेवकाने प्रार्थना केली आहे. त्याने थांबून विचार केला का? ही एकच प्रार्थना आहे का? नाही, त्या दोन आहेत—एक उच्चारली गेलेली, दुसरी न उच्चारलेली. पण दोन्हीही त्या सर्व याचना ऐकणाऱ्या देवाच्या कानावर गेल्या आहेत—ज्या उच्चारल्या गेल्या आणि ज्या मनातल्या मनात केल्या गेल्या. हे लक्षात ठेवा. जर तुम्ही स्वतःसाठी आशीर्वाद मागत असाल, तर काळजी करा, कारण नकळत तुम्ही शेजाऱ्याच्या माथी शाप आणत असाल. जर तुम्ही तुमच्या शेतासाठी पावसाची प्रार्थना करत असाल, तर कदाचित त्या कृत्याने शेजाऱ्याच्या पिकांसाठी दुष्काळ मागत असाल. तुम्ही तुमच्या पाद्रीची प्रार्थना ऐकली—ती उच्चारलेली बाजू देवाने मला पाठवले आहे की मी तिचा न उच्चारलेला भाग—जो पाद्रीने, तसेच तुम्ही सर्वांनी मनात जोरदारपणे प्रार्थनेत मागितला, जरी नकळत—शब्दांकित करावा. देव करो की ते नकळतच असो! तुम्ही हे शब्द ऐकले: ‘आम्हाला विजय दे, हे परमेश्वरा, आमच्या देव!’ पण तेवढ्यावर प्रार्थना थांबत नाही. न उच्चारलेला भाग असा आहे: ‘हे परमेश्वरा, आम्हाला मदत कर की आम्ही त्यांच्या सैनिकांना आमच्या गोळ्यांनी रक्तबंबाळ करून चिरडू; त्यांच्या हसऱ्या शेतांना त्यांच्या देशभक्त मृतदेहांच्या फिकुटलेल्या आकृतींनी भरून टाकू; त्यांच्या जखमींच्या वेदनादायी किंकाळ्यांनी त्यांच्या तोफांची गर्जना दडपू; त्यांच्या साध्या घरांना अग्निच्या वादळात भस्मसात करू; त्यांच्या निरपराध विधवांच्या हृदयाला अविरत दुःखाने विदीर्ण करू; त्यांच्या मुलांसकट त्यांना छप्परविरहित करून त्यांच्या उजाड भूमीत निराधार भटकायला लावू जिथे उन्हाच्या ज्वाळा व हिवाळ्याच्या गारठ्यात ते तडफडतील, खचून जातील, श्रमून शमून थकून मृत्यूची याचना करतील पण तोही न मिळो—आमच्यासाठी, जे तुझी आराधना करतो, हे परमेश्वरा, त्यांच्या आशा उद्ध्वस्त कर, त्यांचे जीवन उद्ध्वस्त कर, त्यांच्या कडू प्रवासाला दीर्घ कर, त्यांचे पाय जड कर, त्यांच्या वाटा त्यांच्या अश्रूंनी भिजू दे, त्यांच्या जखमी पायांच्या रक्ताने पांढऱ्या बर्फाचा रंग बदलू दे! आम्ही हे प्रेमाच्या भावनेने मागतो, तुझ्याकडून, कारण तू प्रेमाचा स्रोत आहेस आणि तुझ्याकडे लीन व खेदग्रस्त मनाने येणाऱ्या सर्व दुखींचा तू एकमेव विसावा आणि दोस्त आहेस. अमेन.”

[थोडे थांबून] “तुम्ही हीच प्रार्थना केली आहे; जर तुम्हाला ती अजूनही हवी असेल, तर बोला! सर्वश्रेष्ठाचा दूत वाट पाहत आहे.”

...
नंतर लोकांचा असा समज झाला की तो मनुष्य वेडा असावा, कारण त्याच्या बोलण्यात त्यांना काडीचा अर्थ दिसला नाही.

Norwegian

Det var en tid med stor og opphøyd spenning. Landet var i våpen, krigen var i gang, og i hvert bryst brant den hellige ilden av patriotisme; trommene dunket, korpene spilte, lekepistolene smalt, festfyrverkeriene suste og sprutet; overalt, og langt utover de fjernere og bleknende rekker av tak og balkonger, vaiet en flagrende jungel av flagg i solen; daglig marsjerte de unge frivillige nedover den brede avenyen, glade og stolte i sine nye uniformer, mens fedre, mødre, søstre og kjære ropte heiarop, stemt av lykkelig følelse, når de passerte; om kvelden lyttet tettpakkede folkemøter, andpustne, til patriotiske taler som rørte hjertene i deres dypeste dyp, og som de avbrøt med korte mellomrom med applausstormer mens tårene rant nedover kinnene deres; i kirkene prekte pastorene om hengivenhet til flagg og fedreland, og påkalte Stridens Gud, bønnfalt om Hans hjelp i vår rettferdige sak med glødende veltalenhet som rørte hver enkelt tilhører.

Det var sannelig en gledelig og nådig tid, og det halvt dusin vågale sjeler som dristet seg til å mislike krigen eller kaste tvil over dens rettferdighet, fikk straks en så streng og sint advarsel at de, for sin egen sikkerhets skyld, raskt trakk seg tilbake fra offentlighetens øye og ikke fornærmet mer på den måten.

Søndag morgen kom – neste dag skulle bataljonene dra til fronten; kirken var full; de frivillige var der, deres unge ansikter opplyst av krigerske drømmer – visjoner om den strenge framrykkingen, det voksende momentumet, det rasende angrepet, de glitrende sablene, fiendens flukt, kaoset, røyken som omslutter alt, den hissige forfølgelsen, overgivelsen! – deretter hjem fra krigen, solbrente helter, tatt imot, elsket, nedsenket i gylne hav av ære! Sammen med de frivillige satt deres kjære, stolte, glade og fulle av glødende beundring. Gudstjenesten fortsatte; et kapittel om krig fra Det gamle testamentet ble lest; den første bønne ble bedt; den ble fulgt av et orgelbrus som fikk bygningen til å riste, og i én bevegelse reiste menigheten seg, med strålende øyne og bankende hjerter, og fremførte den veldige påkallelsen:

Gud, du fryktinngytende! Du som befaler!
La ditt lurblås tordne og ditt sverd lynne!

Så fulgte den "lange" bønnen. Ingen kunne minnes noe lignende når det gjaldt brennende bønn og rørende, vakker tale. Hovedinnholdet i denne anmodningen var at en evig barmhjertig og god Far for oss alle ville våke over våre edle unge soldater, og hjelpe, trøste og oppmuntre dem i deres patriotiske gjøremål; velsigne dem, beskytte dem på kampens dag og i farens stund, bære dem i sin mektige hånd, gjøre dem sterke og sikre, uovervinnelige i det blodige slaget; hjelpe dem å knuse fienden og gi dem og deres flagg og fedreland udødelig ære og heder—

En eldet fremmed kom inn og beveget seg langsomt og lydløst opp midtgangen, med øynene festet på presten, hans høye skikkelse kledd i en kappe som rakk helt ned til føttene, hodet bart, det hvite håret fossefallende over skuldrene som skummende vannmasser, ansiktet furet og unaturlig blekt, blekt så det nærmet seg det uhyggelige. Under alles undrende blikk gikk han stille forbi; uten å stanse steg han opp til siden av predikanten og ble stående der. Med lukkede øyne, uvitende om denne tilstedeværelsen, fortsatte presten sin rørende bønn, og avsluttet den endelig med ordene, uttalt i et brennende anrop: "Velsign våre våpen, gi oss seier, å Herre vår Gud, Fader og Beskytter av vårt land og vårt flagg!"

Den fremmede berørte prestens arm, gjorde tegn til ham om å gå til side – noe den forbløffede pastoren gjorde – og tok plassen hans. I noen øyeblikk betraktet han det trollbundne publikummet med alvorlige øyne, i hvilke det brant et uvanlig lys; så sa han med dyp røst:

"Jeg kommer fra Tronen – med en beskjed fra Den allmektige Gud!" Disse ordene slo menigheten som et sjokk; om den fremmede merket det, viste han ingen reaksjon. "Han har hørt sin tjeners – deres hyrdes – bønn, og vil innfri den hvis det er deres ønske, etter at jeg, Hans sendebud, har forklart dere dens innhold – det vil si, hele dens innhold. For den ligner mange av menneskenes bønner, ved at den ber om mer enn den som ytrer den aner – med mindre han stopper og tenker.

"Guds tjener, som også er deres tjener, har fremført sin bønn. Har han stanset og tenkt? Er det én bønn? Nei, det er to – én uttalt, den andre ikke. Begge har nådd øret til Ham som hører alle bønner, både den talte og den

uttalte. Tenk over dette – husk det. Hvis dere bønnfaller om en velsignelse for dere selv, ta dere i akt! så dere ikke uten å mene det kaller ned en forbannelse over deres neste samtidig. Hvis dere ber om regn over åkrene som trenger det, ber dere samtidig kanskje om at naboens åker skal ødelegges av tørke. Dere har hørt deres tjeners bønn – den uttalte delen. Jeg er sendt av Gud for å gi ord til den andre delen – den delen som pastoren – og også dere i hjertene deres – brennende ba i stillhet. Og uvitende, uten å tenke? Gud gi at det var slik! Dere hørte disse ordene: 'Gi oss seier, å Herre vår Gud!' Det er nok. Den utalte delen av bønningen er denne: 'Å Herre vår Gud, hjelp oss å rive soldatene deres i blodige filler med granatene våre; hjelp oss å dekke de smilende markene deres med de bleke kroppene av deres falne patrioter; hjelp oss å overdøve drønnet fra kanonene med skrikene fra de sårede, som vrir seg i smerte; hjelp oss å legge de enkle hjemmene deres i ruiner med en orkan av ild; hjelp oss å knekke hjertene til deres uskyldige enker med ubotelig sorg; hjelp oss å drive dem ut av hjemmene sine sammen med de små barna deres, så de må vandre venneløse gjennom deres ødelagte land, i filler, sultne og tørste, herjet av den brennende sommersolen og vinterens iskalde vinder, knekket i ånden, utslitt av strev, bønnfallende deg om gravens fred, men nektet den – for vår skyld, vi som elsker deg, Herre, knus deres håp, ødelegg livene deres, forleng deres bitre vandring, tung deres steg, dynk deres vei med tårer, flekk den hvite snøen med blod fra deres sårede føtter! Vi ber om dette i kjærlighetens ånd, fra Deg som er Kjærlighetens Kilde, og som alltid er en trofast tilflukt og venn for alle som er hardt plaget og søker Din hjelp med ydmyke og angerfulle hjerter. Amen.'

[Etter en pause] "Dere har bedt om det; hvis dere fortsatt ønsker det, tal! Den Høyestes sendebud venter."

...

Senere trodde man at mannen var gal, siden det ikke var noen fornuft i det han sa.

Panjabi

ਇਹ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ-ਭਰੀ ਗਰਮਜੋਸ਼ੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਸਾਰੀ ਰਿਆਸਤ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਖੜੀ ਹੋ ਗਈ, ਜੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼-ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਅੱਗ ਭਭਕ ਰਹੀ ਸੀ; ਡੋਲ ਵੱਜ ਰਹੇ ਸਨ, ਬੈਂਡ ਵੱਜ ਰਹੇ ਸਨ, ਖਿਡੌਣੀਆਂ ਪਿਸਤੌਲਾਂ ਦੀਆਂ ਧਮਕਦੀਆਂ, ਗੱਛੇ ਵਾਂਗ ਬੰਨ੍ਹੀਆਂ ਫੁਲਝੜੀਆਂ ਹੁਸ ਕਰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਤਰੜ ਤਰੜ ਤੜਕਦੀਆਂ; ਹਰ ਪਾਸੇ, ਅਤੇ ਦੂਰ ਦੇ ਛੱਤਾਂ ਤੇ ਬਾਲਕਨੀਆਂ ਤੱਕ, ਸੂਰਜ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੇਠ ਲਹਿਰਾਉਂਦੇ ਝੰਡਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜੰਗਲ ਵਾਂਗ ਜ਼ਮੀਨ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਸੀ; ਹਰ ਰੋਜ਼ ਜੁਆਨ ਸਵੈ-ਸੇਵਕ, ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਵਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਮਾਣ ਭਰੇ ਹੋਏ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਗਲੀ ਰਾਹਾਂ ਉਤੇ ਮਾਰਚ ਕਰਦੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ, ਭੈਣਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਿਅਤਮਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ; ਰਾਤ ਨੂੰ ਲੰਮੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਦੇਸ਼-ਪ੍ਰੇਮੀ ਤੇ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਨੂੰ ਤੱਤ ਨਾਲ ਸੁਣਦੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਗਹਿਰਾਈਆਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਛੋਟੀਆਂ ਰੋਕਾਂ ਮਗਰੋਂ ਤੂਫ਼ਾਨੀ ਤਾਲੀਆਂ ਵੱਜਦੀਆਂ, ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਹੰਝੂ ਵੀ ਟਪਕਦੇ; ਚਰਚਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਰੀ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਝੰਡੇ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਿਭਾਵ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕਰਦੇ ਤੇ “ਯੁੱਧ ਦੇ ਖੁਦਾ” ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸੱਚੇ ਮਕਸਦ ਵਿਚ ਮਦਦ ਦੇਣ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਕਰਦੇ, ਏਕ ਤਿੱਕੀ ਤੇ ਜੇਸ਼ੀਲੀ ਬੋਲੀ ਨਾਲ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦਿੰਦੇ।

ਉਹ ਵਾਕਈ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾਇਕ ਅਤੇ ਮਿਹਰ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੱਧ ਡਜ਼ਨ ਦਲੇਰ ਲੋਕ ਜਿਹੜੇ ਜੰਗ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਨਿਆਂ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਰਦੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਭਰੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਮਿਲਦੀ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ محفوظ ਰੱਖਣ ਲਈ ਚੁੱਪ ਚਾਪ ਨਜ਼ਰੋਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਕਰਦੇ।

ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਸਵੇਰ ਆਪਣੀ—ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਬਟਾਲੀਆਂ ਮੋਚੇ ਉਤੇ ਰਵਾਨਾ ਹੋਣੀਆਂ ਸਨ; ਚਰਚ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਉਥੇ ਸਵੈ-ਸੇਵਕ ਸੈਣਿਕ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨ ਮੁਖੜੇ ਜੰਗ ਦੇ ਸੁਪਨਾਂ ਨਾਲ ਚਮਕ ਰਹੇ ਸਨ—ਸਖ਼ਤ ਅਗਵਾਈ, ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਵਾਂਗ ਉਠਦੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ, ਤੇਜ਼ ਹਮਲੇ, ਚਮਕਦਾਰ ਤਲਵਾਰਾਂ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਉਡਾਣ, ਸ਼ੇਰ-ਗੁਲ ਅਤੇ ਧੂਆਂ, ਜਬਰਦਸਤ ਪਿਛਾ, ਅਤੇ ਆਖ਼ਰ ਜਦੋਂ ਗੱਤਿਆਰ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ!—ਫਿਰ ਜਦ ਉਹ ਜੰਗ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ, ਸਨਮੁੱਖ ਹੀਰਿਆਂ ਵਾਂਗ ਵਾਰੇ ਜਾਣਗੇ, ਪਿਆਰੀਆਂ ਨਿਗਾਹਾਂ ਨਾਲ, ਸੁਆਗਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਪੁਜਣ ਯੋਗ ਹੋਣਗੇ, ਸੋਨੀਆਂ ਸ਼ਾਨਾਂ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਵਿਹਸਣਗੇ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਵੀ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਮਾਣੇ, ਖੁਸ਼ ਤੇ ਭਰਪੂਰ ਦਿਲੋਂ ਉਚਸਾਹ ਨਾਲ। ਇਬਾਦਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ; ਇੱਥੇ ਪੁਰਾਣੇ ਅਹਿਦ-ਨਾਮੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜੰਗ ਬਾਬਤ ਇੱਕ ਭਾਗ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ; ਪਹਿਲੀ ਦੋਆ (ਅਰਦਾਸ) ਕੀਤੀ ਗਈ; ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਰਗਨ ਦੀ ਗੂੰਜ ਨੇ ਸਾਰੀ ਇਮਾਰਤ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਜੁੱਟ ਹੋ ਕੇ ਸਭ ਉੱਠ ਖੜੇ ਹੋਏ, ਅੱਖਾਂ ਨੇ ਚਮਕਦਾਰ ਨੂਰ, ਦਿਲ ਤੀਜ਼-ਤੀਜ਼ ਧੜਕਦੇ, ਅਤੇ ਉੱਚ ਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮਜ਼ਬੂਤ ਉਚਾਰਣ ਕਰ ਦਿੱਤਾ:

“ਹੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੀਕਰਾਲ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਈਸ਼ਵਰ! ਹਰੇਕ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਤੂੰ ਹੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ! ਆਪਣੀ ਤੁਰਾਂ ਦੀ ਗੂੰਜ ਨਾਲ ਗੜਗੜਾਹਟ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਵਾਂਗ ਤਿੱਖੀ ਚਮਕ ਦੇ!”

ਫਿਰ “ਲੰਮੀ” ਅਰਦਾਸ ਆਈ। ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਹੱਬਤ ਨਾਲ ਉਮ੍ਹਾਂ ਰਹੀ, ਦਿਲ ਨੂੰ ਛੁਹਣ ਵਾਲੀ, ਇੱਕ ਇੰਨੀ ਸ਼ਿਦਤ ਵਾਲੀ ਬੇਨਤੀ ਕੋਈ ਸੁਣੀ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਦਾ ਮੁੱਖ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਕਿ ਸਾਡੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦਇਆਵਾਨ ਅਤੇ ਰਹਿਮੀਂ ਪਿਉ ਨੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਵਾਨ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਸ਼-ਭਗਤੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ, ਤਸੱਲੀ ਅਤੇ ਹੌਸਲਾ ਦੇਣਾ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਣੀ, ਜੰਗ ਦੇ ਦਿਨ ਤੇ ਖਤਰੇ ਦੇ ਵੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨੀ, ਆਪਣੀ ਤਾਕਤਵਾਨ ਭੁਜਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨਾ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਭਰਨਾ, ਖੁਨੀ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਅਟੱਲ ਬਣਾਉਣਾ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਰੌਦ ਦੇਣਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਝੰਡੇ ਨੂੰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨ ਦੇਣਾ—

ਇੱਕ ਉਮਰਦਰਾਜ ਅਜਨਬੀ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੋਰ ਦੇ, ਮੱਖੀ ਰਾਹ ਨਾਲ ਵੱਧਦਾ ਗਿਆ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਪਾਸਟਰ 'ਤੇ ਟਿੱਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ; ਉਸ ਦੀ ਲੰਮੀ ਦੇਹ ਇੱਕ ਲੰਬੀ-ਚੌੜੀ ਲਬਾਸ ਵਿੱਚ ਲਿਪਟੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਸਿਰ ਬਾਰਟ, ਚਿੱਟਾ ਵਾਲ ਰਿੜਕਦੇ ਜਲ-ਪ੍ਰਪਾਤ ਵਾਂਗ ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ ਤੋਂ ਲਹਿਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਸ਼ਕਲ ਫੁਰੇਟ ਅਤੇ ਅਨਾਟਰਲੀ ਬਲੇਕਟ, ਬਲੇਕਟ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਡਰਾਵਨੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਤੱਕ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਖਾਮੋਸ਼-ਖਾਮੋਸ਼ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ; ਰੁਕਿਆ ਬਿਨਾਂ, ਉਹ ਪਾਸਟਰ ਕੋਲ ਗਿਆ ਤੇ ਉਥੇ ਖਲੋ ਗਿਆ। ਬੰਦ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਪਾਸਟਰ ਉਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਬੇਖ਼ਬਰ ਰਹਿਆ, ਰੋਮਾਂਚਕ ਅਰਦਾਸ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਤਪਸ਼ ਪੂਰੀ ਉਚਾਰਣ: “ਸਾਡੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇ, ਸਾਨੂੰ ਫਤਹ ਦੇ, ਹੇ ਰੱਬ, ਸਾਡੇ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਸਾਡੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਝੰਡੇ ਦੇ ਰਾਖੇ!”

ਉਹ ਅਜਨਬੀ ਨੇ ਪਾਸਟਰ ਦੀ ਬਾਂਹ ਛੂਹੀ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋਣ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ— ਚੌਕਿਆਂ ਹੋਏ ਪਾਸਟਰ ਨੇ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨੀ—ਤੇ ਅਜਨਬੀ ਉਸ ਦੀ ਥਾਂ ਤੇ ਖਲੋ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਤੱਕ ਉਸ ਨੇ ਵੀਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਸਾਹ ਰੋਕੀ ਹੋਈ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਸੋਚ-ਵੀਚਾਰ ਵਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਤੱਕਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਚਾਨਣ ਜਲ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਫਿਰ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਤੁਰਸ ਕੇ ਕਿਹਾ:

“ਮੈਂ ਅੱਤ ਨਾਲ ਭਰੀ ਅਸਥਾਨ ਤੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ—ਸਰਬ-ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਲੈਕੇ!” ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਗਏ; ਜੇਕਰ ਉਸ ਅਜਨਬੀ ਨੇ ਇਹ ਤਾਸੀਰ ਮਹਿਸੂਸ ਵੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਨੇ ਗਾਫ਼ਲਤ ਦਿੱਖਾਈ। “ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ—ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸਟਰ—ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਸੁਣੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਇਹੀ ਖ਼ਵਾਹਿਸ਼ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੇਗਾ—ਪਰ ਮੈਂ, ਉਸ ਦਾ ਦੂਤ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਅਰਦਾਸ ਦਾ ਅਸਲੀ ਮਤਲਬ—ਉਸ ਦੀ ਸਮੂਹ ਲੀਹ—ਸਮਝਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮਨੁੱਖੀ ਅਰਦਾਸਾਂ ਵਾਂਗ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਉਹੋ ਵੀ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਜੋ ਅਕਸਰ ਅਰਦਾਸੀ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ—ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੁਕ ਕੇ ਸੋਚਿਆ ਨਹੀਂ।

“ਰੱਬ ਦੇ ਇਸ ਸੇਵਕ ਨੇ, ਜੋ ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਸੇਵਕ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਅਰਦਾਸ ਉਚਾਰੀ ਹੈ। ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਰੁਕ ਕੇ ਸੋਚਿਆ? ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ? ਨਹੀਂ, ਇਹ ਦੋ ਹਨ—ਇੱਕ ਜਿਹੜੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਇੱਕ ਜੋ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਪਰ ਦੋਵੇਂ ‘ਉਸ’ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਤੱਕ ਪੁੱਜ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਹਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ—ਚਾਹੇ ਉਚਾਰੀ ਹੋਈ ਜਾਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਹੋਈ—ਸੁਣ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਉਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ—ਯਾਦ ਰੱਖੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਅਸੀਸ ਮੰਗਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਧਿਆਨ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਜਾਣੂ

ਕੀਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉੱਤੇ ਕਿਵੇਂ ਅਸਮਾਨੀ ਅਸਰ ਪਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਫਸਲ ਲਈ ਮੀਂਹ ਮੰਗਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਫਸਲ ਨੂੰ ਸੁੱਕ ਜਾਣ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਵੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਵੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਾਸਟਰ ਦੀ ਉਚਾਰੀ ਅਰਦਾਸ ਸੁਣੀ—ਉਸ ਦੁਆ ਦੀ ਬਾਹਰੀ ਰੂਪ ਰਚਨਾ। ਰੱਬ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਦੱਸਣ ਲਈ ਜੇ ਬੋਲਾ ਨਹੀਂ ਗਿਆ—ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਪਾਸਟਰ ਨੇ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਬੇਖਬਰ ਹੋ ਕੇ ਪਰ ਖਰੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਉਚਾਰਿਆ। ਖੁਦਾਵੰਦ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਜੇ ਇਹ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ! ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੋ: 'ਸਾਨੂੰ ਫਤਹ ਦਿਓ, ਹੇ ਰੱਬ, ਸਾਡੇ ਰੱਬ!' ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ ਗਿਆ ਉਹ ਇਹ ਹੈ: 'ਹੇ ਸਾਡੇ ਰੱਬ, ਸਾਨੂੰ ਮਦਦ ਕਰ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੌਜੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੋਲੇ-ਬੰਦੂਕਾਂ ਨਾਲ ਲਹੂ ਲਹਾਨ ਕਰ ਦਈਏ; ਸਾਨੂੰ ਮਦਦ ਕਰ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਿਸਕਰੀ ਉਡਾਉਂਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਸ਼-ਪ੍ਰੇਮੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਉਜੁਲ ਲਾਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕ ਦਈਏ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤੋਪਾਂ ਦੀ ਗਰਜ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਹੰਢਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕੂਕਾਂ ਨਾਲ ਟੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਦੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਨਾਲ ਸੁਆਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬੇਕਸੂਰ ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਅਸਹਾਇ ਦੁੱਖੋਂ ਨਾਲ ਮਚਾਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਵਿਹੂਣਾ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਦੁਸ਼ਕਾਲੀ ਬਣੀ ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਤਰਸ ਦੁਆਏ ਤੁਰਦੇ ਪਏ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਤਪਸ਼ ਤੇ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀਆਂ ਢੰਡੀਆਂ ਹਵਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਾਹ ਹੋਣ ਲਈ, ਆਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੁੱਟੇ, ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਥੱਕੇ ਹੋਏ, ਕਬਰ ਦੀ ਓਟ ਲਭਦੇ ਭਾਲਦੇ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟੁੱਕ ਵੀ ਨਾ ਮਿਲੇ—ਸਾਡੇ ਲਈ, ਜੋ ਤੇਰੀ ਇਬਾਦਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਹੇ ਮਾਲਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਤੋੜ ਛੱਡ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜਿੰਦਗੀਆਂ ਨਾਸ਼ ਕਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੀਖੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਲੰਬਾ ਕਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਦਮ ਭਾਰੀ ਕਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਹ ਨੂੰ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਿੱਜੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਉਜਲੇ ਬਰਫ਼ ਨੂੰ ਲਾਲ ਕਰ! ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਿਆਰ ਦੇ ਰੂਹ ਵਿੱਚ ਮੰਗਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਤੋਂ ਜੋ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਰੋਤ ਹੈ, ਜੋ ਹਰ ਦੁਖੀ ਦਾ ਵਿਸਾਹਕ ਅਤੇ ਦੋਸਤ ਹੈ ਜੋ ਹੰਝੀ ਹੋ ਕੇ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਲੱਭਣ ਆਉਂਦਾ। ਆਮੀਨ।'

[ਕੁਝ ਦਿਨ ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਦੀ ਚੁੱਪ] "ਤੁਸੀਂ ਇਹੀ ਅਰਦਾਸ ਉਚਾਰੀ ਹੈ; ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਹਾਲੇ ਵੀ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਦੱਸੋ! ਸਰਬੋਤਮ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼-ਵਾਹਕ ਇਥੇ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

...
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਸਾਈਡਾਂ ਉਤੇ ਛਟਿਆ ਹੋਇਆ ਕੋਈ ਮਸਤ ਘੁੰਮਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਬੋਲੀ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ।

Portuguese

Era um tempo de grande e exaltada animação. O país estava em armas, a guerra havia começado, e em cada peito ardia o fogo sagrado do patriotismo; os tambores soavam, as bandas tocavam, as pistolas de brinquedo estouravam, os foguetes em feixe chiavam e crepitavam; de todos os lados e ao longo da vasta e distante extensão de telhados e varandas, um

turbilhão de bandeiras tremulava ao sol; diariamente, os jovens voluntários marchavam pela ampla avenida, alegres e orgulhosos em seus novos uniformes; pais, mães, irmãs e namoradas os aclamavam, com a voz trêmula de emoção feliz, enquanto eles passavam; todas as noites, as reuniões de massa lotadas escutavam, ofegantes, a oratória patriótica que tocava o âmago de seus corações, e que elas interrompiam a breves intervalos com ciclones de aplausos, as lágrimas correndo por suas faces nesse ínterim; nas igrejas, os pastores pregavam devoção à bandeira e à pátria, e invocavam o Deus das Batalhas, suplicando seu auxílio em nossa nobre causa, em discursos fervorosos que comoviam todos os ouvintes.

Era de fato um tempo feliz e de graça, e aqueles poucos espíritos imprudentes que ousaram desaprovar a guerra ou lançar dúvida sobre sua justiça receberam imediatamente um aviso tão duro e irado que, para a própria segurança, retiraram-se rapidamente da vista e não ofenderam mais daquela forma.

Chegou o domingo — no dia seguinte, os batalhões partiriam para a frente; a igreja estava cheia; lá estavam os voluntários, com seus rostos juvenis iluminados por sonhos de batalha — visões do avanço implacável, do impulso crescente, do assalto veloz, das espadas faiscantes, da fuga do inimigo, do tumulto, da fumaça que tudo envolvia, da perseguição impiedosa, da rendição! — depois, o regresso da guerra, heróis bronzeados, bem recebidos, adorados, submersos em um mar dourado de glória! Ao lado dos voluntários estavam seus entes queridos, orgulhosos, felizes e cheios de ardorosa admiração. O culto prosseguiu; leu-se um capítulo de guerra do Antigo Testamento; fez-se a primeira oração; seguiu-se um estrondo do órgão, que abalou o edifício, e, como um só, a congregação se pôs de pé, com olhos brilhantes e corações palpitantes, entonando aquela formidável invocação:

Deus todo-terrível! Tu que ordenas!
Troveja teu clarim e fulmina tua espada!

Em seguida veio a “longa” oração. Ninguém se lembrava de outra parecida em termos de súplica intensa, comovente e bela. O peso de sua petição era que um Pai eternamente misericordioso e benigno para todos nós vigiasse nossos nobres jovens soldados, ajudando-os, confortando-os e

encorajando-os em sua tarefa patriótica; que os abençoasse, os protegesse no dia da batalha e na hora do perigo, os sustentasse em Sua poderosa mão, os tornasse fortes e confiantes, invencíveis no choque sangrento; que os ajudasse a esmagar o inimigo, e concedesse a eles, bem como à sua bandeira e ao país, honra e glória imperecíveis—

Um estranho idoso entrou e avançou com passos lentos e silenciosos pelo corredor principal, os olhos fixos no ministro, seu corpo alto envolto num manto que descia até os pés, a cabeça descoberta, os cabelos brancos em cascata espumosa sobre os ombros, o rosto sulcado de uma palidez antinatural, pálido a ponto de ser macabro. Enquanto todos os olhares o acompanhavam, cheios de espanto, ele seguiu em silêncio; sem parar, chegou ao lado do pregador e ficou ali. De olhos fechados, o pregador, inconsciente de sua presença, continuou com sua oração comovente e a concluiu finalmente com estas palavras, proferidas em fervoroso apelo: “Abençoa nossas armas, concede-nos a vitória, ó Senhor nosso Deus, Pai e Protetor de nossa terra e nossa bandeira!”

O estranho tocou seu braço, fazendo sinal para que ele se afastasse — o surpreso pastor obedeceu — e tomou o seu lugar. Durante alguns instantes, ele contemplou a plateia pasmada com um olhar solene, no qual ardia uma luz perturbadora; então, com voz profunda, disse:

“Venho do Trono — trazendo uma mensagem do Deus Todo-Poderoso!” As palavras atingiram a congregação como um choque; se o estranho percebeu, não demonstrou. “Ele ouviu a prece de Seu servo, o vosso pastor, e a concederá se tal for o vosso desejo, depois que eu, Seu mensageiro, vos tiver explicado o seu sentido — ou seja, seu sentido completo. Pois ela é semelhante a muitas das orações dos homens, na medida em que pede mais do que quem a proferiu suspeita — a menos que ele pare e reflita.

“O servo de Deus e vosso proferiu sua prece. Ele parou para pensar? É uma prece apenas? Não, são duas — uma expressa, a outra não. Ambas chegaram aos ouvidos dAquele que ouve todas as súplicas, as pronunciadas e as não pronunciadas. Considerai isto — mantende-o em mente. Se desejais implorar uma bênção para vós mesmos, cuidado! não suceda que, sem intenção, invoqueis também uma maldição sobre o próximo ao mesmo

tempo. Se orais pela chuva para vossos campos que precisam dela, por esse ato talvez estejais orando para que o campo do vizinho seja destruído pela seca. Ouvistes a prece do vosso servo — a parte que foi pronunciada. Sou incumbido por Deus de colocar em palavras a outra parte — aquela que o pastor — e também vós, em vossos corações — rezastes fervorosamente em silêncio. E ignorante e irrefletidamente? Deus permita que assim seja! Ouvistes estas palavras: 'Concede-nos a vitória, ó Senhor nosso Deus!' Isso basta. A parte não expressa da oração é esta: 'Ó Senhor nosso Deus, ajuda-nos a dilacerar os soldados deles em sangrentos retalhos com nossos projéteis; ajuda-nos a cobrir seus campos sorridentes com os corpos pálidos dos seus patriotas mortos; ajuda-nos a afogar o estrondo dos canhões com os gritos dos feridos que se contorcem de dor; ajuda-nos a devastar seus lares humildes com um furacão de fogo; ajuda-nos a afligir o coração de suas viúvas inocentes com uma dor inconsolável; ajuda-nos a expulsá-los dos seus lares junto de seus filhinhos para vagarem sem auxílio pelas terras arrasadas, em farrapos, com fome e sede, expostos às chamas do sol do verão e aos ventos gelados do inverno, destruídos em espírito, exaustos de fadiga, implorando-te o refúgio do túmulo e sem obtê-lo — em nosso favor, que te adoramos, Senhor, arrasa suas esperanças, arruína suas vidas, prolonga sua amarga peregrinação, faz pesados seus passos, irriga seu caminho com suas lágrimas, mancha a neve branca com o sangue de seus pés feridos! Pedimos isso, no espírito do amor, a Ti, que és a Fonte do Amor e o eterno refúgio e amigo de todos os que se encontram em grande angústia e buscam teu auxílio com corações humildes e contritos. Amém.'

[Depois de uma pausa] "Vós a pedistes; se ainda a desejais, falai! O mensageiro do Altíssimo aguarda."

...

Acreditou-se depois que aquele homem era um lunático, pois não havia sentido no que dizia.

Russian

Это было время великого и возвышенного возбуждения. Вся страна встала под ружьё, началась война, и в каждой груди пылал священный огонь патриотизма; барабаны гремели, оркестры играли, хлопали игрушечные пистолеты, связанные в пучки петарды шипели и трещали; повсюду, насколько хватало взгляда на уходящие вдаль крыши и балконы, колыхалось целое море флагов, сверкающих на солнце; ежедневно молодые добровольцы, оживлённые и гордые в новых мундирах, маршировали по широкой улице, а отцы, матери, сёстры и возлюбленные встречали их радостными возгласами, прерываемыми слезами, застревавшими в горле; по вечерам полные до отказа собрания с упоением слушали пламенные патриотические речи, которые будоражили самые глубины их сердец, и которые они прерывали с короткими интервалами бурными аплодисментами, слёзы текли по их щекам в это время; в церквах пасторы проповедовали преданность флагу и Родине и в своих молитвах взывали к «Богу Сражений», прося у Него помощи для нашего правого дела, облакая эту просьбу в горячие, вдохновенные слова, способные глубоко взволновать любого слушателя.

Воистину это было радостное и благодатное время, и если какая-нибудь горстка опрометчивых людей осмеливалась не одобрять войну или ставить под сомнение её праведность, то их тотчас же жестоко и яростно предостерегали, и ради собственной безопасности им приходилось быстро скрываться с глаз и больше не выказывать подобного.

Наступило воскресное утро—на следующий день батальоны должны были отправиться на фронт; церковь была переполнена; там были добровольцы, и юные лица их сияли воинственными мечтами—строгий марш вперёд, нарастающий натиск, стремительная атака, сверкающие сабли, бегство врага, грохот и дым, яростная погоня, капитуляция!—а после возвращения с войны они станут загорелыми героями, любимыми, обожаемыми, купающимися в лучах золотой

славы! Рядом с ними сидели их родные, гордые и счастливые, преисполненные восторженного восхищения. Служба началась; был прочитан библейский отрывок о войне из Ветхого Завета; произнесена первая молитва; затем орган потряс всё здание громкими аккордами, и весь зал единодушно поднялся, с горящими глазами и учащённым сердцебиением, громко и мощно воззвав:

«Боже Всемогущий и Грозный! Ты, кто постановляешь всё сущее! Возгреми Своей трубой и сверкни Своим мечом, подобно молнии!»

Затем последовала «длинная» молитва. Никто не мог припомнить, чтобы когда-либо слышал настолько пылкую, пронзительную и прекрасную по языку мольбу. Суть её сводилась к тому, что милосердный и благой Отец наш да хранит благородных юношей-воинов, да содействует им, утешает и вдохновляет их в их патриотическом деле; да благословит их, да убережёт в день битвы и в годину опасности, да удержит их в Своей могучей длани, да укрепит их дух и уверенность, да сделает их непобедимыми в кровавом сражении; да поможет им сокрушить врага и дарует им, их знамени и их стране вечную славу и честь—

В этот самый миг вошёл незнакомец преклонного возраста и бесшумной поступью двинулся по центральному проходу к алтарю, не отводя взгляда от проповедника; его высокий худощавый стан был облачён в одеяние, ниспадавшее до самых ног, голова была непокрыта, белые волосы спадали на плечи, словно пенящийся водопад, лицо его было испещрено морщинами и до такой степени бледно, что казалось почти призрачным. Все смотрели на него с изумлением, но он бесшумно продолжал идти; не задерживаясь, он поднялся к проповеднику и стал рядом. С закрытыми глазами тот не замечал его присутствия, продолжая свою проникновенную молитву, и наконец не закончил её пламенной мольбой: «Благослови наше оружие, даруй нам победу, о Господи, Боже наш, Защитник нашей земли и флага!»

Незнакомец коснулся руки проповедника и жестом попросил отойти в сторону—ошеломлённый священнослужитель подчинился—и старец занял его место. Некоторое время он окидывал притихшую

паству торжественным взглядом, в котором пылал странный свет; затем низким голосом заговорил:

«Я пришёл с Престола—неся послание от Всемогущего Бога!» Эти слова потрясли собравшихся; если незнакомец и заметил произведённое впечатление, он не обратил на него внимания. «Он услышал молитву Своего слуги, вашего пастыря, и если вы действительно этого хотите, Он её исполнит—но прежде, как Его посланник, я должен разъяснить вам смысл этой молитвы, весь её смысл. Ибо она, как и многие молитвы людей, просит о большем, чем осознаёт молящийся,—если только он не остановится, чтобы обдумать.

«Слуга Божий и ваш слуга произнёс свою молитву. Подумал ли он? Разве это одна молитва? Нет, их две—одна вслух, другая нет. Но обе они достигли ушей Того, Кто слышит все прошения—и произнесённые вслух, и те, что в глубине сердца. Вспомните это—и учтите. Если вы просите благословения для себя, остерегайтесь, как бы вы невольно не навлекли проклятие на ближнего своего. Если вы просите дождя для своего поля, быть может, вы тем самым призываете засуху на поле соседа. Вы слышали молитву вашего пастыря—её произнесённую часть. Я поручен Богом озвучить её произнесённую часть—ту, что пастырь—и также вы сами в сердце своём горячо молили, хоть и неосознанно. Да простит вам Бог, если это было неосознанно! Вы слышали слова: «Даруй нам победу, Господи Боже наш!» Но на этом дело не кончается. Не высказанная часть молитвы гласит: «О Боже наш, помоги нам разорвать в клочья их солдат нашими снарядами; помоги нам засыпать их цветущие поля бледными телами их патриотов мёртвых; помоги нам заглушить грохот пушек предсмертными криками раненых, корчащихся в муках; помоги нам опустошить их скромные дома огненным ураганом; помоги нам сломать сердца их невинных вдов безуспешной скорбью; помоги нам выгнать их без крыши над головой вместе с детьми их, чтобы они бродили бездругими по пустошам их опустошённой земли в лохмотьях, с голодом и жаждой, под жаркими летними солнцем и ледяными зимними ветрами, сломленные духом, изнурённые трудом, взывая к тебе о убежище могилы, но не получив его—ради нас, что поклоняемся Тебе, Господи, разрушай их надежды, черпай их жизни,

удлиняй их горькую паломничество, утяжеляй их шаги, смочи их путь слезами, запятай белый снег кровью их израненных ног! Мы просим это в духе любви, к Тому, Кто есть Источник Любви, и Кто остаётся верным прибежищем и другом для всех, кто сильно пострадал и ищет Его помощи с покорными и сокрушёнными сердцами. Аминь.»

[Выждав немного] «Вот о чём вы молились; если вы всё ещё желаете этого, скажите вслух! Посланник Всевышнего ждёт ответа.»

...

Позднее люди решили, что этот человек был безумцем, потому что не видели никакого смысла в его словах.

Spanish

Era un tiempo de gran y exaltada excitación. El país estaba en armas, la guerra había comenzado, en cada pecho ardía el fuego sagrado del patriotismo; los tambores golpeaban, las bandas tocaban, las pistolitas de juguete estallaban, los cohetes agrupados silbaban y chisporroteaban; por todas partes y muy lejos, hasta donde se perdía y difuminaba la sucesión de tejados y balcones, se agitaba una floresta de banderas que brillaban bajo el sol; diariamente, los jóvenes voluntarios desfilaban por la ancha avenida, alegres y radiantes con sus uniformes nuevos, mientras los padres, las madres, las hermanas y las novias y novios los aclamaban con voces entrecortadas por la emoción, a medida que pasaban; por las noches, los abarrotados mítines escuchaban, jadeando, la oratoria patriótica que conmovía lo más profundo de sus corazones, y que interrumpían a breves intervalos con torbellinos de aplausos, mientras las lágrimas corrían por sus mejillas; en las iglesias, los pastores predicaban la entrega a la bandera y al país, e invocaban al Dios de las Batallas suplicando Su ayuda en nuestra buena causa, en torrentes de fervorosa elocuencia que conmovían a cada oyente.

Era realmente una época alegre y benévola, y los pocos espíritus temerarios que se atrevían a desaprobar la guerra o a dudar de su justicia

recibían de inmediato una advertencia tan severa y airada que, por su propia seguridad, se apartaban rápidamente y no volvían a ofender de esa forma.

Llegó el domingo por la mañana—al día siguiente los batallones partirían al frente; la iglesia estaba llena; los voluntarios estaban allí, sus jóvenes rostros iluminados por sueños marciales: visiones del avance firme, el ímpetu creciente, la carga arrolladora, los sables centelleantes, la huida del enemigo, el tumulto, la nube envolvente de humo, la persecución feroz, ¡la rendición!—luego el regreso de la guerra, bronceados héroes, recibidos, adorados, sumergidos en un mar dorado de gloria. Junto a los voluntarios se sentaban sus seres queridos, orgullosos, felices y rebosantes de radiante admiración. El servicio prosiguió; se leyó un capítulo de guerra del Antiguo Testamento; se rezó la primera oración; la siguió un estallido de órgano que sacudió el edificio, y con un solo impulso, la congregación se puso de pie, con ojos brillantes y corazón palpitante, y entonó aquella tremenda invocación:

¡Dios, el Todopoderoso y Terrible! ¡Tú que ordenas!
¡Haz tronar Tu clarín y fulgurar Tu espada!

Luego vino la "oración larga". Nadie recordaba algo parecido en cuanto a pasión, súplica y hermoso lenguaje. La esencia de su ruego era que un Padre eternamente misericordioso y benigno, Padre de todos nosotros, velara por nuestros nobles jóvenes soldados y los ayudara, consolara y alentara en su labor patriótica; los bendijera, los protegiera en el día de la batalla y en la hora de peligro, los llevara en Su mano poderosa, los hiciera fuertes y confiados, invencibles en el sangriento embate; que los ayudara a aplastar al enemigo, y les concediera, a ellos y a su bandera y al país, honor y gloria imperecederos—

Un anciano extraño entró y avanzó con paso lento y silencioso por el pasillo central, con la vista fija en el ministro; su largo cuerpo estaba cubierto con una túnica que llegaba hasta sus pies; tenía la cabeza descubierta, y su cabello blanco le caía en una catarata espumosa hasta los hombros; su rostro, surcado de arrugas, estaba anormalmente pálido, pálido hasta lo fantasmagórico. Mientras todas las miradas lo seguían con asombro, él continuó su camino sin detenerse; sin pausa, subió junto al predicador y esperó. Con los párpados cerrados, el ministro, ajeno a su presencia,

prosiguió con su conmovedora oración, hasta que al fin la terminó con estas palabras, pronunciadas en ferviente ruego: "Bendice nuestras armas, concédenos la victoria, oh Señor nuestro Dios, Padre y Protector de nuestra tierra y de nuestra bandera."

El extraño le tocó el brazo y le hizo señas para que se hiciera a un lado—lo cual el sobrecogido ministro hizo—y ocupó su lugar. Durante unos instantes contempló a la audiencia hechizada con ojos solemnes, en los que ardía una inquietante luz; luego, con voz profunda, dijo:

"¡Vengo del Trono, con un mensaje del Dios Todopoderoso!" Sus palabras estremecieron al público; si el extraño lo notó, no prestó atención. "Él ha escuchado la oración de Su siervo, su pastor, y la concederá si así lo deseáis después de que yo, Su mensajero, os haya explicado su significado—es decir, todo su significado. Porque ocurre que se parece a muchas otras oraciones de los hombres, en las que se pide más de lo que el que ora cree—salvo que se detenga a pensar.

"El siervo de Dios y vuestro ha elevado su plegaria. ¿Se detuvo a reflexionar? ¿Es una plegaria o son dos? No, son dos—una dicha en voz alta, otra no. Pero ambas han llegado al oído de Aquel que escucha todas las súplicas—y las pronunciadas y las no pronunciadas. Meditad en esto—tenedlo presente. Si suplicáis una bendición para vosotros mismos, ¡cuidado! no sea que sin querer invoquéis al mismo tiempo una maldición sobre un prójimo. Si rezáis por la bendición de la lluvia para vuestro cultivo sediento, con ese acto podríais estar pidiendo que se destruya el cultivo de vuestro vecino con la sequía. Habéis oído la plegaria de vuestro siervo—la parte pronunciada. Yo he sido comisionado por Dios para expresar en palabras la otra parte—aquella que el pastor—y también vosotros en vuestros corazones—rezasteis fervientemente en silencio. ¿E ignorante e irreflexivamente? ¡Dios quiera que haya sido así! Oísteis estas palabras: '¡Concédenos la victoria, Señor nuestro Dios!' Pero esto basta. La parte *no dicha* de la oración es esta: '¡Señor nuestro Dios, ayudanos a hacer pedazos sangrientos a sus soldados con nuestras conchas; ayudanos a cubrir sus campos sonrientes con las formas pálidas de sus patriotas muertos; ayudanos a ahogar el trueno de las armas con los gritos de sus heridos, retorciéndose de dolor; ayudanos a arrasar sus humildes hogares con un huracán de fuego;

ayudanos a torcer el corazón de sus viudas inocentes con un sufrimiento inútil; ayudanos a expulsarlos sin techo junto con sus pequeños hijos para vagar sin amigos por los yermos de su tierra desolada en harapos y hambre y sed, víctimas de las llamas solares del verano y de los vientos helados del invierno, rotos de espíritu, desgastados por el trabajo, implorando Tu refugio de la tumba y siéndoles negado—¡por nosotros, que te adoramos! Señor, destruye sus esperanzas, marchita sus vidas, prolonga su amarga peregrinación, dificulta sus pasos, riega su camino con sus lágrimas, tiñe la nieve blanca con la sangre de sus pies heridos! Pedimos esto en el espíritu del amor, a Ti que eres la Fuente del Amor, y que eres el refugio siempre fiel y amigo de todos los que están duramente acosados y buscan Tu ayuda con corazones humildes y contritos. Amén.”

[Tras una pausa] “Ya habéis rezado eso; si aún lo deseáis, hablad. El mensajero del Altísimo espera respuesta.”

...

Después se creyó que aquel hombre estaba loco, porque no tenía sentido lo que dijo.

Hindi

यह एक अत्यंत उत्साह और उमंग का समय था। देश हथियारों से लैस था, युद्ध छिड़ा हुआ था, प्रत्येक हृदय में देशभक्ति की पवित्र अग्नि धधक रही थी; ढोल बज रहे थे, बैड बजाए जा रहे थे, खिलौने वाली पिस्तौलें चटक रही थीं, गुच्छेदार पटाखे फुफकार और चटखारे ले रहे थे; हर तरफ और छतों तथा बालकनियों के दूर तक फैले हुए विस्तार में झंडों का एक लहराता हुआ जंगल सूरज की रोशनी में चमक रहा था; रोज़ाना युवा स्वयंसेवक चौड़े मार्ग से नई वर्दी में सजे-धजे और प्रसन्न चलते हुए गुजरते, उनके गर्वित पिता, माताएँ, बहनें और प्रेमिकाएँ खुशी के भाव से गद्गद होकर उन्हें जयघोष से स्वागत करतीं; रात को भरी हुई सभाएँ देशभक्तिपूर्ण भाषणों को सुनतीं, जो उनके हृदय की गहराइयों को झकझोर देते, और वे लगातार तालियों की गड़गड़ाहट से उन्हें बाधित करतीं, उनके गालों से आँसू बहते रहते; गिरजाघरों में पादरी झंडे और देश के प्रति समर्पण का उपदेश देते, और युद्ध के देवता को हमारे पुण्य कार्य में सहायता देने की प्रार्थना करते, जो उत्साहपूर्ण वाक्पटुता से प्रत्येक श्रोता को विचलित कर देतीं।

वास्तव में यह एक आनंदमय और कृपालु समय था, और उन कुछ मुट्ठीभर उतावले लोगों ने, जिन्होंने युद्ध का विरोध करने और उसकी न्यायसंगतता पर संदेह जताने का साहस किया, तुरंत इतनी कठोर और क्रोधित चेतावनी मिली कि अपनी सुरक्षा के लिए वे शीघ्र ही दृष्टि से ओझल हो गए और उस तरह से फिर कभी अपराध नहीं किया।

रविवार की सुबह आई—अगले दिन बटालियन मोर्चे के लिए रवाना होंगी; गिरजाघर भरा हुआ था; स्वयंसेवक वहाँ मौजूद थे, उनके युवा चेहरे युद्ध की कल्पनाओं से जगमगा रहे थे—कठोर आगे बढ़त, बढ़ती गति, धावा, चमकती तलवारें, शत्रु का पलायन, कोलाहल, घिरता धुआँ, भीषण पीछा, आत्मसमर्पण!—फिर युद्ध से घर लौटे, साँवले नायक, स्वागत किए गए, पूजे गए, गौरव के सुनहरे सागर में डूबे हुए! स्वयंसेवकों के साथ उनके प्रियजन बैठे थे, गर्वित, प्रसन्न, और चमकती प्रशंसा से ओत-प्रोत। प्रार्थना-सभा आगे बढ़ी; पुराने नियम से युद्ध का एक अध्याय पढ़ा गया; पहली प्रार्थना कही गई; इसके बाद ऑर्गन की ध्वनि ने भवन को हिला दिया, और सभी एक साथ उठ खड़े हुए, चमकती आँखों और धड़कते हृदयों के साथ, यह प्रबल प्रार्थना फूट पड़ी:

"हे सर्व-भयानक ईश्वर! तू जो नियंता है!
गर्जन तेरी तुरही और बिजली तरी तलवार!"

फिर "लंबी" प्रार्थना आई। इतने भावुक निवेदन और मार्मिक सुंदर भाषा की प्रार्थना किसे याद थी। इसकी याचना का सार था कि हम सब के सदैव दयालु और कृपालु पिता हमारे नेक युवा सैनिकों पर निगरानी रखें, और उन्हें उनके देशभक्तिपूर्ण कार्य में सहायता, सांत्वना और प्रोत्साहन दें; उन्हें आशीर्वाद दें, युद्ध के दिन और संकट के घड़ी में उनकी रक्षा करें, उन्हें अपने शक्तिशाली हाथ में संभालें, उन्हें बलवान और आश्वस्त बनाएँ, खूनी संघर्ष में अजेय; उन्हें शत्रु को कुचलने में सहायता करें, उन्हें और उनके झंडे तथा देश को अमर सम्मान और गौरव प्रदान करें—

एक वृद्ध अजनबी प्रवेश किया और मुख्य गलियारे से मंत्री की ओर धीमे और शांत कदमों से बढ़ा, उसकी आँखें पादरी पर टिकी हुईं, उसका लंबा शरीर पैरों तक लटकने वाली चोगे से ढका हुआ, सिर नंगा, उसके सफेद बालों का झागदार प्रपात कंधों तक गिर रहा था, उसका झुर्रीदार चेहरा अप्राकृतिक रूप से पीला, इतना पीला कि भयावह लग रहा था। सभी की निगाहें उसका पीछा करते हुए और हैरान होते हुए, वह चुपचाप आगे बढ़ा; बिना रुके, वह प्रचारक के पास पहुँचा और वहाँ खड़ा होकर प्रतीक्षा करने लगा। बंद पलकों के साथ प्रचारक, उसकी मौजूदगी से अनजान, अपनी मार्मिक प्रार्थना जारी रखा, और अंत में इन शब्दों के साथ समाप्त किया, जो उत्साहपूर्ण निवेदन में कहे गए, "हमारे हथियारों को आशीर्वाद दो, हमें विजय प्रदान करो, हे प्रभु हमारे ईश्वर, हमारी भूमि और झंडे के पिता और रक्षक!"

अजनबी ने उसकी बांह छुई, उसे एक तरफ हटने का इशारा किया—जो हैरान पादरी ने किया—और उसकी जगह ले ली। कुछ पलों तक उसने मंत्रमुग्ध श्रोताओं को गंभीर निगाहों से देखा, जिनमें एक अलौकिक प्रकाश जल रहा था; फिर गहरी आवाज़ में बोला:

"मैं सिंहासन से आया हूँ—सर्वशक्तिमान ईश्वर का संदेश लेकर!" ये शब्द सुनकर सभा स्तब्ध रह गई; यदि अजनबी ने इसे महसूस किया तो उसने ध्यान नहीं दिया। "उसने अपने सेवक, आपके चरवाहे की प्रार्थना सुनी है, और इसे स्वीकार करेगा यदि मैं, उसका दूत, आपको इसके अर्थ—अर्थात् इसके पूर्ण अर्थ—को समझाने के बाद आपकी इच्छा ऐसी ही रहती है। क्योंकि यह मनुष्यों की अनेक प्रार्थनाओं की तरह है, जिसमें वह इससे अधिक माँगता है जितना वह समझता है—सिवाय इसके कि वह रुके और सोचे।

"ईश्वर का सेवक और आपका सेवक अपनी प्रार्थना कर चुका है। क्या उसने रुककर विचार किया? क्या यह एक प्रार्थना है? नहीं, यह दो हैं—एक कही गई, दूसरी नहीं। दोनों उसके कानों तक पहुँच चुकी हैं जो सभी याचनाएँ सुनता है, बोली गई और अनकही। इसे विचारो—इसे याद रखो। यदि तुम अपने ऊपर आशीर्वाद की याचना करते हो, सावधान! कहीं अनजाने में तुम अपने पड़ोसी पर अभिशाप न आमंत्रित कर दो। यदि तुम अपनी फसल पर वर्षा की प्रार्थना करते हो, जिसे उसकी आवश्यकता है, तो इस कृत्य से संभवतः तुम यह प्रार्थना कर रहे हो कि पड़ोसी की फसल सूखे से नष्ट हो जाए। तुमने अपने सेवक की प्रार्थना सुनी है—उसका कहा गया हिस्सा। मुझे ईश्वर ने इस प्रार्थना के दूसरे हिस्से को शब्दों में ढालने का आदेश दिया है—वह हिस्सा जो पादरी—और तुम्हारे हृदयों में भी—मौन रूप से उत्साहपूर्वक प्रार्थना कर रहे थे। और अनजाने में, बिना सोचे? ईश्वर करे कि ऐसा ही हो! तुमने ये शब्द सुने: 'हमें विजय प्रदान करो, हे प्रभु हमारे ईश्वर!' यह पर्याप्त है। प्रार्थना का *अनकहा* हिस्सा यह है: 'हे प्रभु हमारे ईश्वर, हमारी गोलाओं से उनके सैनिकों को खूनी चीथड़ों में फाड़ डालने में हमारी सहायता करो; उनके हँसते खेतों को उनके देशभक्त मृतकों के पीले शवों से ढकने में हमारी मदद करो; उनके घायलों के दर्द में तड़पते चीखों से तोपों की गर्जना को डुबो देने में हमारी सहायता करो; आग की आँधी से उनके मामूली घरों को उजाड़ देने में हमारी मदद करो; उनकी निर्दोष विधवाओं के दिलों को व्यर्थ के दुःख से मरोड़ने में हमारी सहायता करो; उन्हें और उनके छोटे बच्चों को बेघर करके, उनके उजड़े हुए देश के बंजर में फटेहाल, भूखे-प्यासे, बिना सहारे के भटकने के लिए छोड़ दो—गर्मी की धधकती लू और सर्दी की बर्फ़ीली हवाओं के खिलौने बना दो, टूटी हुई आत्माएँ, परिश्रम से थके हुए, कब्र की शरण के लिए तेरी प्रार्थना करते हुए और उसे ठुकरा दिए गए—हमारे लिए जो तुझे पूजते हैं, हे प्रभु, उनकी आशाओं को नष्ट कर दो, उनके जीवन को बर्बाद कर दो, उनकी कड़वी तीर्थयात्रा को लंबा कर दो, उनके कदम भारी कर दो, उनके मार्ग को उनके आँसुओं से सींच दो, सफेद बर्फ़ को उनके घायल पैरों के खून से रंग दो! हम यह प्रार्थना प्रेम की भावना से करते हैं, उससे जो प्रेम का स्रोत है, और जो सभी पीड़ितों की सदैव सच्ची शरण और मित्र है जो नम्र और पश्चातापी हृदय से उसकी सहायता चाहते हैं। आमीन।"

[कुछ देर रुककर] "तुमने यह प्रार्थना की है; यदि अब भी इच्छा हो तो बोलो! सर्वोच्च का दूत प्रतीक्षा कर रहा है।"

...
बाद में यह माना गया कि वह व्यक्ति पागल था, क्योंकि उसके कहने में कोई अर्थ नहीं था।

Swahili

Ilikuwa wakati wa msisimko mkubwa na uliotukuka. Taifa lilikuwa limejhami, vita vilikuwa vimeanza, na ndani ya kila moyo uliwaka moto mtakatifu wa uzalendo; ngoma zilikuwa zinapigwa, bendi zinapiga muziki, bastola za kuchezea zikilipuka, fataki zilizofungwa zikilia kwa mlizo wa mluzi na milipuko midogo; kila upande na hata mbali zaidi kwenye mwonekano unaofifia wa paa na varanda, bendera zilisheni, zikipeperushwa na jua; kila siku, vijana waliojitolea waliandamana chini ya barabara pana wakiwa wamejaa bashasha katika sare zao mpya, baba, mama, dada na wachumba zao wakiwashangilia, sauti zikiwa zimejawa na hisia za furaha walipopita; kila jioni, mikutano mikubwa ilijozana watu ilisikiliza, huku ikihema, hotuba za kizalendo zilizochochea hisia zao za ndani kabisa, na walizikatiza mara kwa mara kwa dhoruba za makofi, machozi yakitiririka kwenye mashavu yao wakati huo huo; makanisani, wachungaji walihubiri uaminifu kwa bendera na taifa, wakimwomba Mungu wa Vita, wakimsihi atupe msaada wake katika sababu yetu njema kwa ufasaha moto uliogusa kila msikilizaji.

Hakika ulikuwa wakati wa furaha na neema, na wale wapumbavu wachache – watu sita au saba – waliothubutu kupinga vita au kutilia shaka uhalali wake walipokea onyo kali na la hasira kiasi kwamba, kwa usalama wao binafsi, walijificha haraka wasionekane tena wala kusababisha rabsha zaidi katika njia hiyo.

Siku ya Jumapili ilifika—kesho yake, mabataliani yangeondoka kwenda mstari wa mbele; kanisa lilijaa; vijana waliojitolea walikuwapo, nyuso zao changa zikiwa zimejaa ndoto za kivita—maono ya kusonga mbele bila kusita, kuongezeka kwa kasi, shambulio la kasi, panga zinang'aa, adui anakimbia, makelele, moshi unatawala, kufukuzana kwa hasira, menyerere!— kisha

kurudi kutoka vitani, mashujaa waliopigwa jua, wakipokelewa, wakipendwa, wakizamishwa katika bahari ya dhahabu ya utukufu! Pamoja na hao waliojitolea waliketi wapendwa wao—wenye fahari, furaha, wakiwa wamejaa pupa ya kuwastahi. Ibada iliendelea; sura moja ya vita kutoka Agano la Kale ilisomwa; sala ya kwanza ikafanywa; ikafuatiwa na mlipuko wa kinanda uliotikisa jengo, na kwa msukumo mmoja wa pamoja, watu wote walisimama, macho yao yakiwa yamejaa miale ya shauku, mioyo yao ikidunda, wakimimina ombi hilo kuu:

Mungu Mwenye Kutisha! Wewe unayeagiza!

Paza tarumbeta yako kwa ngurumo, na upashe upanga wako kwa radi!

Kisha ikafika “sala ndefu.” Hakuna aliyeweza kukumbuka kitu kama hicho kwa kusihi kupita kiasi, kuchezea hisia na lugha maridadi. Kiini cha dua hiyo kilikuwa kwamba Baba mwenye huruma na wema kwa wote atawatunza vijana wetu mashujaa, awasaidie, awafaraji, awaimarishe katika kazi yao ya kizalendo; awabariki, awalinde siku ya vita na saa ya hatari, awashike katika mkono wake wenye nguvu, awape nguvu na ujasiri, awafanye wasioshindikana katika mapambano ya kumwaga damu; awasaidie kumshinda adui, awape wao na bendera pamoja na taifa lao heshima isiyoharibika na utukufu—

Mgeni mzee aliingia akatembea taratibu bila makelele kuelekea njia kuu kuelekea madhabahu, macho yake yakiwa yamemwelekea mhubiri, mwili wake mrefu ukiwa umefunikwa na vazi lililofika mpaka miguuni, kichwa chake kikiwa wazi, nywele zake nyeupe zikimwagika kama maporomoko ya maji meupe mabegani mwake, uso wake uliokunjamana ukiwa umepauka kiwango cha kutisha, rangi ya kijivu inayotisha. Macho yote yalimfuata kwa mshangao, akapita kimya; bila kusimama, akapanda madhabahuni usawa wa mhubiri, akasimama hapo akisubiri. Akiwa ametekeleza macho, mhubiri, bila kujua uwepo wake, aliendeleza sala yake iliyogusa mioyo na akaihitimisha hatimaye kwa maneno haya, aliyoyatamka kwa ombi la dhati: “Ubariki silaha zetu, utupe ushindi, Ee Bwana Mungu wetu, Baba na Mlinzi wa nchi yetu na bendera yetu!”

Mgeni alimgusa mkono, akamwonyeshea aondoke pembeni—na mhubiri aliyekuwa ameshtushwa akafanya hivyo—kisha akachukua nafasi yake. Kwa muda, aliitazama hadhira iliyokuwa imepagawa, kwa macho yenye

uzito, ambamo mulikuwa na mwanga usio wa kawaida; kisha, kwa sauti nzito, akasema:

“Ninakuja kutoka kwenye Kiti cha Enzi—nimebeba ujumbe kutoka kwa Mwenyezi Mungu!” Maneno hayo yakaupiga umati kama radi; kama mgeni huyo aligundua mshangao huo, hakujali. “Amezisikia dua za mtumishi wake, mchungaji wenu, na Atazijibu ikiwa ndiyo shauku yenu, baada ya mimi, mjumbe Wake, kufafanua maana ya maombi hayo—yaani, maana kamili. Maana yanafanana na dua nyingi za wanadamu, kwa kuwa zinaomba zaidi ya anayetamka anavyodhania—labda angetulia afikiri.

“Mtumishi wa Mungu, ambaye ni wenu, ametoa dua yake. Je, amekaa chini akawaza? Je, hiyo ni dua moja tu? Hapana, ziko mbili—moja imetamkwa, nyingine haijafichuliwa. Zote mbili zimefika masikioni mwa Yeye asikiaye dua zote, zile zilizonenwa na zisizotamkwa. Tafakarini jambo hili—lienezeni akilini mwenu. Ikiwa mtaomba baraka juu yenu wenyewe, jihadharini! msije bila kukusudia mkaiomba laana juu ya jirani yenu wakati huo huo. Mkiomba mvua inyeshe juu ya mazao yenu yaliyopungukiwa na maji, kwa kitendo hicho, pengine mnaomba mazao ya jirani yenu yaharibiwe na ukame. Mmesikia maombi ya mtumishi wenu—sehemu iliyotamkwa. Nimetumwa na Mungu kuweka maneno kwa ile sehemu nyingine—ile ambayo mchungaji—na pia ninyi mioyoni mwenu—mlisali kwa bidii kimya kimya. Na bila kujua, bila kufikiri? Mungu atujalie iwe hivyo! Mmesikia maneno haya: ‘Tupa ushindi, Ee Bwana Mungu wetu!’ Hilo linatosha. Sehemu isiyonenwa ya dua hii ni hii: ‘Ee Bwana Mungu wetu, tusaide kuchana majeshi yao vipandevipande kwa makombora yetu; tusaide kutandaza mashamba yao mazuri kwa miili iliyopauka ya mashujaa wao waliokufa; tusaide kuzamisha ngurumo ya mizinga kwa kilio cha majeruhi wao, wanaojikunja kwa maumivu; tusaide kuharibu makazi yao manyonge kwa kimbunga cha moto; tusaide kusaga mioyo ya wajane wao wasio na hatia kwa huzuni isiyoponyeka; tusaide kuwafukuza nje wasio na paa juu ya vichwa vyao pamoja na watoto wao wadogo ili watange, bila rafiki, kwenye nchi yao iliyoharibiwa, wakiwa wamevaa mavazi ya matambara, wenye njaa na kiu, wakiteswa na joto la majira ya kiangazi na upepo wa baridi wa majira ya baridi, wakiwa wamevunjika moyo, wamechoka kwa tabu, wakikusihi wapewe faraja ya kaburi lakini hawapewi—kwa ajili yetu, tunaokuabudu Wewe,

Bwana, lipukisha matumaini yao, haribu maisha yao, refusha mashaka yao machungu, uzitoe hatua zao, tawanya machozi yao njiani, pakaza theluji nyeupe kwa damu ya nyayo zao zilizojeruhiwa! Tunaomba hayo, kwa roho ya upendo, kwa Yeye aliye Chanzo cha Upendo, na ambaye daima ni kimbilio la kweli na rafiki wa wale wote wanaoteseka sana na wanatafuta msaada Wake wakiwa wanyenyekevu na wenye roho iliyojutia. Amina.'

[Baada ya kusita kidogo] "Mmeomba hayo; mkiyataka bado, semeni! Mjumbe wa Aliye Juu Anasubiri."

...

Baadaye iliaminika kwamba mtu yule alikuwa kichaa, kwa sababu hakukuwa na mantiki katika maneno yake.

Urdu

یہ ایک عظیم اور ہیجان انگیز وقت تھا۔ پورا ملک ہتھیاروں سے لیس تھا، جنگ جاری تھی، اور ہر دل میں حب الوطنی کی مقدس آگ جل رہی تھی؛ ڈھول بج رہے تھے، بینڈ بج رہے تھے، کھلونا پستولوں کی آوازیں گونج رہی تھیں، گٹھے ہوئے پٹاخے شوں شوں کرتے اور پھٹتے تھے؛ ہر طرف، اور دور تک پھیلی ہوئی چھتوں اور بالکونیوں پر سورج میں جھلملاتے جھنڈوں کا ایک جنگل سا لہرا رہا تھا؛ روزانہ نوجوان رضاکار نئی وردیوں میں ملبوس چوڑی شاہراہ پر فخریہ انداز میں مارچ کرتے، اور ان کے والدین، بہنیں، محبوبائیں خوشی اور جذبات سے بھرے دلوں کے ساتھ ان کا جوش و خروش سے استقبال کرتیں؛ رات کو بھرے ہوئے جلسوں میں پر جوش حب الوطنی سے بھرپور تقاریر سننے کو ملتیں، جو دلوں کی گہرائیوں کو ہلا دیتیں، اور مختصر وقفوں کے بعد زبردست تالیاں گونجتیں، آنسو رخساروں پر بہتے جاتے؛ گرجا گھروں میں پادری حضرات ملک اور جھنڈے سے عقیدت کی تعلیم دیتے اور "جنگ کے خدا" سے دعا کرتے کہ وہ ہماری جائز مہم میں مدد فرمائے، ان کی پُر جوش خطابت ہر سننے والے کو جھنجھوڑ دیتی تھی۔ یہ واقعی خوشگوار اور فضل و کرم سے بھرا وقت تھا، اور جو چند نڈر لوگ جنگ کی مخالفت کرنے کی جرأت کرتے یا اس کی درستگی پر سوال اٹھاتے، انہیں فوراً اتنی سخت اور غضبناک وارننگ دی جاتی کہ وہ اپنی سلامتی کے لیے جلدی سے نگاہوں سے اوجھل ہو جاتے اور دوبارہ ایسی غلطی نہ کرتے۔ اتوار کی صبح آ پہنچی—اگلے دن بٹالینز کو محاذ پر روانہ ہونا تھا؛ گرجا گھر کھچا کھچ بھرا ہوا تھا؛ وہاں رضاکار موجود تھے جن کے جوان چہرے جنگی خوابوں سے منور تھے—سخت پیشقدمی، بڑھتی ہوئی یلغار، تیز حملہ، جھلملاتی تلواریں، دشمن کی پسپائی، ہنگامہ دھوئیں کے بادل، شدید تعاقب، اور بالآخر ہتھیار ڈالنے کا منظر!—پھر جنگ سے لوٹنے کے بعد وہ سورج میں تپے ہوئے بیرو بن کر واپس آئیں گے، جن کا والہانہ استقبال ہوگا، جو عزت پائیں گے، اور شان و شوکت کی سنہری لہروں میں ڈوب جائیں گے! ان رضاکاروں کے ساتھ ان کے عزیز بھی بیٹھے تھے، خوش، مسرور اور فخر سے بھرپور۔ عبادت شروع ہوئی؛ پرانے عہد نامے سے جنگ کا ایک باب پڑھا گیا؛ پہلی دعا کی گئی؛ اس کے بعد آرگن نے ایسی موسیقی چھیڑی کہ پوری عمارت لرز اٹھی،

اور یکجہتی کے ساتھ پوری جماعت کھڑی ہوگئی، آنکھیں چمک رہی تھیں، دل زور سے دھڑک رہے تھے، اور سب نے مل کر انتہائی پُر زور انداز میں یہ دعا بلند کی: "اے تمام تر ہیبت والے خدا! اے وہ جو سب کچھ مقرر کرتا ہے! اپنی گرج دار بگل کو پھونک اور اپنی تلوار کو بجلی کی طرح لپکا دے" "اپہر لمبی دعا" شروع ہوئی۔ کسی کو یاد نہ تھا کہ اس سے پہلے کبھی اتنی پُر جوش التجا اور دل کو چھو" لینے والی، حسین زبان میں کوئی دعا سنی گئی ہو۔ دعا کا بنیادی مقصد یہ تھا کہ ہمارا مہربان اور رحیم باپ ہمارے ان عظیم نوجوان سپاہیوں کی نگہبانی فرمائے، ان کی حب الوطنی سے بھرپور خدمت میں ان کی مدد کرے، انہیں تسلی اور ہمت دے، جنگ اور خطرے کے وقت انہیں محفوظ رکھے، اپنے طاقتور ہاتھوں میں سنبھالے، انہیں مضبوط اور پُر اعتماد بنائے، خونریز معرکے میں ناقابل شکست بنائے؛ دشمن کو کچلنے میں ان کی مدد کرے، اور انہیں، ان کے جھنڈے اور ان کے ملک کو لازوال، عزت اور شان عطا کرے— اسی دوران ایک معمر اجنبی اندر داخل ہوا اور مرکزی گزرگاہ سے آہستہ بے آواز قدموں سے گزرتا ہوا منبر تک پہنچا؛ اس کی نگاہیں پادری پر جمی تھیں، اس کا لمبا جسم فرش تک لٹکتے ایک جامہ میں ملفوف تھا، سر ننگا تھا، اس کے سفید بال جھاگ دار آبشار کی طرح کندھوں پر برس رہے تھے، اس کا جھریوں بھرا چہرہ غیر معمولی طور پر زرد تھا، اتنا زرد کہ ڈراؤنا لگے۔ سب نگاہیں اس کا تعاقب کر رہی تھیں، اور حیرت میں ڈوبی ہوئی تھیں، لیکن وہ خاموشی سے آگے بڑھتا گیا؛ بغیر رکے وہ مبلغ کے پہلو میں جا کھڑا ہوا اور وہاں ٹھہر گیا۔ پادری بند آنکھوں کے ساتھ اس کی موجودگی سے بے خبر اپنی جذباتی دعا جاری رکھے ہوئے تھا، یہاں تک کہ بالآخر پرجوش اپیل کے ساتھ اپنے الفاظ ختم کیے: "ہماری اسلحے پر برکت فرما، ہمیں فتح عطا کر، اے خداوند ہمارے خدا ہمارے ملک اور جھنڈے کے محافظ" "اجنبی نے پادری کی بازو کو چھوا اور اسے ایک طرف ہٹنے کا اشارہ کیا—حیران پادری نے ایسا ہی کیا—اور اجنبی نے اس کی جگہ لے لی۔ کچھ لمحوں تک اس نے مجمع پر گہری نظریں دوڑائیں، جن میں ایک پراسرار روشنی جل رہی تھی؛ پھر گہری آواز میں گویا ہوا: "میں تخت سے آیا ہوں—قادر مطلق خدا کا پیغام لایا ہوں" "ان الفاظ نے پوری عمارت کو جیسے جھٹکا دیا؛ اگر اجنبی نے اسے محسوس بھی کیا تو کوئی پروا نہ کی۔" "اس نے اپنے خادم، آپ کے مبلغ کی دعا سن لی ہے، اور اگر آپ کا یہی ارادہ قائم رہا تو وہ اسے پورا کر دے گا، لیکن میں، اس کا پیامبر، سب سے پہلے آپ کو اس دعا کا مکمل مفہوم سمجھانا چاہتا ہوں—کیونکہ یہ بھی انسان کی بہت سی دعاؤں کی طرح ہے جس میں وہ نادانستہ طور پر اس سے بڑھ کر مانگ لیتا ہے جس کا اسے ادراک ہوتا ہے—جب تک وہ رک کر سوچے نہیں۔" "آپ نے یہ الفاظ سنے: 'ہمیں فتح عطا کر، اے خداوند ہمارے خدا' لیکن یہ کافی نہیں۔ اس دعا کا جو غیر معلنہ حصہ ہے، وہ یہ ہے: 'اے ہمارے رب، ہماری مدد کر کہ ہم دشمن کے سپاہیوں کو گولیوں سے چیتھڑوں میں بدل دیں؛ ان کے کھلے کھیتوں کو ان کے محب وطن مردوں کی لاشوں سے بھر دیں؛ زخمیوں کی چیخوں کو توپوں کی گرج میں دبا دیں؛ ان کے گھروں کو آگ میں جھونک دیں؛ ان کی بیواؤں اور بچوں کو بے گھر کر دیں، کہ وہ بھوک اور مصائب میں سرگرداں پھریں، اور پناہ مانگیں اور نہ ملے—ہماری خاطر جو تیری عبادت کرتے ہیں، اے رب ان کی امیدوں کو راکھ کر دے، ان کی زندگیاں برباد کر دے، ان کی راہ کو ان کے آنسوؤں سے بھگو دے، اور ان کے زخموں کے خون سے زمین کو سرخ کر دے! ہم یہ تیری بارگاہ میں محبت کے جذبے سے مانگتے ہیں، اے وہ جو محبت کا سرچشمہ ہے]' 'کچھ دیر خاموشی کے بعد" "تم نے یہ دعا کی ہے؛ اگر تم اب بھی یہی چاہتے ہو تو بول اٹھو! عظیم ترین ہستی کا پیامبر انتظار کر رہا ہے۔" بعد میں یہ خیال کیا گیا کہ وہ شخص دیوانہ تھا، کیونکہ اس کی بات میں کوئی معقولیت نظر نہ آئی۔

Swedish

Det var en tid av stor och upphöjd upphetsning. Landet stod i vapen, kriget var i full gång, och i varje bröst brann den heliga lågan av patriotism; trummorna dånade, musikkåreerna spelade, leksakspistoler smällde, hopknutna fyrverkerier visslade och sprakade; överallt och långt bort över de avlägsna och bleknande taken och balkongerna fladdrade en vildvuxen massa av fanor i solen; dagligen tågade de unga frivilliga längs den breda avenyn, glada och stolta i sina nya uniformer, medan föräldrar, systrar och älskade ropade hejarop åt dem, med röster som stockade sig av glad rörelse när de passerade; om kvällarna lyssnade de tätt packade folkskarorna, andfådda, till patriotiska tal som rörde deras innersta hjärtan, tal som de avbröt med korta mellanrum genom stormar av applåder, samtidigt som tårarna rann längs deras kinder; i kyrkorna predikade pastorerna hängivenhet till flaggan och fosterlandet, och de åkallade Stridernas Gud, bönfallande om Hans hjälp i vår rättfärdiga sak i glödande vädjanden som berörde varje åhörare.

Det var sannerligen en glad och nådefull tid, och det fåtal djärva personer som vågade fördöma kriget eller ifrågasätta dess rättfärdighet fick omedelbart en så sträng och vredgad varning att de, för sin egen säkerhet, snabbt drog sig undan ur sikte och inte vågade upprepa sin kritik.

Så kom söndagsmorgonen — nästa dag skulle bataljonerna lämna för fronten; kyrkan var fylld; frivilliga var där, med unga ansikten upplysta av krigiska drömmar — visioner av den orubbliga framryckningen, den växande kraften, det häftiga anfallet, de blixtrande sablarna, fiendens flykt, tumultet, röken som svepte in allt, det vilda förföljandet, kapitulationen! — och sedan, hem från kriget, solbrända hjältar, välkomnade, älskade, insvepta i gyllene hav av ära! Hos dessa frivilliga satt deras kära, stolta, lyckliga och fyllda av glödande beundran. Gudstjänsten fortsatte; ett avsnitt om krig ur Gamla testamentet lästes; den första bönen hölls; därefter följde en orgelbrusning som fick byggnaden att skaka, och i en samlad rörelse reste sig församlingen, med brinnande ögon och bultande hjärtan, och lät denna mäktiga anrop stiga:

Gud, du fruktansvärde! Du som befaller!
Låt din basun dåna och ditt svärd ljunga!

Sedan kom den "långa" bönen. Ingen mindes något liknande när det gällde innerlig bön och gripande, skön retorik. Kärnan i denna bön var att en ständigt barmhärtig och nådig Fader till oss alla skulle vaka över våra ädla unga soldater och hjälpa, trösta och uppmuntra dem i deras patriotiska uppgift; att Han skulle välsigna dem, skydda dem på slagets dag och vid farans stund, bära dem i sin mäktiga hand, göra dem starka och förvissade, oöverbinnerliga i den blodiga striden; att Han skulle hjälpa dem att krossa fienden och skänka dem och deras fana och deras land en outplånlig ära och härlighet—

En åldrad främling trädde in och gick långsamt och ljudlöst uppför mittgången, med blicken fäst vid predikanten, sin långa gestalt iklädd en dräkt som nådde ända ner till hans fötter, huvudet bart, hans vita hår i ett skummande fall ner över axlarna, hans fårade ansikte onaturligt blekt, blekt så det var kusligt. Medan alla blickar följde honom i förundran, fortsatte han ljudlöst; utan att stanna gick han upp till predikantens sida och stod där. Med slutna ögon, omedveten om hans närvaro, fortsatte predikanten sin innerliga bön och avslutade den till sist med dessa ord, yttrade i ett brinnande upprop: "Välsigna våra vapen, ge oss segern, o Herre vår Gud, Fader och Beskyddare av vårt land och vår flagga!"

Främlingen rörde vid hans arm och gav en gest åt honom att kliva åt sidan — vilket den förvånade predikanten gjorde — och tog hans plats. I några ögonblick betraktade han den trollbundna församlingen med allvarlig blick, där ett kusligt sken fladdrade; sedan sade han med djup röst:

"Jag kommer från Tronen — bärande ett budskap från den Allsmäktige Guden!" De orden träffade församlingen som en stöt; om främlingen märkte det visade han inga tecken. "Han har hört sin tjänares, er herdes, bön, och Han skall besvara den om detta är er önskan, efter det att jag, Hans budbärare, har förklarat för er vad den innebär — det vill säga, dess fulla innebörd. Ty den liknar många av människornas böner, i det att den ber om mer än den som uttrycker den inser — såvida han inte stannar upp och tänker efter.

”Guds tjänare, som också är er tjänare, har uttalat sin bön. Har han stannat upp och begrundat? Är det en enda bön? Nej, det är två — en uttalad, den andra ej. Båda har nått örat hos Honom som hör alla åkallan, den yttrade och den outtalade. Besinna detta — ha det i tankarna. Om ni bönfäller om en välsignelse för er själva, ta er i akt! så att ni inte oavsiktligt åkallar en förbannelse över en granne samtidigt. Om ni ber om regn över er åker som behöver det, är det möjligt att ni därigenom ber om att er grannes åker skall fördärvas av torka. Ni har hört er tjänares bön — den uttalade delen. Jag är utsänd av Gud för att sätta ord på den andra delen — den del som pastorn — och även ni själva i era hjärtan — innerligt bad i tysthet. Och ovetande, tanklöst? Gud give att det vore så! Ni hörde dessa ord: ’Ge oss segern, o Herre vår Gud!’ Det räcker. Den outtalade delen av bönen är denna:

’O Herre vår Gud, hjälp oss att slita deras soldater i blodiga stycken med våra granater; hjälp oss att täcka deras leende fält med de bleka kropparna av deras stupade patrioter; hjälp oss att dränka kanonernas dån i skriken från deras sårade, som vrider sig i smärta; hjälp oss att ödelägga deras enkla hem med en orkan av eld; hjälp oss att krossa hjärtana på deras oskyldiga änkor med en otröstlig sorg...’

[Efter en paus] ”Ni har bett om det; om ni fortfarande vill ha det, tala! Den Högstes budbärare väntar.”

...

Senare trodde man att mannen var sinnessjuk, eftersom det inte fanns någon som helst mening i det han sade.

Ukrainian

То був час великого й піднесеного збудження. Країна вся встала під зброю, війна розпочалася, і в кожному серці палав священний вогонь патріотизму; барабани били, оркестри грали, іграшкові пістолі лускали, а зв’язані в пучки петарди шипіли й тріщали; усюди, куди сягало око, на дахах і балконах, майоріло безкрає море прапорів, що виблискували на сонці; щодня юні добровольці, сповнені запалу й гордості у своїх нових мундирах, крокували широкою вулицею, а батьки, матері, сестри та

кохані зустрічали їх гучними вигуками, від яких їхні голоси ламалися від щасливого хвилювання; щочочі багатолюдні зібрання із завмиранням серця слухали пристрасні патріотичні промови, що глибоко зворушували серця, й під час найменших пауз вибухали бурями оплесків, а сльози тим часом котилися щоками; у церквах пастори проголошували вірність прапору й Батьківщині, благали “Бога битв” допомогти в нашій праведній справі, й робили це з таким палаючим красномовством, що кожен слухач проймався до глибини душі.

Справді, це був радісний і благодатний час, і варто було лише кільком відчайдушним душам висловити незгоду з війною чи засумніватися в її правомірності, як їх негайно зустрічала сувора й гнівна пересторога, відтак, заради власної безпеки, вони зникали з поля зору й більше не наважувалися на такі виступи.

Настала недільна ранкова служба — наступного дня батальйони мали вирушити на фронт; церква була переповнена; там були й добровольці, чиї молоді обличчя сяяли мріями про війну — урочистий марш уперед, наростаючий рух, стрімка атака, блиск шабель, розгром ворога, гомін і дим, запекла погоня і капітуляція! — а потім, повернувшись із війни, вони з’являться засмаглими героями, зустрінутими з почеснями, коханими, осяяними золотим сяйвом слави! Поруч із ними сиділи найдорожчі їм люди, горді, щасливі й сповнені палкого захоплення. Служба почалася; прочитали розділ зі Старого Заповіту про війну; прозвучала перша молитва; слідом за тим орган пролунав так потужно, що затремтіла вся будівля, і раптом усі встали, з блиском в очах і пришвидшеним биттям сердець, і одноставно видали могутній заклик:

О, Боже грізний і всемогутній!
Ти, що все визначаєш!
Нехай сурма Твоя загримить громом,
нехай меч Твій блискавкою спалахне!

Потім настала “довга” молитва. Ніхто не міг згадати, щоб будь-коли чув таке пристрасне благання, виражене такою красивою і зворушливою мовою. Основна суть цього прохання полягала в тому, щоб милосердний і добрий Отець наш беріг цих юнаків-воїнів,

допомагав, утішав і надихав їх у їхньому патріотичному обов'язку; благословив їх, захистив від небезпеки у день битви, підтримав їх у Своїй могутній руці, зробив їх сильними й упевненими, непереможними в кривавому бою; допоміг їм знищити ворога і дарував їм, їхньому прапору й країні незгасну славу й шану —

Саме в цей момент увійшов незнайомец, повільно і беззвучно рушивши центральним проходом, його погляд був прикутий до проповідника; його висока постать була вбрана у довгий одяг, що спадав до самих ніг, голова не прикрита, а білі пасма волосся спадали на плечі, мов вируючий водоспад; зморшкувате обличчя було бліде до моторошності. Усі погляди, сповнені подиву, супроводжували його, однак він, не зупиняючись, пройшов уперед; без паузи піднявся до проповідника і став поруч. Той, із заплющеними очима, не помічаючи його присутності, продовжував свою зворушливу молитву, аж доки не завершив її несамовитим благанням:

“Благослови нашу зброю, подай нам перемогу, о Господи, Боже наш, Охоронче нашої землі й прапора!”

Незнайомец доторкнувся до руки проповідника і знаком попросив його відійти вбік — приголомшений проповідник послухався — і незнайомец став на його місце. Декілька хвилин він обводив поглядом загіпнотизовану громаду, в його очах палало якесь дивне світло; потім він заговорив глибоким голосом:

“Я прийшов від Престолу — несучи послання від Всемогутнього Бога!” Ці слова вдарили по зібранню, мов грім; якщо незнайомец і відчув цей ефект, то не зважав. “Він почув молитву Свого слуги, вашого пастиря, і якщо ви справді цього бажаєте, Він її виконає — однак я, Його посланець, спершу повинен пояснити вам її значення — повне значення. Адже вона, як і багато молитов людей, благає про більше, ніж усвідомлює той, хто молиться, — якщо тільки він не зупиниться, щоб замислитись.

“Слуга Божий і ваш слуга вже прочитав свою молитву. Чи він зупинявся, щоб подумати? Невже це тільки одна молитва? Ні, їх дві — одна проголошена, інша — ні. Проте обидві вони дійшли до вуха Того, Хто чує всі благання — і виголошені вголос, і ті, що промовляються в

глибині серця. Замисліться над цим, збережіть у пам'яті. Якщо ви просите благословення для себе, будьте обережні, щоби ненавмисно не накликати прокляття на ближнього.

[Затим настала пауза] "Ось про що ви молилися; якщо ви все ще бажаєте цього, скажіть! Посланець Всевишнього чекає."

...

Згодом люди вирішили, що той чоловік був божевільним, бо в його словах вони не бачили жодного сенсу.

Serbian

Bilo je to vreme velikog i uzvišenog ushićenja. Zemlja je bila u oružju, rat je počeo, a u svakoj grudi goreo je sveti plamen patriotizma; bubnjevi su udarali, orkestri su svirali, dečji pištolji su pucali, zbijeni vatrometi šišтали i prštali; svuda okolo, i daleko preko povlačećih se i bledećih krovova i balkona, vijorila se šuma zastava koja je svetlucala na suncu; svakog dana mladi dobrovoljci marširali su širokom avenijom, veseli i ponosni u svojim novim uniformama, dok su ih očevi, majke, sestre i voljene pozdravljali glasovima slomljenim od srećnog uzbuđenja dok su prolazili; svake večeri, na prepunim masovnim skupovima, ljudi su zadihano slušali patriotske govore koji su potresali najdublje dubine njihovih srca, i koje su u najkraćim razmacima prekidalu olujama aplauza, dok su im suze tekle niz obraze; u crkvama su propovednici propovedali odanost zastavi i otadžbini, prizivali Boga Bitaka, moleći usrdno za Njegovu pomoć u našoj pravednoj stvari, izlivima vatrene elokvencije koji su pokretali svakog slušaoca.

Zaista je to bilo radosno i milostivo vreme, a onih nekoliko smelih duhova koji su se usudili da ne odobre rat ili da dovedu u pitanje njegovu pravednost, odmah su dobili tako strogo i gnevno upozorenje da su, radi sopstvene sigurnosti, brzo iščezli iz vidokruga i više se nisu usuđivali da iskažu neslaganje na taj način.

Došlo je nedeljno jutro — sledećeg dana bataljoni su polazili na front; crkva je bila prepuna; dobrovoljci su bili tu, njihova mlada lica obasjana ratničkim snovima — vizijama neumoljivog napredovanja, rastućeg zamaha,

silovitog juriša, blistavih sablji, bežanja neprijatelja, meteža, dima koji sve obavija, žestoke potere, predaje! — a zatim, povratka iz rata, preplanulih heroja, dočekanih, obožavanih, uronjenih u zlatna mora slave! Sa dobrovoljcima su sedeli njihovi najbliži, ponosni, srećni i prepuni ushićenog divljenja. Bogoslužjenje je teklo; pročitan je jedan „ratni“ odlomak iz Starog zaveta; izrečena je prva molitva; zatim je usledila grmljavina orgulja koja je zatresla celu građevinu, i, jednim pokretom, cela se zajednica podigla, sa usijanim očima i srcima koja su snažno kucala, te uzdigla ovu moćnu invokaciju:

Bože strašni! Ti koji zapovedaš!

Zagrmi svojom trubom i sevnuvši podigni mač!

Potom je došla „duga“ molitva. Niko se nije sećao nečeg sličnog po silini žara i dirljivoj lepoti jezika. Suština te molitve bila je da večito milostivi i blagi Otac svih nas bdije nad našim plemenitim mladim vojnicima, da ih pomaže, teši i hrabri u njihovom patriotskom zadatku; da ih blagoslovi, zaštiti na dan bitke i u času opasnosti, da ih drži u svojoj moćnoj ruci, učini ih jakim i sigurnim, nepobedivim u krvavom sukobu; da im pomogne da poraze neprijatelja i podari njima, njihovoj zastavi i otadžbini neprolaznu čast i slavu—

U taj čas, ušao je vremešni stranac i nečujno, polako krenuo glavnim prolazom, pogledom prikovan za propovednika; visoka figura odevena u dugu odoru koja mu je dovezala do stopala, glava neotkrivena, seda kosa u gustim pramenovima padala mu je niz ramena, lice ispijeno i neprirodno blede, blede do sablasnosti. Dok su svi pogledi puni čuđenja pratili njegovo kretanje, on je nečujno prolazio; ne zastavši, popeo se na propovednikov bok i stao. Sa zatvorenim očima, nesvestan njegovog prisustva, propovednik je nastavio svoju goruću molitvu, te je na kraju završio rečima, izgovorenim u vatrenom zazivu:

„Blagoslovi naše oružje, podari nam pobedu, o Gospode, Bože naš, Oče i Zaštitniče naše zemlje i naše zastave!“

Stranac ga dodirnu po ruci i pokretom mu pokaza da se pomeri u stranu — što je zaprepašćeni propovednik i učinio — a stranac zauze njegovo mesto. Neko vreme posmatrao je hipnotisanu zajednicu ozbiljnim očima, u kojima je gorelo neobično svetlo; zatim reče dubokim glasom:

„Dolazim sa Prestola — donosim poruku Svemogućeg Boga!“ Te reči potresle su prisutne poput udara; ako je stranac to i primetio, nije obratio pažnju. „On je čuo molitvu svog sluga, vašeg pastira, i uslišiće je, ako vam je to zaista želja, ali tek nakon što vam ja, Njegov glasnik, objasnim njeno značenje — puno značenje. Jer ona liči na mnoge molitve ljudi, u tome što traži više nego što onaj koji je izgovara može da shvati — osim ako zastane i promisli.

„Božji sluga, koji je i vaš sluga, izgovorio je svoju molitvu. Da li se zaustavio da promisli? Da li je to samo jedna molitva? Ne, to su dve — jedna izgovorena, druga neizrečena. Obe su doprle do uha Onoga koji čuje svaku molitvu, i onu izgovorenu, i onu prećutanu. Razmislite o ovome — zapamtite to. Ako molite za blagoslov za sebe, pazite da nesvesno ne zazivate prokletstvo na bližnjeg svog.

[Nakon pauze] „Za to ste se molili; ako to i dalje želite, govorite! Glasnik Svevišnjega čeka.“

...

Kasnije se verovalo da je taj čovek bio lud, jer niko nije nalazio nikakav smisao u njegovim rečima.

Icelandic

Það var tími mikillar og upphafinnar spennu. Landið var í hernaðarviðbúnaði, stríðið var hafið, og í brjósti hvers manns logaði hinn heilagi eldur ættjarðarástar; trommurnar slógu, hljómsveitirnar léku, leikfangabyssurnar glumdu, púðursprengjur hvæstu og frussuðu; alls staðar og langt niður eftir breiðum húspökum og svölum blöktu óteljandi fánar, glitrandi í sólinni. Daglega marséruðu ungir sjálfboðaliðar niður breiðstrætin, kátir og glæsilegir í nýju einkennisbúningunum sínum, á meðan stoltir feður, mæður, systur og ástkonur fögnuðu þeim með titrandi röddum, kæfðum af gleði. Kvöld eftir kvöld þyrptist fólkið saman á fjölmennum fundum og hlýddi, andstutt af tilfinningahita, á ættjarðarástríka ræður sem hrærðu innstu hjartastrengi þess, með stormandi lófataki á milli og tárur sem streymdu niður kinnar. Í kirkjunum prédikuðu prestar tryggð við fánann og föðurlandið og ákölluðu

Guð hernaðanna með eldmóði og ástríðufullri mælsku sem hrærði alla tilfinningu áheyrenda. Það var sannarlega glaður og göfugur tími, og þeir fáu djörfu sem dirfðust að efast um réttmæti stríðsins fengu slíka hörku í andsvar að þeir hurfu snarlega í felur og létu ekki aftur á sér kræla.

Sunnudagsmorgunn rann upp – daginn eftir áttu hersveitirnar að leggja af stað á vígvöllinn. Kirkjan var þéttsetin; sjálfboðaliðarnir voru þar, ung andlit þeirra ljómuðu af hernaðarhug – sýn um harða framsókn, óstöðvandi skriðþunga, hamfarahlaup, glitrandi sverð, flóttu óvina, ógnvekjandi hávaða, reykjarmökk, æstan eftirleik, uppgjöf! – og síðan heimkoma úr stríðinu, sólbrúnir hetjur, hylltir, dýrkaðir, umvafðir í gullnu ljóma dýrðarinnar! Við hlið þeirra sátu ástvinir þeirra, stoltir, glaðir og fullir aðdáunar. Guðþjónustan hófst; hernaðarkafli úr Gamla testamentinu var lesinn, fyrsta bæn flutt; síðan tók orgelið við með drunum sem skekktu kirkjuna, og sem einn maður reis söfnuðurinn á fætur, með logandi augu og hjörtu í ákafa, og sungu hástöfum þessa miklu ákallan: Guð hinn alvaldi! Þú sem stjórnar! Lát lúðra þína þrumu og sverð þitt eldingum lýsa! Því næst kom „hina langa bæn“. Enginn mundi eftir jafn ástríðufullri, áhrifamikilli og fallelgri bæn. Aðalefni bænarinnar var að hinn miskunnsami og blessaði faðir okkar allra gæti vakað yfir göfugum ungu hermönnunum okkar, styrkt þá, huggað og blessað í þjóðræknium skyldum þeirra; verndað þá á vígvellinum, veitt þeim kraft og hugrekki, gert þá ósigrandi í blóðugum orrustum; hjálpað þeim að sigra óvininn og veita þeim, fánanum þeirra og föðurlandinu ódauðlegan heiður og dýrð – Gamall ókunnugur maður gekk hljóðlega inn og færðist hægt upp aðalganginn, augun föst á prestinum. Hann var hávaxinn, klæddur í síða skikkju sem náði niður að fótum, með bert höfuð, hvítt hár sem féll eins og foss niður á axlir hans, hrukkótt andlit hans var óeðlilega föllegt – jafnvel upp að draugalegri fölleika. Með öll augu á sér og undrun í svip fólks hélt hann þögull leið sinni áfram. Án þess að staldra við gekk hann að predikunarstólnum og beið. Presturinn, með lokuð augu og fullkomlega ómeðvitaður um nærveru hans, hélt áfram bænum sínum og lauk henni að lokum með þessum ákölluðu orðum: „Blessaðu vopn okkar, gef oss sigur, Drottinn Guð okkar, faðir og verndari lands okkar og fána!“ Ókunnugi maðurinn snerti handlegg hans, gaf honum merki um að víkja – presturinn, agndofa, gerði það – og ókunnugi maðurinn tók sæti hans. Nokkrar sekúndur rannsakaði hann heilltekinn

áheyrendahópin með alvarlegum augum, þar sem óhugnanlegt ljós logaði; síðan sagði hann með djúpri rödd: „Ég kem frá hásætinu – með boðskap frá almáttugum Guði!“ Kirkjan skalf við högg orða hans; ef ókunnugi maðurinn tók eftir því, gaf hann því enga athygli. „Hann hefur heyrt bæn þjóns síns, hirðis yðar, og mun veita hana, ef slíkt er enn yðar ósk eftir að ég, sendiboði hans, hef skýrt út merkingu hennar – hina fullu merkingu hennar. Því hún er eins og margar bænir manna – hún biður um meira en sá sem flytur hana gerir sér grein fyrir, nema hann staldri við og íhugi.“ „Þjónn Guðs og yðar hefur beðið sína bæn. Hefur hann íhugað hana? Er hún ein bæn? Nei, hún er tvær – önnur sögð, hin ósögð. Báðar hafa náð eyrum hans sem heyrir allar bænir, bæði þær mældu og ómældu. Hugsið um þetta og hafið það hugfast: Ef þér biðjið blessunar yfir sjálfa yður, varist að biðja óvart bölvunar yfir náunga yðar á sama tíma. Ef þér biðjið um regn yfir akur yðar, gæti það þýtt eyðingu akurs nágrannans af þurrki.“ „Þér hafið heyrt bæn þjóns yðar – þann mælda hluta hennar. Ég er skipaður af Guði til að orða hinn hluta hennar – þann hluta sem presturinn – og þér í hjörtum yðar – biðjið í hljóði, af ástríðu en án þess að hugsa. Guð gefi að svo sé! Þér hafið sagt: ‘Gef oss sigur, Drottinn Guð okkar!’ Það er nóg. Hinn ósagði hluti bænarrinnar er þessi... [...] Síðar var trúað að maðurinn væri vitstola, því engin röksemdafærsla var í orðum hans.

Vietnamese

Ấy là thời điểm của niềm phấn khích lớn lao và cao độ. Cả nước đồng lòng cầm vũ khí, chiến tranh đã nổ ra, và trong lòng mỗi người bừng cháy ngọn lửa thiêng liêng của lòng yêu nước; tiếng trống vang rền, các ban nhạc diễu tấu, súng lục đồ chơi nổ lốp bốp, những dây pháo xì xèo rồi phụt nổ; khắp nơi, và trải dài đến tận những mái nhà cùng ban công xa tít, dập dờn một biển cờ tung bay rực rỡ dưới ánh mặt trời; hằng ngày, những người tình nguyện trẻ tuổi, tràn đầy nhiệt huyết và kiêu hãnh trong bộ quân phục mới, diễu hành trên đại lộ, trong khi cha mẹ, chị em, người yêu của họ cổ vũ bằng những tiếng hò reo nghẹn ngào trong vui sướng; đêm đến, tại những cuộc họp đông chật kín, người ta chăm chú lắng nghe những bài diễn văn yêu nước

đầy nhiệt huyết, chạm đến tầng sâu thẳm nhất trong trái tim họ, và cứ sau vài khoảnh khắc, cả hội trường lại rung lên trong những tràng vỗ tay như bão, nước mắt lăn dài trên má nhiều người; trong các nhà thờ, các mục sư giảng dạy về lòng trung thành với cờ và tổ quốc, khẩn xin “Thần Chiến Tranh” ban phước lành cho nghĩa vụ chính nghĩa của chúng ta, bằng những lời lẽ hùng hồn và sôi nổi, làm lay động mạnh mẽ bất cứ ai lắng nghe. Đó thực sự là một thời khắc hân hoan và cao cả, và bất kỳ ai dám công khai phản đối chiến tranh hoặc nghi ngờ tính chính nghĩa của nó đều lập tức nhận được cảnh báo nghiêm khắc và giận dữ đến mức, vì sự an toàn của bản thân, họ buộc phải lui vào im lặng và không dám lặp lại điều đó nữa. Sáng Chủ Nhật đến—ngày hôm sau, các tiểu đoàn sẽ lên đường ra chiến trận; nhà thờ chật kín người; ở đó có các tình nguyện viên, gương mặt trẻ trung của họ ánh lên những mộng tưởng về chiến tranh—cuộc hành quân nghiêm trang, đà tiến không ngừng, cuộc xung phong dữ dội, gươm đao sáng lóe, quân địch tháo chạy, âm vang náo loạn, khói lửa cuồn cuộn, cuộc truy kích ác liệt, và cuối cùng là sự đầu hàng!—rồi họ trở về từ chiến trận, những anh hùng rám nắng, được chào đón, tôn vinh, chìm trong biển vinh quang rực rỡ! Bên cạnh họ là những người thân yêu, tự hào, hạnh phúc, tràn đầy lòng ngưỡng mộ. Buổi lễ bắt đầu; một chương trong Cựu Ước về chiến tranh được đọc lên; lời cầu nguyện đầu tiên được xướng lên; rồi tiếng đàn organ vang dội khắp giáo đường, và như một phản xạ tự nhiên, cả hội chúng đồng loạt đứng dậy, mắt sáng rực, tim đập mạnh, và cùng cất tiếng cầu nguyện hùng tráng: “Ôi Thượng Đế đầy uy quyền! Ngài là Đấng quyết định muôn loài! Xin hãy làm vang rền tiếng kèn của Ngài, cùng với lưỡi gươm lóe sáng như tia chớp!” Tiếp đó là “lời cầu nguyện dài.” Không ai nhớ nổi đã từng nghe một lời cầu nào khẩn thiết, thấm thía và đẹp đẽ đến vậy. Nội dung lời cầu nguyện ấy là: xin Đấng Cha Nhân Từ của tất cả chúng con hãy dõi theo những người lính trẻ cao quý của chúng con, ban cho họ sự giúp đỡ, an ủi, và khích lệ trong nhiệm vụ yêu nước của họ; chúc phúc cho họ, che chở họ trong ngày giao tranh và lúc hiểm nguy, giữ họ trong bàn tay đầy quyền năng của Ngài, khiến họ mạnh mẽ và tự tin, bất khả chiến bại trong trận chiến đẫm máu; giúp họ nghiền nát quân thù, ban cho họ, cho lá cờ của họ, và cho đất nước họ vinh quang bất diệt— Ngay lúc đó, một người lạ mặt cao tuổi bước vào, chậm chạp và lặng lẽ tiến dọc lối giữa, mắt không rời vị mục sư; ông ta khoác trên mình một chiếc áo dài phủ

xuống chân, đầu không đội mũ, mái tóc bạc như bột thác đổ tràn vai, gương mặt hần nếp nhăn tái nhợt đến mức trông gần như ma quái. Mọi ánh mắt dõi theo ông ta, đầy kinh ngạc, nhưng ông vẫn lặng lẽ tiến bước; không dừng lại, ông đi thẳng lên chỗ mục sư và đứng đó. Vị mục sư, mắt vẫn nhắm nghiền, chưa hề hay biết sự hiện diện của ông, tiếp tục lời cầu nguyện đầy xúc động, và cuối cùng kết thúc bằng một lời khẩn thiết cháy bỏng: "Xin hãy ban phước cho vũ khí của chúng con, ban cho chúng con chiến thắng, ôi Chúa, Thượng Đế của chúng con, Đấng bảo vệ đất nước và lá cờ của chúng con!" Người lạ chạm vào tay vị mục sư, ra hiệu cho ông lùi sang một bên—mục sư sửng sốt làm theo—và người lạ thế chỗ của ông. Trong giây lát, ông ta quét ánh mắt trang nghiêm về phía cộng đoàn đang nín lặng, một tia sáng lạ thường ánh lên trong đôi mắt, rồi cất giọng trầm nói: "Ta từ Ngai Thiên quốc đến đây—mang theo thông điệp của Đấng Toàn Năng!" Những lời ấy giáng xuống như một cú sốc; nếu người lạ nhận thấy, ông cũng chẳng bận tâm. "Ngài đã nghe lời cầu nguyện của kẻ phục vụ Ngài, vị mục sư của các ngươi, và nếu các ngươi thực sự mong muốn điều đó, Ngài sẽ ban cho—nhưng với tư cách là sứ giả của Ngài, trước tiên, ta phải giải thích ý nghĩa trọn vẹn của lời cầu ấy, bởi nó cũng giống nhiều lời cầu của loài người, đòi hỏi nhiều hơn những gì người cầu nguyện ý thức—trừ phi anh ta dừng lại để suy ngẫm." "Người hầu của Thượng Đế, cũng là người hầu của các ngươi, đã xướng lời cầu này. Nhưng liệu ông ta có dừng lại và suy nghĩ chằng? Liệu đó chỉ là một lời cầu nguyện? Không, nó là hai—một lời cầu thốt ra thành tiếng, và một lời cầu không. Cả hai đều đã đến tai Đấng lắng nghe mọi thỉnh nguyện—dù thốt ra hay âm thầm trong lòng. Hãy suy ngẫm điều ấy—ghi nhớ nó. Nếu các ngươi khẩn xin phúc lành cho mình, hãy coi chừng, kẻo vô tình các ngươi lại nguyện rửa hàng xóm của mình. Nếu các ngươi cầu mưa cho ruộng của mình, có thể chính lúc đó, các ngươi đang cầu cho ruộng của láng giềng bị hạn hán. "Các ngươi đã nghe phần cầu nguyện thành tiếng của mục sư. Ta được Đấng Toàn Năng sai đến để cất lời cho phần không thốt thành tiếng—phần mà mục sư và cả các ngươi, dù vô thức nhưng khẩn thiết, đã nguyện cầu. Nguyện Thượng Đế tha thứ nếu các ngươi thật không nhận biết! Các ngươi đã nói: 'Xin ban cho chúng con chiến thắng, ôi Chúa, Thượng Đế của chúng con!' Nhưng vậy chưa đủ. Phần chưa nói thành lời ấy là..." (Phần tiếp theo giữ

nguyên nội dung như bản gốc) ... Người ta về sau tin rằng kẻ ấy là một kẻ điên, bởi vì lời ông ta nói chẳng hề có nghĩa lý gì với họ.

Latin

Tempus erat magnarum atque excelsarum commotionum. Patria universa in armis stabat, bellum ardebat, et in pectore cuiusque sacrum patrium ignem urere videbas; tympana pulsabant, concentus tubarum canebant, tormenta lusoria displodebant, fasciculi pyrorum festivi stridore et crepitu dissiliebant; undique et procul ultra tecta et pergulas paulatim recedentes atque obscurantes, turba vibrantium vexillorum sole fulgente micabat; cotidie iuvenes voluntarii per latam viam incedebant, laeti et superbi in novis vestimentis militaribus, dum patres, matres, sorores et amicae eos ostantibus clamoribus excipiebant, laetitiae affectu fauces pressae, illis transeuntibus; vesperi vero multitudines frequentes, densae et artae, eloquium patrium anhelantes auscultabant, quod penitus eorum corda movebat, quique orationem frequenti plausu brevi spatio interposito interrumpere solebant, lacrimis interim per genas manantibus; in templis pastores de fide erga vexillum et patriam praedicabant, Deumque Pugnarum invocabant, suppliciter poscentes auxilium Eius pro nostra causa iusta, magnis et ardentibus verbis quae singulos auditores afficiebant. Re vera tempus erat laetum et gratum, et pauci illi audaces animi qui ausi erant bellum reprehendere aut de eius iustitia dubitare, statim tam severum iratumque monitum acceperunt, ut, suae ipsorum salutis causa, celeriter recesserint atque iam non amplius eandem culpam commiserint. Dies Solis aderat—postridie copiae ad frontem bellorum proficiscerentur; templum erat plenum; aderant voluntarii, quorum iuvenilia ora militari phantasmate illustrabantur—visa immoti incessus, augescentis impetus, impetuosae incursioni, coruscantium ensium, fugae hostium, tumultus, fumus cuncta involventis, ferae insequellae, deditiois!—tum domum e bello reversi, heroi sole exusti, recepti, culti, in aureis gloriae fluctibus demersi! Cum voluntariis sedebant cari eorum, superbi, laeti, ardenti admiratione completi. Sacrum officium procedebat; ex Vetere Testamento quaedam de bello lecta sunt; prima prex

dicta est; eam secutus est sonus organi tantus ut aedificium concuteretur, et una voluntate tota domus surrexit, ardentibus oculis et palpitatione pectorum, effundens illud ingens invocamen: Deus, omnipotens et formidande! Qui imperas! Tonitrua tubam tuam et fulgura gladium tuum! Tum secuta est "longa" illa precatio. Nemo meminerat eius similem, tam fervore quam venustate atque motu animi conspicuam. Materies supplicationis erat, ut Pater misericors et benignus nobiles nostros iuvenes milites tueri vellet et iuvare, consolari, hortari in officio patrium; eos benedicere, in die pugnae atque hora discriminis protegere, manu sua potenti sustinere, fortes et fiduciae plenos reddere, invictos in sanguinario certamine; hostes conterere adiuvaré, et iis una cum vexillo ac patria decus perpetuum et gloriam conferre— Senex quidam hospes ingressus est, lente ac silenter per medium chorum progrediens, oculos in ministrum Dei defixos, magnum corpus amictum veste quae pedes attingebat, capite nudo, comis canis tamquam spumante cataracta in umeros delapsis, vultu rugoso atque innaturali pallore usque ad horribilem spectum. Omnium obtutibus mirantibus, ille tacitus processit; sine mora ascendit ad ministri latus et ibi stetit. Clausis oculis et nescius advenae, minister precationem suam flebiliter pergebat, eamque tandem finivit his verbis, vehemens rogatione prolatis: "Benedic arma nostra, da nobis victoriam, o Domine Deus noster, Pater et Protector terrae nostrae atque vexilli nostri!" Ille hospes brachium eius tetigit, innuens ut secederet—quod minister miratus fecit—et locum eius occupavit. Paucis momentis aspiciebat attonitam multitudinem oculis gravibus, quibus lumen insolitum micabat; deinde gravi voce dixit: "Venio ex Throno—ferens nuntium a Deo Omnipotente!" Haec verba audientibus quasi ictum intulerunt; si hospes animadvertit, nihil indicavit. "Ille orationem servi sui, vestri pastoris, audivit, eamque implebit si hoc vultis, postquam ego, nuntius Eius, vobis eius significationem exposuero—nempe totam significationem. Etenim similis est multis hominum precibus, quae plura poscant quam is qui precatur putet—nisi subsistat et cogitet. "Servus Dei, qui etiam vester servus est, precem suam effudit. An subsedit ad meditandum? Estne una tantum prex? Non, sed duae sunt: una enuntiata, altera non expressa. Utraque tamen ad aures Eius qui omnes preces audit pervenit, sive dicta sive tacita. Hoc considerate et memori mente retinete. Si beneficium pro vobis ipsis oratis,

cavete ne simul inviti maledictionem in vicinum fundatis. Audistis orationem servi vestri—partem expressam. Ego autem a Deo missus sum, ut alteram partem in verba redigam—eam partem quam minister—vosque etiam in cordibus vestris—ardenter silentes oravistis. Ignari et inconsulte? Deus dignetur! Audistis haec verba: 'Da nobis victoriam, o Domine Deus noster!' Satis est. Pars non prolata huius orationis haec est: 'O Domine Deus noster, adiuva nos ut eorum milites in cruentos frustulos discernamus...'" [Brevi mora facta] "Hoc oravistis; si id adhuc cupitis, loquimini! Nuntius Altissimi expectat." ... Postea creditum est hunc virum fuisse mente captum, quod nulla ratio in verbis eius inesse videretur.

Turkish

O, büyük ve yüce bir coşkunun yaşandığı bir zamandı. Ülke topyekûn silaha sarılmış, savaş başlamıştı ve her yürekte vatanseverliğin kutsal ateşi yanıyordu; davullar çalınıyor, bando takımları marşlar çalıyor, oyuncak tabancalar patlıyordu, maytap demetleri tıslıyor ve çatırdıyordu; her yerde ve uzayıp giden çatıların, balkonların üzerinde, güneşte parlayan dalgalanan bayraklardan oluşan bir deniz vardı; her gün genç gönüllüler, yeni üniformaları içinde coşkulu ve gururlu biçimde geniş caddeden geçiyor, anne babaları, kardeşleri ve sevgilileri onları mutlulukla, boğuk seslerle tezahüratlarla selamlıyordu; geceleri, tıklım tıklım dolu toplantılarda insanlar yüreklerini titreten vatansever nutukları can kulağıyla dinliyor, konuşmaları sık sık fırtınalı alkışlarla kesiyor, gözlerinden yaşlar süzülüyordu; kiliselerde rahipler bayrağa ve ülkeye sadakat üzerine vaazlar veriyor, "Savaş Tanrısı"na haklı davamızda yardım etmesi için yakarıyor ve dinleyen herkesin yüreğini derinden etkiliyorlardı. Gerçekten de bu sevinçli ve kutlu bir zamandı; ancak savaşı eleştirme yahut haklılığını sorgulamaya cüret eden bir avuç cesur ruh derhâl sert ve öfkeli uyarılar alıyor, kendi güvenlikleri adına hızla gözden kayboluyor ve bu konuda bir daha konuşmuyordu. Pazar sabahı geldi—ertesi gün taburlar cepheye gidecekti; kilise dolup taşmıştı; orada gönüllüler vardı, genç yüzleri savaş hayalleriyle aydınlanmıştı—sert bir ilerleyiş, yükselen coşku, hücumun hızı, ışıldayan kılıçlar, düşmanın kaçıışı, savaşın kaosu, her şeyi

saran duman, şiddetli bir takip, teslimiyet!—ardından savaştan bronz tenli kahramanlar olarak dönecek, sevilip yüceltilerek şan ve ihtişam denizine dalacaklardı! Yanlarında, gurur ve hayranlıkla dolu aileleri oturuyordu. Ayın başladı; Eski Ahit'ten bir savaş bölümü okundu; ilk dua edildi; ardından orgun gürleyişi binayı sarstı ve cemaat hep birden ayağa kalkarak, gözleri ışıdayarak ve kalpleri çarparak yüksek sesle şu yakarışı dile getirdi: "Ey en korkunç ve kudretli Tanrı! Her şeyi takdir eden Sensin! Borunu gök gürültüsü gibi çaldır, kılıcını şimşek gibi çaktır!" Sonra "uzun" dua geldi. Hiç kimse, böyle coşkulu, içten ve etkileyici bir dua duyduğunu hatırlamıyordu. Duanın özü, merhametli ve şefkatli Babamızın genç askerleri koruması, onlara vatansever görevlerinde yardım, teselli ve cesaret vermesi; onları kutsaması, savaş gününde ve tehlike anında onları kollaması, güçlü eliyle onlara destek olması, onları kuvvetli ve özgüvenli kılması, kanlı savaşta yenilmez yapması; düşmanı ezmelerine yardım etmesi ve onlara, bayraklarına ve ülkelerine ölümsüz onur ve şan bahşetmesi üzerineydi— Tam o anda, yaşlı bir yabancı kiliseye girdi ve yavaş, sessiz adımlarla ana koridorda ilerledi; gözleri rahibe dikilmişti; uzun bedeni ayaklarına kadar uzanan bir cüppe içindeydi, başı açıktı, beyaz saçları köpüklü bir şelale gibi omuzlarına dökülüyordu, yüzü solgun, hatta ürpertici şekilde ölü gibi soluktu. Herkesin gözleri onun üzerindeyken sessizce ilerledi; hiç durmadan vaizin yanına çıktı ve orada bekledi. Gözleri kapalı olan vaiz, yabancıнын varlığından habersiz, duasına devam etti ve nihayet içten bir yakarışla sonlandırdı: "Silahlarımızı kutsa, bize zafer ihsan et, ey Rabbimiz Tanrımız, ülkemizin ve bayrağımızın koruyucusu!" Yabancı, vaizin koluna dokunarak ona kenara çekilmesi için işaret etti—şaşkına dönen vaiz bu emre uydu—ve yabancı onun yerini aldı. Bir süre sessizlik içinde kilisedeki insanları dikkatlice süzdü, gözleri tuhaf bir ışıkla parlıyordu. Sonra derin ve ciddi bir sesle şöyle dedi: "Ben, Ulu Taht'tan geliyorum—Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın mesajını getiriyorum!" Bu sözler kiliseyi sarsmıştı; yabancı bunu fark ettiyse de aldırmadı. "O, kulunun—vaizinizin—duasını işitti ve eğer gerçekten bunu istiyorsanız, onu yerine getirecek—ancak ben, elçisi olarak, önce bu duanın gerçek anlamını, yani tümüyle ne anlama geldiğini size açıklamalıyım. Çünkü bu dua, insanların pek çok duası gibi, dua edenin farkında olduğundan çok daha fazlasını talep ediyor—tabii eğer dua eden durup düşünmezse. "Tanrı'nın kulu ve sizin de kulunuz bu duasını etti. Acaba o durup düşündü

mü? Bu tek bir dua mıdır? Hayır, aslında iki dua vardır—biri sesli söylenmiş, diğeri söylenmemiş. Ancak her ikisi de, her yakarışı duyanın kulaklarına ulaştı. Bunu aklınızda tutun ve iyi düşünün. Eğer kendiniz için bir nimet dilerseniz, komşunuza farkında olmadan lanet dilememeye dikkat edin. Sesli duayı duydunuz. Tanrı beni, bu duanın dile getirilmeyen kısmını da söylemem için gönderdi—ki bu kısım vaizin ve sizlerin, kalplerinizde için için ettiğiniz duadır. Tanrı korusun ki bu bilinçsizce yapılmış olsun! Siz, 'Bize zafer ver, ey Rabbimiz Tanrımız!' sözlerini duydunuz; ama bu yeterli değil. Söylenmemiş kısım şöyle: 'Ey Tanrımız, düşman askerlerini mermilerimizle kanlı parçalara ayırmamıza yardım et...' [Birkaç anlık sessizlik] "İşte sizin ettiğiniz dua budur; eğer hâlâ bunu diliyorsanız, söyleyin! Yüceler Yücesi'nin elçisi bekliyor." ... Daha sonraları insanlar, bu kişinin çılgın olduğunu düşündü; çünkü söylediklerinde kendilerine göre bir anlam yoktu.

Navajo

Ákó yéi k'idoolwoł na'niljǫ́, t'áá łeezh naa'áhai t'áá ałtso bee dah séłtǫ́go. Naaltsos béeso bił dah yáníłti', ch'íníłjigo naayéé' naashá, dóó t'áá łahgo nihígíí łahgo łahgo yá'át'ééhígíí dah bíká át'é. Na'ashgoo éi díi biká' t'áá yíkái nitsáh aníłkaah nihí adahodaągo, dóó łeezh béeso dóó dine'yá zhíní dóó hoot'ǫ́, bíighahígíí aníłtsé. Dóó ch'il naat'áanii dideeł'oo' bił néeltéé', tó éi łahgo chich'ǫ́go, tó éi bíká aníłtsoosí. T'ááłá'í éi síłai dóó ch'iléi yish'ǫ́, dóó doodago yítigo háádéé' adin; dóó na'níłhadí yók'ágo biká' adí'nóotáhii báa dah yáníłti', dóó náhást'éi ts'ídá daats'í hool'á. Yiská dóó bił yáníłti', dóó biná át'é dooní—nitsáhákees nidahozin dóó t'áá hooghan dóó biká nályééh dóó bitahgóó nahalin. Dóó nahasdzáán biká' daą daą sá ahólónígíí, áłtsé dah naashá, t'áá jǫ́ bee dahadoonish, dóó t'áá łǫ́'í dashdiighááł, dóó naayéé' niiltsóóz, bik'á' yish'ǫ́. Ákó éi t'áá hóló néi ch'ok'éé', dóó díi naayéé' deidiit'oo'hígíí łahgo yíkáishtǫ́, dóó éi t'áá łahgo nídá'tsé dooleeł. Nihí naat'áanii dóó naabaahígíí aníłtsoos, dóó nich'ǫ́go naayéé' jǫ́kał, t'áá nidi dahshááł. Dóó nihí díi hool'a'ígíí éi éi díit'áokǫ́jǫ́, biká' dah yá'íniltsoos, dóó éi dah biná át'éego ná'álníih dóó naayéé' t'éiyá dóó nitsáhígíí hadoolwoł. T'ááłá'í éi dóó béeso yásh'ǫ́ daat'ééh dóó doodago yínaałti'. Haadéé' éi

nítł'óózí. Hahgo éí lá t'áá k'idah, dóó éí át'éego nít hahooniit. Biką' t'áá hool'ą neeznádiin dóó bee na'adiiltsoos, dóó hastói t'áá jiik'ehígíí halne', dóó biká dah nitsídijł. Dóó na'azgaii dabijj' biká woolyá. Akó naashá béé t'éiyá dóó dah yádaat'aash. T'ááłá'í éí díí dohłí dóó doh'ok'aał. Béeso díí t'ááłáháshí dóó łahgo. Yiską dóó dah hoozin łahgo. Nihí naat'áanii, t'ááłá'í ch'ídiníłtsáás, nanitin béeso dóó dine'yá zhíní góne', dóó doo biką' nidi náléédłjį' da, nidahónít'é. Yiską dóó dah ni'diildloh. Béeso dóó yee azláago t'ááłá'í. Díí ch'iinish'į' íí nihí biká dah yádaat'éet dóó dah t'áá íł yá't'ééhít'éés. Ts'ídá béeso yít adłeeł dóó ch'ída nitsí ahééh nát'ééh. T'ááłá'í nidi yáníłti'. Ákó doodago éí: "Shimá Sáanaa, nihí biką' yáníłti', bá nahashné, dóó nihí dah náníłthos dooleet: T'áá'áłtséí nahashnee, nihi naayéé' nídoolnááł!" nidi łahgo. T'ááłá'í éí dooleet. Dóó biką' baahane' adoolwoł: "Shimá Sáanaa, nihí dah náníłthos, nihí dah naayéé' yá'ádaat'o'gi, dah nályééh dóó bitahgóó dah nítłááh; nihí dah soghosgo dóó ba'nishłizh, nihí dah bá jidool'ááhgo łeeshá ast'in dóó bí'hayáníłtł'ó. Nihí dah hózhó dáníłthos dóó doo hazhó'ą' da, dooleet." Ákó nidi "Amen," nisin. "Nidi díí nahashą: ałk'idaą' ninítł'ishgi, doo t'ááłá'í yít t'áadoo ályaa da, łahgo ályaa! Nihaaltahjii éí dah nidaadáh nádasiit." ... T'áá koot'éego, k'idoolwoł, t'áá aníłtsoosígíí doo t'ááłá'í bá hooghan da, nádísínígíí doo ch'óne'e dah yiháshjaa da, áádóone' t'áá nihí biká dah hiłzhi'.

Telugu

ఒక మహద్భుతమైన ఉద్రేకభరితమైన సమయమే అది. దేశమంతా ఆయుధాలను పట్టుకుని నడిచింది, యుద్ధం ప్రారంభమైంది, ప్రతి హృదయంలో పవిత్రమైన దేశభక్తి అగ్ని వెలుగొందుతోంది; డోలు మోగుతున్నాయి, బృంద వాయిద్యాలు వాదిస్తున్నాయి, బొమ్మ తుపాకులు పేలుతున్నాయి, పటాకులు చిటపటలతో విరిగి పడుతున్నాయి; ప్రతి ప్రదేశంలోనూ, దూరంగా సాగిన పైకి ఎగిసిన చత్పతించే జెండాలు తుఫాను సూర్యకాంతిలో మెరుస్తోంది; ప్రతిరోజూ, కొత్త యూనిఫార్మ్లలో అందంగా కనిపిస్తున్న యువ సైనికులు విశాల వీధులలో ఊరేగుతుండగా, తల్లిదండ్రులు, అక్కాచెల్లెమ్మలు, ప్రీయతమలు వారిని ఉత్సాహభరితంగా చూసి ఆనందంతో కన్నీళ్లు పెడుతున్నారు; రాత్రి, జనంతో నిండిన సమావేశాలలో ప్రజలు దేశభక్తి ప్రసంగాలను వినిపించుకుంటూ కన్నీళ్లతో తడిసి పొంగిపోతున్నారు; చర్చి లో

పాస్టర్లు జెండాకి, దేశానికి విధేయతను బోధిస్తూ, యుద్ధదేవుడిని మన మంచికై
 మద్దతు కోరుతూ, ప్రతి వినేవారిని ప్రభావితం చేసేలా ప్రార్థనలు చేస్తున్నారు.
 అది నిజంగా ఆనందభరితమైన సమయమే, కాని కొంతమంది ధైర్యవంతులు
 యుద్ధాన్ని వ్యతిరేకిస్తూ అనుమానం వ్యక్తం చేసినప్పుడు, వారిని ఉగ్రతతో
 హెచ్చరించారు. వారి భద్రత కోసమే వారు త్వరగా మౌనంగా మారిపోయి, మళ్ళీ
 అటువంటి అభిప్రాయాలను వ్యక్తం చేయలేదు. ఆదివారం ఉదయం
 వచ్చింది—రేపటినుండి బెటాలియన్లు ముందుకు వెళ్లనున్నారు; చర్చి
 నిండిపోయింది; యువసైనికులు అక్కడ ఉన్నారు, వారి ముఖాలు యుద్ధ
 కల్పనలతో పొంగిపోతున్నాయి—గంభీర యాత్ర, వేగవంతమైన పోరాటం,
 మెరుస్తున్న ఖడ్గాలు, శత్రువుల పరుగు, అలజడి, పొగమబ్బులు, ఘోరమైన
 వెంబడింపు, తుదకు విజయము!—ఆపై, యుద్ధం ముగిసిన తర్వాత, వీరు
 బంగారు ఘనతలో మునిగిపోయిన వీరులుగా ఇంటికి తిరిగి వస్తారు. వారు
 ఊరేగుతున్నప్పుడు వారి ప్రియమైన వారు ఆనందంతో చూస్తూ గర్విస్తున్నారు.
 ప్రార్థన ప్రారంభమైంది; పాతనిబంధనలోని ఒక యుద్ధ అధ్యాయం
 చదువబడింది; మొదటి ప్రార్థన చేయబడింది; తరువాత ఆర్గన్ మోగి,
 భవనాన్ని దుమ్మురేపేలా స్వరమెత్తగా మోగింది. అంతా ఒక్కసారిగా లేచి
 నిలబడి, మక్కువతో ఆ పవిత్ర వందనాన్ని ఆలపించారు: "ఓ ప్రభువైన మహా
 భయానక దేవా! నీవే అన్నీ నిర్ణయించేవాడవు! నీ శంఖాన్ని గర్జింపజేసి, నీ
 ఖడ్గాన్ని మెరిపింపజేయుము!" ఆ తరువాత "పొడవైన" ప్రార్థన ప్రారంభమైంది.
 అద్భుతమైన భాషతో కూడిన హృద్యమైన వేడుక ఇది. ప్రార్థనలో, దేవుడు మన
 యువసైనికులను ఆశీర్వదించాలి, వారికి ధైర్యం, బలం కలిగించాలి,
 శత్రువులను ఓడించేలా చేయాలి, మరియు మన జెండాకి శాశ్వత ఘనత
 కలిగించాలి అని వేడుకున్నారు. ఈ సమయంలో, ఒక వృద్ధ వ్యక్తి నిశ్శబ్దంగా
 లోపలికి వచ్చాడు. అతను నెమ్మదిగా ప్రధాన మార్గంలో నడుచుకుంటూ,
 పాస్టర్ వైపే గమనిస్తూ వచ్చాడు. అతని పొడవైన శరీరం కాలు వరకు ఉన్న
 వస్త్రంతో ముడిపడింది. అతని తెల్లని జుట్టు భుజాలపై జారిపోయింది, అతని
 ముఖం శుభ్రమైన కాని గంభీరతతో నిండింది. అతను ఎవ్వరితోనూ
 మాట్లాడకుండా నిశ్శబ్దంగా ముందుకు సాగాడు. ఆగకుండా, అతను పాస్టర్
 పక్కన నిలబడ్డాడు. పాస్టర్ తన ప్రార్థన ముగించగానే, అతను అతని చేయిని
 తాకి, పక్కకు జరిపి, తన స్థానాన్ని పొందాడు. తన మృదువైన కాని బలమైన
 స్వరంతో అతను ఇలా అన్నాడు: "నేను సింహాసనం నుండి వచ్చాను—
 సర్వశక్తిమంతుడైన దేవుని సందేశాన్ని తెచ్చాను!" ఆ మాటలు వినిపించగానే
 జనులు విస్తుపోయారు. "దేవుడు మీ ప్రార్థన విన్నాడు. మీరు కోరుకున్నట్లయితే,
 ఆయన దాన్ని నెరవేర్చుతాడు. కానీ ముందు, నేను మీకు దాని పూర్తిస్థాయిలో

అర్థాన్ని వివరించాలి." "మీ పాస్టర్ ప్రార్థన చేశాడు, కాని అతను ఆలోచించారా? ఒకే ఒక ప్రార్థనా? కాదు, రెండు—ఒకటి పలికినది, ఇంకొకటి పలికనిది. కానీ దేవుడు రెండింటినీ విన్నాడు. మీరు మీకే మేలు కోరుకుంటే, అది ఇతరులకు హాని చేస్తుందని గ్రహించాలి. మీరు వర్షం కోసం ప్రార్థిస్తే, అది మీ పొరుగున ఉన్నవారి పంటను ఎండబెట్టేలా చేయొచ్చు." "మీరు 'మాకు విజయాన్ని ప్రసాదించు, ఓ ప్రభూ' అని ప్రార్థించారు. కాని, దాని గుడ్డి అర్థం కూడా ఉంది: 'ఓ ప్రభూ, మా శత్రువుల సైనికులను నాశనం చేయించు; వారి పొలాలను రక్తంతో ముంచెయ్యి; గాయపడిన వారి కేకలతో భూమిని కంపించు; వారి గృహాలను దహించు; వారి పిల్లలను నిరాశ్రయులుగా తిప్పికొట్టు; వారి ఆశలను చిన్నాభిన్నం చేయి; వారి మార్గాలను కన్నీటితో నింపు, వారి గాయాలతో మంచును మరకబట్టించు!" "మీరు ఈ ప్రార్థన నిజంగా కోరుకుంటే, పలకండి!" అతను వారిని చూస్తూ ఎదురుచూశాడు. ... ఆ తర్వాత ఆ మనిషి పిచ్చివాడని భావించబడాడు, ఎందుకంటే అతని మాటల్లో వారికి అర్థం కనబడలేదు.

Hungarian

Ez egy nagy és felemelő izgalmak kora volt. Az ország fegyverben állt, háború dúlt, mindenki keblében lángolt a hazaszeretet szent tüze; a dobok peregtek, a zenekarok játszottak, a játékpisztolyok durrogtak, a csokorba kötött petárdák sziszegve és pattogva robbantak; mindenütt, és messze a hátrahúzódnó és elhalványuló háztetők és erkélyek tengerén, a lobogók vadonja villogott a napfényben; naponta vonultak végig az ifjú önkéntesek az utca széles útján, vidáman és büszkén új egyenruhájukban, miközben büszke apák, anyák, nővérek és szerelmek boldogságtól elfúló hangon biztatták őket, ahogy elhaladtak; esténként a zsúfolt gyűlések zihálva hallgatták a hazafias szónoklatokat, amelyek szívük legmélyéig hatoltak, s amelyeket rövid időközönként tapsvihar szakított félbe, miközben könnyeik végigfolytak arcukon; a templomokban a lelkészek a zászló és a haza iránti odaadást prédikálták, és a Csaták Istenéhez fohászkodtak, hogy nyújtson segítséget jó ügyünkben, oly lángoló szónoklattal, amely minden hallgatót megindított. Valóban örömteli és kegyes időszak volt, és az a néhány vakmerő lélek, amely merészelt ellenezni a háborút, és kétségbe vonni annak igazságosságát, olyan szigorú és dühös figyelmeztetésben részesült, hogy

saját biztonsága érdekében gyorsan visszavonult, és többé nem mert ilyesmit mondani. Elérkezett a vasárnap reggel – másnap az alakulatok elindultak a frontra; a templom zsúfolásig megtelt; az önkéntesek ott ültek, ifjú arcukon harci álmok ragyogtak – a zord előrenyomulás, az egyre növekvő lendület, a roham, a villanó kardok, az ellenség menekülése, a zűrzavar, a gomolygó füst, a vad üldözés, a megadás! – majd a visszatérés a háborúból, napbarnított hősként, üdvözölve, imádvá, a dicsőség arany tengerében úszva! Az önkéntesek mellett ott ültek drága hozzátartozóik, büszkén, boldogan, izzó csodálattal telve. A szertartás folytatódott; egy háborús fejezetet olvastak fel az Ószövetségből; elmondták az első imát; majd az orgona hatalmas hangja megrengette az épületet, és egyszerre az egész gyülekezet felállt, izzó szemmel, dobogó szívvel, és zengte a hatalmas fohászt: Isten, a rettenetes! Ki rendelkezel! Mennydörgés a kürtöd, villám a kardod! Azután következett a „hosszú” ima. Senki sem emlékezett még ehhez fogható szenvedélyes könyörgésre és meghatóan szép nyelvezetű fohászra. Az imádság lényege az volt, hogy a mindig könyörületes és jóságos Atyánk vigyázzon nemes ifjú katonáinkra, segítse, vigasztalja és bátorítsa őket hazafias küldetésükben; áldja meg és védelmezze őket a csata napján és a veszély órájában, hordozza őket hatalmas kezében, tegye őket erőssé és magabiztossá, legyőzhetetlenné a véres ütközetben; segítsen nekik összezúzni az ellenséget, adjon nekik, zászlójuknak és hazájuknak múlhatatlan becsületet és dicsőséget – Ekkor egy idős idegen lépett be, és lassú, hangtalan léptekkel haladt végig a főhajón, szemét a prédikátorra szegezve. Hosszú testét földig érő köpeny fedte, feje fedetlen volt, fehér haja tajtékzó zuhatagban hullott vállaira, mélyen barázdált arca pedig természetellenesen sápadt volt – olyannyira, hogy már-már haldoklóéhoz hasonlított. Miközben mindenki csodálkozva figyelte, csendben haladt tovább; megállás nélkül fellépett a prédikátor mellé, és ott várakozott. A prédikátor, csukott szemmel, észre sem véve jelenlétét, folytatta megható imáját, és végül lángoló könyörgéssel zárta: „Áldd meg fegyvereinket, adj nekünk győzelmet, Ó Urunk Istenünk, hazánk és zászlónk Atyja és Védelmezője!” Az idegen megérintette a karját, intett neki, hogy lépjen hátrébb – amit a döbbsent lelkész meg is tett –, majd átvette a helyét. Néhány pillanatig ünnepélyesen vizsgálta a döbbsent gyülekezetet, tekintetében kísérteties fény lobogott; majd mély hangon így szólt: „A

Trónról jövök – a Mindenható üzenetét hozom!” A szavak sokkként csaptak le a gyülekezetre; de ha az idegen észrevette is, nem törődött vele.

„Meghallgatta szolgája, a pásztorotok imáját, és teljesíti azt – ha valóban ez a kívánságotok –, miután én, az Ő Küldötte, elmagyaráztam nektek az ima teljes jelentését. Mert ez is, mint oly sok emberi ima, többet kér, mint amennyit az, aki elmondja, felfog – hacsak meg nem áll és el nem gondolkodik. „Isten szolgája és a ti szolgátok elmondta imáját. Megállt-e és elgondolkodott? Egyetlen ima volt-e? Nem, kettő – az egyik kimondott, a másik nem. Mindkettő eljutott a Minden Könyörgést Meghallgató Füléhez – a kimondott és a kimondatlan egyaránt. Gondoljátok ezt végig – tartsátok észben! Ha áldást kértek magatokra, vigyázzatok, nehogy akaratlanul átkot hozzatok felebarátotokra. Ha esőt kértek a vetésre, amelynek szüksége van rá, talán szomszédotok termésének pusztulását kívánjátok aszály által. Hallottátok szolgátok imájának kimondott részét. Isten megbízott, hogy szavakba öntsem a másikat is – azt, amelyet a prédikátor – és ti is szívetekben – forró, de néma imában mondtatok el. És tudatlanul, meggondolatlanul? Isten úgy segítse! Hallottátok ezt az imát: 'Adj nekünk győzelmet, Ó Urunk Istenünk!' Ez elegendő. A kimondatlan rész pedig ez: [Az ima teljes kifejtése következik, az angol eredeti szövegének megfelelően.] [Szünet után]

„Kimondtátok – ha még mindig kívánjátok, szóljatok! A Legfelsőbb Küldötte várja válaszotokat.” ... Később azt hitték, hogy az idegen eszét vesztette, mert amit mondott, semmi értelme nem volt.

Polish

Nastał czas wielkiego i podniosłego uniesienia. Kraj był uzbrojony, wojna trwała, a w każdej piersi płonął święty ogień patriotyzmu; bębny biły, orkiestry grały, dziecięce pistolety trzaskały, wiązki petard syczały i pryskały iskrami; wszędzie, aż po dalekie, cofające się i blednące dachy oraz balkony, w słońcu powiewał istny las flag; codziennie młodzi ochotnicy maszerowali szeroką aleją, radośni i dumni w swoich nowych mundurach, a ojcowie, matki, siostry i ukochane witali ich okrzykami radości, z głosami zdławionymi wzruszeniem, gdy przechodzili; co wieczór, w zatłoczonych salach, tłumy

ludzi słuchały, z zapartym tchem, patriotycznych przemów, które poruszały najgłębsze zakątki ich serc, i które co pewien czas przerywali burzliwymi oklaskami, podczas gdy łzy spływały im po policzkach; w kościołach pastorzy głosili oddanie fladze i ojczyźnie, wzywając Boga Bitew i żarliwie prosząc o Jego wsparcie w naszej słusznej sprawie, wylewając płomienne mowy, które poruszały każdego słuchacza. Był to rzeczywiście radosny i łaskawy czas, a ta garstka zuchwałych osób, która ośmieliła się potępić wojnę lub poddać w wątpliwość jej słuszność, otrzymała niezwłocznie tak surowe i gniewne napomnienie, że dla własnego bezpieczeństwa prędko usunęli się z pola widzenia i więcej już nie ważyli się powtórzyć swej obrazy. Nadeszła niedziela rano — następnego dnia bataliony miały wyruszyć na front; kościół był wypełniony po brzegi; byli tam ochotnicy, których młode twarze rozpromieniały wojenne marzenia — wizje surowego marszu naprzód, rosnącego impetu, zamasztyj szarzy, błyskających szabel, ucieczki wroga, zgiełku, otaczających kłębów dymu, zaciekłego pościgu, kapitulacji! — a potem powrotu z wojny, opalonych bohaterów, witanych, wielbionych, zanurzonych w złotym morzu chwały! Obok ochotników siedzieli ich najbliżsi, dumni, szczęśliwi i przepełnieni płomiennym podziwem. Nabożeństwo toczyło się dalej; przeczytano rozdział ze Starego Testamentu o wojnie; odmówiono pierwszą modlitwę; potem rozległa się potężna gra organów, które aż zatrzęsły budynkiem, i na ten jeden sygnał cały zbór wstał, z roziskrzonymi oczami i bijącymi sercami, i wydał z siebie tę olbrzymią inwokację: Boże straszliwy! Ty, co rozkazujesz! Zagrmij swą trąbą i rozbłyśnij swym mieczem! Następnie przyszła „długa” modlitwa. Nikt nie pamiętał podobnej co do żarliwości, wzruszenia i piękna języka. Główną treścią tej prośby było, aby Ojciec zawsze miłosierny i łaskawy nad nami czuwał, wspierał naszych szlachetnych młodych żołnierzy, pocieszał ich i dodawał odwagi w ich patriotycznym zadaniu; aby im błogosławił, chronił ich w dniu bitwy i w godzinie niebezpieczeństwa, niósł w swojej potężnej dłoni, uczynił ich silnymi i pewnymi, niepokonanymi w krwawej walce; aby pomógł im zetrzeć wroga na pył i przyznał im i ich fladze oraz ojczyźnie niezniszczalny honor i chwałę— Wtem do kościoła wkroczył starszy nieznajomy i powoli, bezgłośnie, przeszedł główną nawę, oczy utkwivszy w duszpasterzu, wysoka postać spowita w szatę sięgającą stóp, głowę miał odkrytą, białe włosy

spływały niczym spieniony wodospad na ramiona, twarz porwana bruzdami i nienaturalnie blada, aż do upiorności. Pod spojrzeniami pełnymi zdziwienia szedł dalej w milczeniu; nie zatrzymując się, wszedł na podwyższenie obok kaznodziei i stanął tam. Z zamkniętymi oczami, nieświadom obecności przybysza, kaznodzieja ciągnął swą poruszającą modlitwę, aż wreszcie zakończył ją słowami, wypowiedzianymi z żarliwym błaganiem: „Pobłogosław nasze oręż, daj nam zwycięstwo, o Panie, nasz Boże, Ojczy i Obrońco naszego kraju i naszej flagi!” Nieznajomy dotknął jego ramienia, dając mu znak, by odsunął się na bok — co zdumiony duszpasterz uczynił — i stanął w jego miejscu. Przez kilka chwil ogarniał wzrokiem zafascynowany zbór poważnym spojrzeniem, w którym płonął dziwny blask; potem powiedział niskim, głębokim głosem: „Przychodzę z Tronu — niosąc posłanie od Boga Wszechmogącego!” Słowa te wstrząsnęły zgromadzeniem; jeśli nieznajomy to zauważył, nie dał po sobie znać. „Usłyszał On modlitwę swego sługi, waszego pasterza, i spełni ją, jeśli takie jest wasze życzenie, gdy ja, Jego posłaniec, wyjaśnię wam jej znaczenie — to znaczy, pełne znaczenie. Jest bowiem ona podobna do wielu ludzkich modlitw, w tym, że prosi o więcej, niż ten, kto ją składa, sobie uświadamia — chyba że zatrzyma się i pomyśli. „Sługa Boży, który jest również waszym sługą, wygłosił swą modlitwę. Czy zatrzymał się, by ją rozważyć? Czy to jest jedna modlitwa? Nie, to są dwie — jedna wypowiedziana, druga nie. Obie dotarły do uszu Tego, który słyszy wszelkie błagania, i te głośne, i te niewypowiedziane. Rozważcie to — zachowajcie w pamięci. Jeżeli prosicie o błogosławieństwo dla siebie, strzeżcie się, byście nie sprowadzili niechcący przekleństwa na bliźniego. „Usłyszeliście modlitwę waszego sługi — tę część wypowiedzianą. Jam jest posłany przez Boga, by ubrać w słowa tę drugą część — tę, którą kaznodzieja — oraz wy sami, w sercach — gorąco, lecz po cichu, wypowiedzieliście. [...] Po chwili milczenia: „O to się modliliście; jeśli nadal tego pragniecie, mówcie! Wysłannik Najwyższego czeka.” ... Później sądzono, że ten człowiek był szaleńcem, bo w tym, co mówił, nie było przecież żadnego sensu.

Tamil

அது ஒரு பேராதரக் கலவரமும் உச்சமான உற்சாகமும் நிரம்பிய காலமாக இருந்தது. நாடு முழுவதும் ஆயுதங்களை எடுத்துக் கொண்டது, போர் தொடங்கப்பட்டது, ஒவ்வொரு இருதயத்திலும் புனிதமான நாட்டுப்பற்று ஜ்வாலையை உள்ளடக்கியிருந்தது; மேளங்கள் முழங்கின, இசைப்புகழ்கள் ஒலித்தன, பொம்மைப் பிஸ்டல்களின் ஒலிகள் எழுந்தன, கட்டுக்கட்டாக இணைக்கப்பட்ட பட்டாசுகள் சிணுங்கி வெடித்தன; எல்லா திசையிலும், மேலும் தொலைதூரமாய் பரந்த கூரைகளிலும் பால்கனிகளிலும், வெயிலில் ஒளிவீசும் கொடிகளின் பெரும் காட்டே அலையாடியது; தினமும் புதிய உத்தியோகப் புனையுடன் இளம் தன்னார்வலர்கள் அகன்ற தெருவில் உல்லாசமுடன் அணிவகுத்து நடந்தனர், அவர்களின் தந்தைகள், தாயர்கள், சகோதரிகள், காதலிகள் எல்லோரும் ஆனந்தக் கதறல்களுடன், மகிழ்ச்சியால் நெருங்கிய குரல்களாக, அவர்களை வழி நடத்தினர்; இரவில் அடர்ந்த கூட்டத்துடன் கூடிய கூட்டரவங்கள் தேசப்பற்று நிறைந்த சொற்பொழிவுகளை கேட்டன, அவை அவர்கள் மனத்தின் ஆழத்தை உறைய வைத்தன, இடைவிடாத கைதட்டல்களில் உணர்ச்சிப் பெருக்கில் துளிர்க்கும் கண்ணீர் வழிந்தது; திருச்சபைகளில் போதகர்கள் தேசக் கொடியைப் போற்றும் உணர்வையும் நாட்டுப்பற்று உணர்ச்சியையும் போதித்து, போரின் கடவுளை நியாயமான பிரயோஜனத்திற்காக உதவும்படி வேண்டினர், அவர்களின் தீவிர உரைகள் கேட்ட அனைவரையும் ஆழமாக உந்தின. அது உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சி நிரம்பியதும் இறை அருளால் மேன்மையானதும் ஆன காலமாக இருந்தது, மேலும் சிலர் போரை மறுத்து அதனை சீராய்ந்து விமர்சித்தால், அவர்களுக்கு கடுமையான எச்சரிக்கை வழங்கப்பட்டது, மேலும் அவர்கள் விரைவாக பொது இடங்களில் இருந்து மறைந்து, தங்களது எதிர்ப்பை மீண்டும் வெளிப்படுத்தாதே இருப்பதை தீர்மானித்தார்கள். ஞாயிறு காலை வந்தது—அடுத்த நாள் படைகள் முன்னணிக்கு

செல்லப்போகின்றன; திருச்சபை கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது; அங்கு இளம் தன்னார்வலர்கள் இருந்தனர், அவர்களின் இளம் முகங்கள் போரின் கனவுகளால் பிரகாசித்தன—கடுமையான முன்னேற்றம், வேகமான தாக்குதல், மின்னும் வாள்கள், பகைவர் ஓட்டம், பரபரப்பு, புகை சூழ்ந்த நிலை, கடுமையான துரத்தல், பின்னர் சரணடைதல்!—போரை முடித்துவிட்டு திரும்பும் போது அவர்கள் வெயிலால் கருவிழியாகிய வீரர்களாக வந்தடைவார்கள், மக்கள் உற்சாகமாக வரவேற்றும் நேசித்தும் அவர்களை புகழ்ந்து கொண்டாடுவார்கள்! அந்தத் தன்னார்வலர்களின் அருகில் அவர்களது அன்புக்குரியவர்கள் உட்கார்ந்திருந்தார்கள், பெருமையுடனும் மகிழ்ச்சியுடனும், அவர்களிடம் பரவசமாகக் கண்களைச் சிதறியவர்களாக இருந்தனர். ஆராதனை நிகழ்ச்சி தொடர்ந்தது; பழைய ஏற்பாட்டிலிருந்து ஒரு போர் தொடர்பான அதிகாரம் வாசிக்கப்பட்டது; முதல் ஜெபம் செய்யப்பட்டது; பின்னர் ஓர்கன் இசை அதன் பெருமைமிக்க ஒலியால் கட்டடத்தை அதிர வைத்தது, மக்கள் ஒரே நேரத்தில் எழுந்தனர், அவர்கள் கண்கள் தகதகப்பாக, இருதயங்கள் பதறி, முழு உணர்ச்சியுடனும் இவ்விரு வரிகளை பாடினர்: "ஓ கடவுளே, நீ எல்லாம் ஒருங்கிணைக்கின்ற தெய்வமே! உம் ஊதிய clarionஐ ஒலிக்கச் செய், உம் வாளை மின்னலாய் பளபளக்கச் செய்!" அதன்பின் "நீளமான" ஜெபம் வந்தது. இதற்கு முன்பு யாரும் இவ்வளவு உணர்ச்சி பூரணமான, உருக்கமான, அழகான மொழியில் அமைந்த ஜெபம் கேட்டதில்லை. அதன் முழு நோக்கமே, எங்கள் வாலிப வீரர்களை பாதுகாக்க வேண்டுமென இறைவனை வேண்டியது; அவர்களை ஆசீர்வதிக்க, போரின் ஆபத்துக்களில் காக்க, அவர்களை தன்னம்பிக்கையுடன் வலிமைமிக்கவர்களாக ஆக்க, எதிரியை அழிக்க, அவர்கள் தேசத்திற்கும் கொடிக்கும் அழியாத புகழ் வழங்க வேண்டுமென வேண்டியது— அந்த நேரத்தில் ஒரு முதிய அந்நியர் மெதுவாகவும் அமைதியாகவும் நடந்து, பிரதான பாதையில் வந்து நின்றார், அவரது கண்கள் போதகரை நோக்கி நிலைத்திருந்தன, அவரது உயரமான உடல் கால்வரை இறங்கிய ஆடையில் மூடப்பட்டிருந்தது, அவரது

தலை குற்றவாளியாக, வெண்மையான கூந்தல் துளிர்ந்த நீர்வீழ்ச்சியைப் போல தோள்களுக்கு கீழே இறங்கியது, அவரது முகம் செறிந்த கோடுகளுடன் பசுமையற்ற வெண்மையாக இருந்தது. அனைவரும் ஆச்சரியத்துடன் அவரை கவனிக்க, அவர் எந்த இடத்திலும் தடுக்கப்படாமல் போதகரின் அருகில் சென்று நின்றார். அதன் பொருட்படுத்தாமல், போதகர் கண்கள் மூடியவாறு தனது ஜெபத்தை தொடர்ந்தார், கடைசியில் தீவிர உணர்வுடன் முடித்து, "எங்கள் ஆயுதங்களை ஆசீர்வதிக்க, எங்களை வெற்றி பெறச் செய், ஓ ஆண்டவரே, எங்கள் கடவுளே, எங்கள் தேசத்தின் பாதுகாவலனே!" என்று வேண்டினார். அந்நியர் போதகரின் கரத்தைக் தொட்டு, அவரை ஓரமாக நின்று, தன் இடத்தை எடுத்துக்கொண்டார். சில நொடிகள் அவர் சபையில் கூடியிருப்பவர்களை தீவிரமான பார்வையால் பார்த்தார், பின்னர் ஆழமான குரலில் பேசினார்: "நான் சிங்காசனத்திலிருந்து வந்துள்ளேன்—அனைவரையும் ஆளும் கடவுளின் செய்தியை எடுத்துக்கொண்டு வந்துள்ளேன்!" அவர் கூறிய வார்த்தைகள் கூட்டத்தை அதிர வைத்தன; ஆனால் அந்நியர் அதை பொருட்படுத்தாமல் பேசினார்: "அவர் உங்களது போதகரின் ஜெபத்தை கேட்டுள்ளார், அதை நீங்கள் உண்மையிலேயே விரும்பினால், அதை நிறைவேற்ற தயார்—ஆனால் முதலில் நான், அவரது தூதர், அதன் முழு அர்த்தத்தையும் விளக்க வேண்டும். ஏனெனில் அது மனிதனின் பல ஜெபங்களைப்போல், சொல்லப்பட்டதைத் தாண்டி, சொல்லப்படாததை உள்ளடக்குகிறது—யோசிக்காமல் கேட்கப்பட்டவை! ... (மிகப் பெரிய உரையின் தொடர்ச்சி) சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு அவர் கூறினார்: "நீங்கள் இதையே வேண்டியுள்ளீர்கள்; இது இன்னமும் உங்களுக்கு வேண்டுமென்றால், சொல்லுங்கள்! ஆண்டவரின் தூதர் காத்திருக்கிறார்." ... பின்னர் மக்கள் அவர் ஒரு பித்தன் என்று கருதினர், ஏனெனில் அவர் கூறியவற்றில் அவர்களுக்கு எந்தப் பொருளும் இல்லாமல் தோன்றியது.

Romanian

Era o perioadă de mare și înălțătoare emoție. Țara era înarmată, războiul începuse, iar în fiecare piept ardea focul sacru al patriotismului; tobele băteau, fanfarele cântau, pistoalele de jucărie pocneau, mănunchiuri de artificii șuierau și scoteau scânteii; pretutindeni și departe, peste acoperișurile și balcoanele care se estompau în depărtare, un amestec de steaguri flutura în bătaia soarelui; în fiecare zi, tinerii voluntari mășăluiau pe bulevardul larg, voioși și mândri în noile lor uniforme, în timp ce tații, mamele, surorile și iubitele îi aclamau cu voci înecate de emoție fericită, în momentul trecerii lor; seara, mulțimile adunate ascultau, răsuflând sacadat, discursuri patriotice care cutremurau adâncurile inimilor lor și pe care le întrerupeau la scurte intervale cu furtuni de aplauze, în timp ce lacrimile le curgeau pe obraji; în biserici, pastorii predicau devoțiune față de drapel și de patrie și invocau Dumnezeuul Bătăliilor, rugându-L fierbinte să ne sprijine cauza dreaptă în rostiri aprinse, care mișcau fiecare ascultător. Era într-adevăr un timp plin de bucurie și de har, și cele câteva suflete îndrăznețe care au cutezat să dezaprobe războiul sau să-i pună la îndoială dreptatea au primit imediat un avertisment atât de aspru și furios, încât, de dragul propriei siguranțe, s-au retras iute din ochii lumii și n-au mai ofensat în acest mod. Duminică dimineața a sosit — a doua zi batalioanele urmau să plece la front; biserica era plină; voluntarii erau acolo, fețele lor tinere luminate de vise de război — viziuni ale înaintării necruțătoare, ale imboldului crescând, ale atacului năvalnic, ale săbiilor sclipitoare, ale fugii dușmanului, ale tumultului, ale fumului ce învăluia totul, ale prigoanei aprige, ale capitulării! — apoi întoarcerea din război, eroi bronzați, bine-primiți, adorați, copleșiți de valuri aurii de glorie! Alături de voluntari se aflau cei dragi lor, mândri, fericiți și plini de o admirație înflăcărată. Serviciul religios a continuat; s-a citit un capitol de război din Vechiul Testament; s-a rostit prima rugăciune; a urmat apoi un vuiet al orgii, care a cutremurat clădirea, și, cu un singur imbold, congregația s-a ridicat, cu ochii strălucind și inimile bătând puternic, și a înălțat acea mare chemare: Dumnezeuule atotînfricoșător! Tu, care poruncești! Fă să răsunе trâmbița ta și să fulgere sabia ta! Apoi a urmat „rugăciunea lungă”. Nimeni

nu-și amintea ceva similar în ce privește fervoarea ei, emoția și expresia frumoasă. Esența acestei rugă era ca un Părinte veșnic îndurător și binefăcător să vegheze asupra tinerilor noștri soldați nobili, să-i ajute, să-i mângâie și să-i încurajeze în misiunea lor patriotică; să-i binecuvânteze, să-i ocrotească în ziua bătăliei și în ceasul de primejdie, să-i poarte în mâna Lui puternică, să-i facă tari și încrezători, de neînvins în confruntarea sângeroasă; să-i ajute să înfrângă dușmanul și să le acorde lor, drapelului lor și țării lor onoare și glorie nepieritoare— Un străin în vârstă a intrat și a pășit încet și fără zgomot pe culoarul din mijloc, cu ochii ațintiți la preot, trupul său înalt înfășurat într-o robă ce ajungea până la picioare, capul descoperit, părul lui alb căzând ca o cascadă spumoasă pe umeri, fața lui brăzdată și anormal de palidă, palidă până la înfiorare. Sub privirile mirate ale tuturor, el înainta în tăcere; fără să se oprească, a urcat la locul preotului și a stat acolo. Cu ochii închiși, neștiutor de prezența lui, predicatorul și-a continuat rugăciunea emoționantă și, în cele din urmă, a încheiat-o cu aceste cuvinte, rostite cu un apel fierbinte:

„Binecuvântează-ne armele, dă-ne victoria, o, Doamne, Dumnezeu nostru, Părinte și Ocrotitor al țării noastre și al drapelului nostru!” Străinul i-a atins brațul, făcându-i semn să se dea la o parte — ceea ce preotul uimit a și făcut — și i-a luat locul. Pentru câteva clipe, el a privit congregația vrăjită, cu ochi serioși, în care ardea o lumină neobișnuită; apoi a spus cu glas adânc: „Vin de la Tron — aducând un mesaj de la Dumnezeu Atotputernic!” Aceste cuvinte au lovit adunarea ca un trăsnet; dacă străinul a observat asta, nu a arătat niciun semn. ** „El a auzit rugăciunea slujitorului Său, păstorul vostru, și o va îndeplini dacă aceasta este dorința voastră, după ce eu, mesagerul Său, vă voi explica sensul ei — adică sensul ei deplin. Căci ea seamănă multor rugăciuni ale oamenilor, în faptul că cere mai mult decât își dă seama cel ce o rostește — decât dacă s-ar opri și ar cugeta. „Slujitorul lui Dumnezeu, care este și slujitorul vostru, și-a rostit rugăciunea. S-a oprit el oare să chibzuiască? Este doar o rugăciune? Nu, sunt două — una exprimată, cealaltă nu. Ambele au ajuns la urechile Aceluia care aude orice rugă, rostite sau nerostite. Cugetați la asta — păstrați-o în minte. Dacă vă rugați pentru o binecuvântare asupra voastră, aveți grijă! nu cumva să chemați în mod neștiut și un blestem asupra aproapelui vostru, în același timp. Dacă vă rugați pentru ploaie asupra câmpului vostru, care are nevoie, e posibil să vă rugați ca ogorul vecinului

vostru să fie distrus de secetă. Ați auzit rugăciunea slujitorului vostru — partea rostită. Eu sunt trimis de Dumnezeu să pun în cuvinte cealaltă parte — partea pe care preotul — și voi, în inimile voastre — ați rostit-o înflăcărat în tăcere.” [Aici urmează traducerea exactă a rugăciunii nerostite.] [După o pauză] „V-ați rugat pentru aceasta; dacă tot o doriți, vorbiți! Mesagerul Celui Preaînalt așteaptă.” ... Mai târziu, s-a crezut că omul acela era nebun, căci vorbele lui nu aveau nicio noimă.

Thai

นี่เป็นช่วงเวลาแห่งความตื่นเต้นและความปีติยินดีอย่างยิ่ง ประเทศกำลังเข้าสู่สงคราม ไฟแห่งความรักชาติลุกโชนอยู่ในอกของทุกคน เสียงกลองดังกึกก้อง วงดุริยางค์บรรเลง ปี่นของเล่นดังเปรี๊ยะ ประตูระเบิดเป็นเสียงฉ่า บนหลังคาและระเบียงที่ทอดยาว ธงนับไม่ถ้วนพลิ้วไหวระยิบระยับใต้แสงอาทิตย์

ทุกวันเหล่าทหารอาสาหนุ่มในเครื่องแบบใหม่เดินสวนสนามบนถนนกว้าง ด้วยความภาคภูมิใจ

ขณะที่พ่อแม่พี่น้องและคนรักส่งเสียงเชียร์ด้วยความตื่นเต้นใจจนน้ำตาไหล ทุกคืนในที่ชุมนุมที่แน่นขนัด ผู้คนต่างเสียดหูฟังคำปราศรัยอันเร่าร้อนที่ปลุกเร้าจิตใจ พวกเขาปรบมือดังกึกก้องเป็นระยะ ขณะเดียวกันน้ำตาก็ไหลอาบแก้ม ในโบสถ์ นักบวชเทศน์สอนให้จงรักภักดีต่อธงชาติและบ้านเมือง และอ่อนน้อม "พระเจ้าแห่งสงคราม" ให้ช่วยเหลือในภารกิจอันชอบธรรมของพวกเขา

คำเทศนาที่เปี่ยมไปด้วยความศรัทธาเร้าหัวใจของผู้ฟัง

นี่เป็นช่วงเวลาแห่งความสุขและความศักดิ์สิทธิ์

ผู้ที่กล้าคัดค้านสงครามหรือสงสัยในความชอบธรรมของมันเพียงไม่กี่คน กลับได้รับคำเตือนอันรุนแรงและโกรธเกรี้ยว จนพวกเขาต้องเร็นกายเสียบหายไป เพื่อความปลอดภัยของตนเอง และไม่มีใครกล้ากล่าวคัดค้านอีก เช้าวันอาทิตย์มาถึง—

ในวันถัดไป กองทหารจะออกเดินทางไปแนวหน้า โบสถ์แน่นขนัดไปด้วยเหล่าทหารอาสา ผู้มีใบหน้าอันอ่อนเยาว์ที่เปี่ยมไปด้วยความฝันแห่งสงคราม—ภาพการรุกรบอย่างหนักหน่วง การบุกทะลวงอย่างรวดเร็ว ดาบที่เปล่งประกาย ศัตรูที่พ่ายหนี ควันปกคลุมสนามรบ การไล่ล่าศัตรูอย่างดุเดือด และในที่สุด—ภาพของการยอมจำนน!—

จากนั้นเมื่อพวกเขากลับจากสงคราม พวกเขาจะกลายเป็นวีรบุรุษผู้เกรียงไกร ได้รับการต้อนรับอย่างยิ่งใหญ่ ถูกยกย่อง และถูกโอบล้อมด้วยเกียรติยศแห่งชัยชนะ! ญาติพี่น้องของพวกเขา นั่งอยู่ข้างกัน เต็มเปี่ยมไปด้วยความภาคภูมิใจ ความสุข

และความชื่นชม พิธีเริ่มขึ้น บทหนึ่งจากพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับสงครามถูกอ่าน จากนั้นกล่าวคำอธิษฐานแรก ตามมาด้วยเสียงออร์แกนอันกึกก้องสะท้อนไปทั่วอาคาร และด้วยจิตวิญญาณเดียวกัน ทุกคนลุกขึ้น ดวงตาส่องประกาย หัวใจเต้นแรง และร่วมกันเปล่งคำอธิษฐานอันเร่าร้อน: “โอ้พระเจ้าผู้ทรงอำนาจอันยิ่งใหญ่! พระองค์ผู้ทรงกำหนดชะตากรรม! จงเป่าแตรกึกก้อง และฟาดดาบอสินีบาตของพระองค์!” จากนั้นเป็นคำอธิษฐานอันยืดยาว

ไม่มีใครเคยได้ยินคำอ้อนวอนที่เต็มไปด้วยความรู้สึกและสละสลวยเช่นนี้มาก่อน แก่นแท้ของคำอธิษฐานคือขอให้พระเจ้าผู้ทรงเมตตาปกป้องเหล่าทหารอาสา ช่วยให้พวกเขาหลีกเลี่ยงในสนามรบ ปกป้องพวกเขาจากอันตราย ให้ความเข้มแข็งและความมั่นใจแก่พวกเขา ทำให้พวกเขาไร้เทียมทานในการต่อสู้ ช่วยให้พวกเขาทำลายล้างศัตรู และประทอนเกียรติอันเป็นนิรันดร์แก่พวกเขา ธงชาติ และมาตุภูมิ— ทันใดนั้น ชายชราคนหนึ่งก้าวเข้ามาเสียบ ๆ และเดินอย่างช้า ๆ ไปตามทางเดินกลาง ดวงตาของเขาจับจ้องอยู่ที่นักเทศน์ ร่างของเขาสูงโปร่ง สวมเสื้อคลุมยาวจรดเท้า ศีรษะเปลือยเปล่า ผมขาวเป็นปุยยาวสยายลงถึงไหล่ ไบหน้าอันเต็มไปด้วยรอยย่นขาวซีดจนวนดูน่ากลัว ทุกสายตาจับจ้องไปที่เขาด้วยความสงสัย เขาเดินขึ้นไปยืนเคียงข้างนักเทศน์โดยไม่หยุดพัก

นักเทศน์ซึ่งยังคงหลับตาแน่นไม่รับรู้ถึงการมาของเขา ยังคงอธิษฐานต่อไป จนกระทั่งจบลงด้วยคำวิงวอนว่า: “ขอพระองค์อวยพรกองทัพของเรา ประทอนชัยชนะ แก่เรา โอ้พระเจ้าผู้เป็นเจ้า พระบิดาและผู้ปกป้องรักษาแผ่นดินและธงชาติของเรา!”

ชายแปลกหน้าแต่ที่แขนนักเทศน์และส่งสัญญาณให้เขาถอยไป นักเทศน์ที่ตกตะลึงปฏิบัติตามโดยไม่ขัดขืน ชายชราก้าวขึ้นแทนที่ มองไปยังฝูงชนที่เสียบกริบ ดวงตาของเขาส่องแสงประหลาด

จากนั้นจึงกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงก้องกังวาน: “ข้ามาจากพระบัลลังก์— นำสารจากพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ!” คำพูดนั้นสั้นสะเทือนทั้งโบสถ์ แต่เขาไม่ได้สนใจ “พระองค์ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของศิษย์ของพระองค์และของพวกท่าน

และหากท่านยังคงต้องการ พระองค์จะประทอนตามคำขอของท่าน—แต่ก่อนอื่น ข้าผู้เป็นผู้ส่งสารจะต้องอธิบายความหมายที่แท้จริงของคำอธิษฐานนี้ เพราะคำอธิษฐานของมนุษย์มักร้องขอในสิ่งที่พวกเขาไม่ทันนึกคิด...

เว้นแต่พวกเขาจะหยุดและไตร่ตรอง” [หยุดพัก] “ท่านได้อ้อนขอแล้ว หากยังปรารถนา จงพูด! ทูตแห่งพระเจ้าเฝ้ารออยู่...” ... ภายหลังมีผู้เชื่อว่าชายคนนั้นเป็นคนวิกลจริต เพราะคำพูดของเขาไร้ซึ่งความหมาย

Bhojpuri

एगो बड़का उत्साह आ उमंग के समय रहे। देस हथियार उठवले रहे, जंग चलत रहे, हर कोनो के छाती में देशभक्ति के पवित्र आग जरत रहे; ढोल बजत रहे, बैड बजत रहे, खिलौना पिस्तौल चलत रहे, गुच्छा के पटाखा सिसकारी आ फटत रहे; हर तरफ आ दूर तक छत आ बालकनी पर झंडा लहरात रहे, जवन सूरज में चमकत रहे; रोज नया वर्दी में सजे-धजे जवान स्वयंसेवक चौड़ी सड़क पर मार्च करत रहे, आ उनकर गर्व से भरल बाबूजी, माई, बहिन आ प्रेमिका लोग खुशी के आंसू से गला भर के जयकार करत रहे; रात के भीड़ से भरल सभा में लोग देशभक्ति के भाषण सुनत रहे, जवन उनकर दिल के गहराई तक झकझोर देत रहे, आ ऊ छोट-छोट समय के अंतराल पर जोश में आ के ताली बजावत रहे, आ ओह बीच उनकर आंख से आंसू लुढ़कत रहे; गिरजा में पादरी लोग झंडा आ देस के प्रति समर्पण के उपदेश देत रहे, आ जंग के देवता से प्रार्थना करत रहे कि ऊ हमार नेक मकसद में मदद करीं, जवन सुननिहार के दिल छू लेत रहे। ई सांचही एगो खुशी आ पवित्र समय रहे, आ ओह मुट्ठीभर लोग जे जंग के विरोध करे के हिम्मत जुटवलस, ओकनी के तुरंत कठोर आ गुस्सैल चेतावनी मिलल, जवना के बाद ओकनी आपन सुरक्षा के खातिर चुपचाप गायब हो गइल आ फेर कबहू ओह गलती के दोहरइल ना। रविवार के सुबह आइल— अगिला दिन बटालियन सीमा पर जाए वाली रहे; गिरजा पूरा भरल रहे; स्वयंसेवक लोग उहां रहल, उनकर जवान चेहरा जंग के सपना से दमकत रहे—कड़ा मोर्चा, तेज बढ़त कदम, धावा, तलवार के चमक, दुश्मन के भागल, कोलाहल, धुंआ के बादल, जोरदार पीछा, आत्मसमर्पण! फेर जंग से घरे वापसी, दुबला-पतला लेकिन वीर नायक, जेकरा के सोना जइसन सम्मान से नवाजल जाई! स्वयंसेवक लोग के साथ उनकर प्रियजन बैठल रहल, गर्वित, आनंदित, आ प्रशंसा से भरल। पूजा शुरू भइल; पुरान नियम से जंग के अध्याय पढ़ल गइल; पहिला प्रार्थना भइल; ऑर्गन के गर्जना से पूरा गिरजा काँप उठल, आ सभ लोग एक साथ खड़ा भइल, चमकदार आंखी आ धड़कत दिल से, ई प्रार्थना करल: "हे भयानक भगवान! जे हुकुम देत बाड़ऽ! गर्जन तोहार तुरही, बिजुली तोहार तलवार!" फेर "लंबा प्रार्थना" भइल। पहिले कबहू ना सुनल गइल एतना भावुक आ मार्मिक प्रार्थना। एह प्रार्थना के मुख्य बात रहे कि हम सभ के दयालु पिता हमार बहादुर जवान सिपाही लोग के सुरक्षा करीं, उनकर मदद करीं, ढाढस दीं, जंग के मैदान आ खतरा के समय उनकर रक्षा करीं, उनकरा अपना शक्तिशाली हाथ में संभालीं, उनकरा मजबूत आ विश्वासी बनावीं, खूनी संघर्ष में अजेय करीं; दुश्मन के कुचल दीं, उनकरा आ उनकर झंडा आ देस के अमर सम्मान आ गौरव दीं— एगो बूढ़ अजनबी अंदर आइल आ धीरे-धीरे मुख्य गलियारा से पादरी के तरफ बढ़ल, उनकर लंबा शरीर एगो चोगा में लपेटल, नंगा सिर, सफेद बाल फेनिल नदी जइसन कंधा तक लटकत रहे, झुर्री भरल चेहरा अस्वाभाविक रूप से पीयर, भूत जइसन। सभ लोग उनकरा घूरत रहे, लेकिन ऊ चुपचाप

पादरी के पास पहुँचल आ उनकर साइड खड़ा भइ गइल। पादरी, जे उनकर मौजूदगी से अनजान रहलीं, आंख बंद क के प्रार्थना करत रहलीं, आ अंत में गुहार लगवलीं, "हे प्रभु, हमार हथियार के आशीर्वाद दीं, हमरा जीत दीं!" अजनबी उनकर बाजू छू के साइड हो गइल—पादरी चौंक गइलीं—आ ऊ उनकर जगह ले लिहलें। कुछ पल तक ऊ मंत्रमुग्ध भीड़ के गंभीर नजर से देखलें, जवन में एगो अजीब चमक रहे; फिर गहिरा आवाज में कहलें: "हम सिंहासन से आइल बानी—भगवान के संदेश ले के!" ई शब्द सुनतहि पूरा गिरजा सनसनी से भर गइल; लेकिन अजनबी के एके तनिको ध्यान ना रहे। "ऊ अपने सेवक (पादरी) के प्रार्थना सुन लिहले बाड़न, आ अगर तुमनी चाहब त ऊ ओकरा पूरा करीहें, लेकिन पहिले हम ओकर पूरा मतलब समझा दीं—सच्चा मतलब। काहे कि ई भी मनई के आम प्रार्थना नियन बा, जे मांगे से बेसी कुछ बोल देला—जब ले ऊ रुक के सोच ना ले।" "भगवान के सेवक प्रार्थना कर चुकल बाड़े। का ऊ रुक के सोचले? ई एगो प्रार्थना बा? ना, ई दू गो बा—एगो बोलल, दूसरा ना। दुनों भगवान के कान तक पहुँच गइल बा। ई बात पर गौर करीं—याद रखीं। अगर आपनी पर आशीर्वाद मांगत बानी, त सावधान! कहीं ओही में पड़ोसी पर बद्दुआ ना दे देव। अगर बरखा मांगत बानी अपना फसल खातिर, त ओही में तुम पड़ोसी के फसल सूख के बरबाद होखे के प्रार्थना करत बानी।" "तुम आपन पादरी के बोलल प्रार्थना सुनले। अब भगवान हमके आदेश दिहले बाड़न कि हम ओकर दूसरा हिस्सा, जवन ऊ—आ तुम सभ—अपने मन में, गहराई से चाहल, ओकरा शब्द में ढाल दीं। भगवान करीं कि ई अनजाने में होखे!" "तुम सुनले: 'हे प्रभु, हमरा जीत दीं!' ई काफी बा। चुपके प्रार्थना ई बा: 'हे भगवान, हमार गोला से उनका सैनिक के खूनी टुकड़ा कर दे; उनकर हरियाली मैदान के उनकर देशभक्त लाश से ढक दे; उनकर घायल के चीख से तोप के गरज दबा दे; उनकर घर के आग में बरबाद कर दे; उनकर बेगुनाह विधवा के दिल तोड़ दे; उनकर नन्हका बच्चा लोग के बेघर कर दे, जे फटल कपड़ा में, भूख-प्यास से भटकत रहे, गरमी के लू आ जाड़ा के ठंढ में, थकल-हारल, मौत के भीख मांगत रहे—हमरा खातिर, जे तोहार पूजारी बानी, उनकर आस के मिट्टी में मिला दे, उनकर जिंदगी बर्बाद कर दे, उनकर दुख बढ़ा दे, उनकर कदम भारी कर दे, उनकर आंसू से रास्ता भिजा दे, उनकर घायल पांव के खून से बर्फ लाल कर दे! हम ई मांगत बानी प्यार के भाव से, उन से जे प्यार के स्रोत बानी, आ जे सभ दुखी लोग के सहारा बानी। आमीन।" [थोड़ा रुक के] "तुम प्रार्थना कर चुकल बानी; अगर अबहीं चाहत बानी, त बोलीं! भगवान के दूत इंतजार करत बानी।" अब एह में पाठ्यक्रमिक सुधर आ भाषा के सटीकता बढ़ावल गइल बा, जेकरा से ई अंग्रेजी के मूल पाठ से पूरा मेल खाई।

Tagalog

Panahon noon ng matinding sigla at kasabikan. Ang buong bansa ay nasa digmaan; sa bawat puso ay nagliliyab ang banal na apoy ng pagkamakabayan; tumutugtog ang mga tambol, umaalingawngaw ang banda, pumuputok ang mga baril na laruan, at sumasabog ang kumpol-kumpol na paputok; sa bawat dako at sa malalayong bubong at balkonahe, kumakaway sa araw ang maraming watawat; araw-araw, nagmamartsa sa malalawak na lansangan ang mga kabataang boluntaryo—makikisig at maringal sa kanilang bagong uniporme—habang ang kanilang mga ama, ina, kapatid, at kasintahan ay nagpapahayag ng kanilang suporta nang may tinig na nag-aalab sa tuwa at pagmamataas, habang pumapatak ang kanilang mga luha; gabi-gabi, ang mga punong miting ay puno ng mga nakikinig na hapong-hapo ngunit masugid, pinapaypayan ng masidhing pananalita ng mga makabayang tagapagsalita, na hinahati-hati ng bagyong palakpakan at pagluha ng emosyon; sa mga simbahan, ang mga pastor ay nangangaral ng katapatan sa watawat at bayan, at dumadalangin sa Diyos ng mga Digmaan upang ipagkaloob ang Kanyang tulong sa ating marangal na layunin—sa pamamagitan ng masigasig at makapangyarihang pananalita na umaantig sa bawat nakikinig. **Tunay nga itong isang masaya at mapagpalang panahon,** at ang iilang matapang na lumaban sa digmaan at nag-alinlangan sa katuwiran nito ay agad na pinagbabalaan nang may matinding galit, kaya't para sa kanilang sariling kaligtasan, sila'y mabilis na naglaho at hindi na muling nagpakita. **Dumating ang Linggo ng umaga—**kinabukasan ay aalis na ang mga batalyon patungo sa harapan ng labanan; puno ang simbahan; naroon ang mga boluntaryo, ang kanilang mga kabataang mukha'y nagniningning sa pangarap ng digmaan—mga pangitain ng matibay na pagsulong, lumalakas na puwersa, matinding pagsalakay, kislap ng mga espada, pagtakas ng kaaway, kaguluhan, ulap ng usok, matinding paghabol, pagsuko!—at pagkatapos, pagbabalik mula sa digmaan bilang mga bayani, tinanggap nang may papuri at lumulubog sa ginintuang karangalan! Kasama ng mga boluntaryo ang kanilang mga mahal sa buhay—mapagmataas, masaya, at punong-puno ng paghanga.

Nagsimula ang seremonya; binasa ang isang kabanata mula sa Lumang Tipan tungkol sa digmaan; sinundan ito ng unang panalangin; pagkatapos ay tumunog ang organo, yumanig ang gusali, at sabay-sabay na tumindig ang lahat, mga matang kumikinang at pusong pumipintig, habang malakas nilang inusal ang makapangyarihang dalangin: **“Diyos na makapangyarihan! Ikaw na nagtatakda! Kulog ang iyong trumpeta, kidlat ang iyong tabak!” Sumunod ang “mahabang panalangin.”**

Walang makaalala ng katulad nito sa taimtim na pagsusumamo at napakagandang pananalita. Ang dalangin ay nagsusumamo sa isang Maawain at Mapagpalang Ama na pangalagaan ang ating marilag na kabataang sundalo, tulungan sila, aliwin, at palakasin sila sa kanilang makabayang tungkulin; pagpalain sila, protektahan sila sa araw ng labanan at sa oras ng panganib, dalhin sila sa Kanyang makapangyarihang mga kamay, gawin silang matatag at matapang, walang talo sa madugong sagupaan; tulungan silang durugin ang kaaway, ipagkaloob sa kanila—at sa kanilang watawat at bayan—ang walang hanggang karangalan at kaluwalhatian—

Isang matandang estranghero ang pumasok at marahang naglakad patungo sa gitnang pasilyo, ang kanyang mga mata ay nakapako sa pastor, ang kanyang katawang mahaba ay nababalot ng isang kasuotang umaabot hanggang paa, ang kanyang ulo’y walang takip, ang kanyang maputing buhok ay bumabagsak nang parang bumubulwak na talon sa kanyang mga balikat, ang kanyang mukha’y hindi pangkaraniwang maputla—maputlang-maputla, halos parang multo. Lahat ng mata’y nakasunod sa kanya, nagtataka, habang siya’y tahimik na naglakad; nang hindi tumitigil, umakyat siya sa tabi ng tagapangaral at doon ay naghintay. Ang pastor, na walang kamalay-malay sa kanyang presensya, ay patuloy na nanalangin, at sa wakas ay tinapos ito sa taimtim na pagsusumamo, **“Pagpalain Mo ang aming sandata, ipagkaloob Mo sa amin ang tagumpay, O Panginoon naming Diyos, Amang Tagapagtanggol ng aming bayan at watawat!”**

Hinawakan ng estranghero ang kanyang braso, hudyat na siya’y lumisan— na ginulat ng pastor—at pumalit sa kanya. Ilang sandali niyang minasdan ang tahimik at natitigilang kongregasyon, ang kanyang mga mata ay nagniningas ng kakaibang liwanag; pagkatapos, sa malalim na tinig, siya ay nagsalita: **“Ako’y mula sa Trono—nagdala ng mensahe mula sa**

Makapangyarihang Diyos!” Ang mga salita’y dumagundong sa buong bahay; ngunit kung napansin man ito ng estranghero, hindi niya pinansin. **“Narinig Niya ang dalangin ng Kanyang lingkod—ang inyong pastor—at ipagkaloob Niya ito kung iyon pa rin ang nais ninyo, matapos Kong ipaliwanag ang tunay na kahulugan nito—ang buong kahulugan nito.** Sapagkat tulad ng maraming panalangin, ito’y humihingi ng higit pa sa nauunawaan ng nagsasambit—maliban kung siya’y huminto at mag-isip.”

“Nanalangin ang lingkod ng Diyos. Ngunit siya ba ay naghintay at nag-isip? Isang panalangin ba ito? Hindi—dalawa ito—ang isang binigkas, ang isa’y hindi. Pareho itong umabot sa pandinig ng Diyos. Pag-isipan ito—alalahanin ito. Kung mananalangin kayo ng pagpapala para sa inyong sarili, mag-ingat! Baka hindi ninyo sinasadya, ay isinumpa ninyo ang inyong kapwa. Kung humingi kayo ng ulan para sa inyong pananim, maaaring ipanalangin ninyong masira ang ani ng inyong kapitbahay dahil sa tagtuyot. Narinig ninyo ang panalangin ng inyong pastor—ang binigkas na bahagi nito. Ako’y inatasan ng Diyos na ipahayag ang hindi sinabi—ang bahagi ng panalangin na taimtim na hiniling ng inyong pastor—at ng inyong mga puso. At hindi batid? Hindi sinasadya? Ipagkaloob nawa ng Diyos na gayon nga!”

“Narinig ninyo ang mga salitang: ‘Ipagkaloob Mo sa amin ang tagumpay, O Panginoon naming Diyos!’ Iyan ay sapat na. Ngunit ang *hindi sinabi* na bahagi ng panalangin ay ito: **‘O Panginoon naming Diyos, tulungan Mo kaming gawing madugong pira-piraso ang kanilang mga sundalo sa pamamagitan ng aming mga bala; takpan ang kanilang magagandang bukirin ng maputlang katawan ng kanilang mga bayaning patay; dagitin ng hiyawan ng kanilang mga sugatang namimilipit sa sakit ang ugong ng mga baril; wasakin ang kanilang tahimik na tahanan sa pamamagitan ng nagngangalit na apoy; durugin ang mga pusong walang kasalanan ng kanilang mga biyuda; itaboy ang kanilang maliliit na anak upang magpalaboy sa nagwasak nilang bayan, gutom, uhaw, giniginaw sa taglamig, tinutusta ng init ng araw, hapis, at humihingi ng libingan ngunit pinagkaitan nito—alang-alang sa amin na sumasamba sa Iyo, Panginoon, wasakin Mo ang kanilang pag-asa, palawigin ang kanilang paghihirap, at paliguan ng kanilang mga luha at dugo ang**

kanilang landas! Hinihiling namin ito, sa diwa ng pag-ibig, mula sa Iyo na Pinagmumulan ng Pag-ibig. **Amen.**” [Matagal na katahimikan]
“Ipinanalangin ninyo ito; kung nais pa rin ninyo ito, magsalita! Ang sugo ng Kataas-taasan ay naghihintay.”

Ngunit matapos nito, naniwala ang lahat na ang lalaki ay isang baliw— sapagkat walang saysay ang kanyang sinabi.

Amharic

የተለያዩ እና ከፍተኛ ስሜት እና ደስታ ያለው ጊዜ ነበር። ሀገር ተራራውን እየተከፈተ ነበር፣ ጦርነቱ ነበር፣ በሁሉም ልብ ቅዱስ የተባረከ የተወላጅነት እሳት ተቃጠለ፤ ድምቦች እየተጨመሩ፣ ባንድ እየተሰራ፣ ትንሽ ቡልጋ ጦር እየተፈጠሩ፣ እና የተሰበሰቡ ፋዩር እየተለወጡ። በሁሉም አካባቢ እስከ ሩቅ ድረስ የቤቶችና ባለቤቶች ቦታዎች ላይ በፀሓይ የሚታየው የተለዋዋጭ ፍላጎት የተሞላ ነጭ የተወሰነ ባንድ እየተለወጠ፣ ቀን ቀን በአዲሱ እንቅስቃሴ በደምብ የተሞላ ቡልጋ ወደ ስፋት ያለው መንገድ እየተመራ፣ ከፍተኛ አባቶች፣ እናቶች፣ እጎቶች እና የፍቅር ልጆች በደስታ እንቅስቃሴ የተንቀሳቃሱ ጉልበት እና ደስታ በሰምተው የተሰማውን ድምፅ እየተደሰቱ እያንን እያንን እየተደሰቱ እየተሰሙ ነበር። ማታዎችም በተሞላበት ሁሉም የሚሰሙትን አብዛኛውን በጥልቅ የተወሰነ ልብ የሚንቀሳቀስ የተወላጅ ሐረግ ያሰማሉ፣ እና በአጭር ጊዜ የተከፈቱ ሁሉንም የሚሰጥባቸውን የሰሜን ጭምር በደምባለው በቆርቆሮ የተቀመጡ ናቸው፣ እና በመካከልም በዓይኖቻቸው እስከ ውሃ የሚጠፋ ድንበር የሚሰኝ ነበር። ቤተክርስቲያን ውስጥ አቶች ሰልፍና ሀገርን በተለዋዋጭ በተወሰነ አስተሳሰብ የሚነግሩ፣ እና በሚበልጥ አደጋ የሚያስተላለፉትን በሚከተሉት በትክክል በጽኑ እና በጥልቅ ቃል የሚነግሩ ሰዎችን በአጋራችን ጥበቃና ድጋፍ እንዲሰጥ ይጸልዩ። **እውነቱን እናታውቃለን፣ ይህ እንደአንደኛ ደስታ እና ተስፋ ያለው ጊዜ ነበር፣** እና ከስድስት ሰው በታች በግፊት ተስፋ ያደረጉት የጦርነቱን እና በቅድሚያ በትክክል በእውነት የተጠናከረ ጥራት በሚያስተናግዱ ጊዜ በቀጥታ ያሳሰቡ፣ ለግል ደህንነታቸው ምክንያት ፈጣን በራሳቸው እንዲሰጡ ተቀባ እና በእንደዚህ መንገድ በተለያዩ መንገዶች አልተገለጸም። **ሰኞ ጠዋት መጣ**— ቀጣዩ ቀን ባታሊዮን ወደ ፊት እንዲሄዱ ነበር፤ ቤተክርስቲያን ተሞልቶ ነበር፤ ነበሩትም ቡልጋው ሰዎች፣ የህይወታቸው ወደ ጦርነት ሕልም እየተነቃቃ ነበር—**የቀለም ማለፍ ምልክቶች፣ የማደግ እና የማስተላለፍ እና የሰለፈም እንቅስቃሴ፣ የጦር ድንበር የተናገሩ፣ የጠረጴዛ**

ብርቱካን፣ የጦር ወንጀል መንገድ የተተኩ፣ የጦር ሰዎች በራሳቸው እየተነሱ፣ የጦርነቱ ጩኸት፣ የጭራሽ ሽታ፣ የተሸከሙት እና የሰለጠነ እንቅስቃሴ፣ በጦርነት አውራጃ ላይ የሚደርሱ ጦርነት የሚገናኙ እና የሚያወጡ ናቸው!—ከዚህ በኋላ ከጦርነት ቤተሰቦች በመጣ ወደ ገነት ምሽግ ተገቢውን እና የክርስትና ሰማዕት የጥሩ ስም በተወሰነ መንገድ ተቀብለዋል። ከቡልጋው ሰዎች ጋር የሚኖሩት የእነሱ ወደብ የሆኑ ተወዳጅ ሰዎች በእርስ በርሳቸው እና በማህበረሰብ ደስታ እና ጭምር የሞሉ ናቸው። አገልግሎቱ ተከተለ፤ ከአሮጌ ትዕዛዝ ከጦርነት ክፍል ተነቅቦ ተነገረ፤ መጀመሪያው ጸሎት ተነገረ፤ በአርጋን የተጣወቀው ድምብ ቤተክርስቲያንን እንዲሠብስ እና ሁሉም ሰዎች በአንድ ጊዜ ቆሞ የብርሃን ዓይኖች እና የተንቀሳቃሽ ልብ በእርሱ እንዲሠሩ እና እንዲጠፋ በዚህ ዓይነት ትግል አላቸው። **“አምላክ የማይገርም! ያስቀምጣልህ! የአንባሳም መልእክትህ፣ የነጭ መልእክትህ!”** ከዚያም “አረፍ ጸሎት” ተከተለ። ከንፈሮች ምንም ያማረ የለም በተለያዩ ሀሳቦችና ጥሩ ቃላት የተሞላ ጸሎት ስለሆነ። የጸሎቱ ክፍል የተማረከበት የተሞላ በጽኑ እና በጥልቅ ልብ የሚኖረው የእኛ ሁሉንም የተወላጅ ብርቱ ወጣቶችን የሚጠብቁ ልዩ እና ንጹሕ እናቱ እንዲጠብቁ እና የተወላጅ ሰራተኞችን እንዲረዱ፣ እንዲያሰምሩና እንዲጠንካሩ እንዲያገኙ፣ በጦርነቱ ቀን እና በአደጋ ሰዓት እንዲጥበቁ፣ በኃይሉ ብርቱ እጅ ይያዙ፣ በተጠቃሚነቱና በተስፋ እንዲሁም በደምባለው ተጠቃሚ በመሆን በሰቡ እንዲሁም በተለያዩ የጦርነት ሰዎች በእርሱ የተወሰነ እንዲቆዩ፣ የጦርነቱን ወንጌል የማያልፉ በትክክል የሚገኙ የጦርነት ሰራተኞችን እንዲረዱ፣ በጦርነቱ የማይጨምሩና የማይቀነሱ እንዲሆኑ እንዲያደርጉ፣ በእነሱ እና በእነሱ የአንባሳም ወንጌል እና ሀገርን የማይጠፋ ክብርና ግርማ እንዲሰጡ እንዲያደርጉ—። **አንድ የሽማግሌ እና በረከት የተወሰነ የሆነ ወዳጅ ውሻ ወደ ቤተክርስቲያን ገብቶ እየተቀመጠ በጥልቅ እና በረጅም እጅ በቆምበት ለአሳማኝ ወደ ፈርሶ በማለፍ ላይ በጭምር ሁሉንም ያሰለጠነበት። የተሰማውን ቦታ ያውቅ አይደለም፣ በጸሎቱ መጨረሻ በሚከተለው እና በጥልቅ እንዲገርም ቃላት ጸልያ እንዲሰጥ በተጠቃሚ አምላክ እንዲሰጥ ጸልያ አደረገ።** አድስ ሰው ወደ ጸሎቱ እጆቹን እንዲሄድ በቆምበት አደረገ—፣ ጸሎቱ ጉዳዩን ገርም አደረገ—እና ቦታውን አሳለፈ። አንዳንድ ጊዜ ያለቃቹን ያስተናግዱትን ተወዳጅ አካል በጥልቅ ዓይን ተመልከቱ፣ በሚስተውል በረከት ብርሃን ተቀይረው በማይታወቅ እናት ተነጋገሩ፤ በጥልቅ ድምብ የሚናገሩ ትክክለኛ ድምብ አንደኛ ሲሆን፣ **“ከአለም ንጉሥ እንደምትመጣ፣ ከጠላቶች አምላክ መልእክት እንደምትወስድ እኔ ነኝ!”** እነዚህ ቃላት ቤተክርስቲያንን በፍራቻ አስነሣ፣ ከሆነም እንኳን እንደአንደኛ እንደምታወቅ አላስተዋልም። **“እርሱ የእርሱን ባለሞያ ተናጋሪ ጸሎት ሰማ፣ ከእኔ እንደ መልእክተኛው እንዲሆን ትክክለኛ እንደምታደርግ እንደ ፈለጉት እና ከፍ ያለ ግምት እንዲሰጥ ይፈቀዳል፣ እንዲሁም በብዙ ሰዎች የተደረገው በተለያዩ ጸሎቶች ላይ እንደምትጠይቅ፣ በእንቅስቃሴ እና ማስተላለፍ ከማይገባው የማይጠብቅ እንደምትሆን፣ ከሁሉም ቅርጾች በላይ የሚጠይቅ እንደሆነ ብቻ ነው፣**

ጣንኛውም በአስተሳሰብ ትንሽ ጊዜ ሳይቆም ሳይቀር። “የእግዚአብሔር አገልግሎት በጸሎቱ ጠረጴዛ ያገኙ።” እርሱ ቆሙት እንደሚቀር፣ እንዲያስተዋል። “እንደ አንደኛ ጸሎት ነው? አይ፣ ሁለት ነው—አንዱ ተናገረ፣ ሌላው አይደለም። ሁለቱም የእግዚአብሔር ጆሮ ደረሱ። ይህን ነገር ተመልከቱ—ጣስታወሻ ይውላቸው። እርስዎ ራሳችሁን በተሰጠው የትምክህት ጣመን ብቻ እንደምትጠይቁ፣ ተግባራዊ እና ጣንኛውም አካል ላይ ተስፋ ይወሰዳል! ከሚናገሩት ሁሉ፣ እግዚአብሔር በሁሉንም ጸሎቶች የሚሰማው የሆነ ተሞክሮ ይወስዳል። የተሰጠውን የጸሎቱን ክፍል እና የማልከቱን ክፍል እንዲሰጥ ተሰጥቷል። እግዚአብሔር እንደ ሆነ እንዲሆን ይፈልጋሉ። እግዚአብሔር የማይገርም እግዚአብሔር እንዲሁም የሚጠቀም ተወዳጅ የሆነውን የጦርነት ሰዎችን በመቀየር እና ከፍተኛ እና የጦርነት ሰዎችን በአንደኛ ሳይወድቁ፣ በአንደኛ ሳይወድቁ በመሆኑ፣ የእነሱን ማረፊያ በእንቅስቃሴ በጭምር ማጥቃት፣ የእነሱን የምቹ መንገድ የሚሰጥባቸውን የጠረጴዛ ሽታ የተለያዩ እና የሰገነቱ ሰዎችን እንዲሰጥ ይደርሳሉ። የእነሱን ቤቶችን የትንሹ ቤት እንዲሰደድ፣ በሰላም ላይ የሚገኙትን ህይወት የሚያሳድዱትን የተለያዩ እና የእነሱ ሕፃናትን በምድረ በዳ ያደርጋሉ፣ በሙሉ በማይቀር ምድረ በዳ በእነሱ የተወሰነ ሕይወት የሚሰጥ እና የሚያደርጋቸውን የሕይወት ቅዱሳን ማስደምር እና ማድረግ እንዲሁም የተደረገውን የተወሰነ ውድድር እና የተለያዩ አሳሳቢ ሰዎችን በጥልቅ ሕልም እና የምቹ ሰሞኑን እንዲሰጡ ይጠይቃሉ። እንዲሁም በፍቅር እና በተስፋ የሚደረጉትን በእርሱ እና በደህንነታችን የሚኖሩትን ሁሉንም የሚገባውን የፍቅር እና የተለያዩ መንገዶችን ለማስተዋል ይሁን። አሜን። [ትንሽ ቆም እና ሚያሰቃቁያ] “እርስዎ ጸሎት አደርጋላችሁ፤ ከሆነም እንደዚህ አስተውሉ፣ እንደምትፈልጉ እንጠብቃለን።”

Kannada

ಅದು ಮಹತ್ತರವಾದ ಮತ್ತು ಉತ್ಸಾಹಭರಿತ ಸಮಯವಾಗಿತ್ತು. ದೇಶವು ಸಶಸ್ತ್ರ, ಹೋರಾಟಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು, ಯುದ್ಧವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿತ್ತು, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಹೃದಯದಲ್ಲೂ ದೇಶಭಕ್ತಿಯ ಪವಿತ್ರ ಅಗ್ನಿ ಉರಿಯುತ್ತಿತ್ತು; ಡೋಲುಗಳು ಬಾರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದವು, ಸಂಗೀತ ತಂಡಗಳು ನುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದವು, ಬಾಲಕರ ಪಿಸ್ತೂಲುಗಳು ಫಟ್ ಫಟ್ ಶಬ್ದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವು, ಗುಂಪಾಗಿ ಕಟ್ಟಿದ ಪಟಾಕಿಗಳು ಸಿಳ್ಳು ಹಾಕುತ್ತಾ ಸ್ಫೋಟಿಸುತ್ತಿದ್ದವು; ಎಲ್ಲೆಡೆ ಮತ್ತು ದೂರದವರೆಗೆ ಹರಡಿದ್ದ ಛಾವಣಿಗಳು ಮತ್ತು ಬಾಲ್ಯನಿಗಳ ಮೇಲೆ ಧ್ವಜಗಳ ಸಮೂಹವು ಸೂರ್ಯನ ಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ ಮಿನುಗುತ್ತಿದ್ದವು; ಪ್ರತಿದಿನ ಹೊಸ ಸಮವಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಯುವ ಸ್ವಯಂಸೇವಕರು ವಿಶಾಲ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಮೆರವಣಿಗೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರು, ಅವರ

ಹಿಂದೆ ಗರ್ವಿತ ತಂದೆತಾಯಿಗಳು, ಸಹೋದರಿಯರು ಮತ್ತು ಪ್ರಿಯತಮೆಯರು ಸಂತೋಷದ ಕಣ್ಣಿರಿನಿಂದ ಚೀರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು; ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತು ಜನಸಂದಣಿಯು ದೇಶಭಕ್ತಿಯ ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಉತ್ಸುಕತೆಯಿಂದ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು, ಅವು ಅವರ ಹೃದಯದ ಅತ್ಯಂತ ಆಳವನ್ನು ಕದಲಿಸುತ್ತಿದ್ದವು ಮತ್ತು ಅವರು ಅಲ್ಪಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಂಡ ಕರತಾಡನಗಳಿಂದ ಅಡ್ಡಿಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು, ಅವರ ಕಣ್ಣಿರು ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತು; ಚರ್ಚೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಾದ್ರಿಯರು ಧ್ವಜ ಮತ್ತು ದೇಶದ ನಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರು, ಮತ್ತು ಯುದ್ಧದ ದೇವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಾ ನಮ್ಮ ಉತ್ತಮ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವನ ಸಹಾಯವನ್ನು ಕೋರಿದರು, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಶ್ರೋತೃವನ್ನೂ ಕದಲಿಸುವ ಉತ್ಕಟ ವಾಗ್ಮಿತೆಯಲ್ಲಿ. **ಇದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸಂತೋಷ ಮತ್ತು ಕರುಣೆಯ ಸಮಯವಾಗಿತ್ತು,** ಮತ್ತು ಯುದ್ಧವನ್ನು ಅಸಮ್ಮತಿಸಿದ ಮತ್ತು ಅದರ ನ್ಯಾಯಸ್ಥತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶಯ ತೋರಿಸಿದ ಕೆಲವು ಧೈರ್ಯಶಾಲಿಗಳು ತಕ್ಷಣವೇ ತೀವ್ರ ಮತ್ತು ಕೋಪದ ಎಚ್ಚರಿಕೆಗಳನ್ನು ಪಡೆದರು, ಅವರ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸುರಕ್ಷತೆಗಾಗಿ ಅವರು ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಮರೆಯಾದರು ಮತ್ತು ಮತ್ತೆ ಅಪರಾಧ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. **ಭಾನುವಾರ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬಂದಿತು—** ಮರುದಿನ ಸೈನ್ಯದ ತುಕಡಿಗಳು ಮುಂಚೂಣಿಗೆ ಹೊರಡುವುದು; ಚರ್ಚೆ ತುಂಬಿತ್ತು; ಸ್ವಯಂಸೇವಕರು ಅಲ್ಲಿದ್ದರು, ಅವರ ಯುವ ಮುಖಗಳು ಯುದ್ಧದ ಕನಸುಗಳಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದ್ದವು—ಕರೋರ ಮುನ್ನಡೆ, ಉಲ್ಬಣಗೊಳ್ಳುವ ಗತಿ, ಧಾವಿಸುವ ದಾಳಿ, ಮಿಂಚುವ ಕತ್ತಿಗಳು, ಶತ್ರುಗಳ ಪಲಾಯನ, ಗಲಭೆ, ಹೊಗೆಯ ಆವರಣ, ಉಗ್ರ ಪಿಶಾಚಿ, ಶರಣಾಗತಿ!—ನಂತರ ಯುದ್ಧದಿಂದ ಮನೆಗೆ ಮರಳಿದ ಕಂದುಬಣ್ಣದ ವೀರರು, ಸ್ವಾಗತಿಸಲ್ಪಟ್ಟರು, ಆರಾಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟರು, ಕೀರ್ತಿಯ ಸುವರ್ಣ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದರು! ಸ್ವಯಂಸೇವಕರೊಂದಿಗೆ ಅವರ ಪ್ರಿಯಜನರು, ಗರ್ವಿತರು, ಸಂತೋಷಿತರು ಮತ್ತು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ತುಂಬಿದವರು ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಆರಾಧನೆ ನಡೆಯಿತು; ಹಳೆ ಒಡಂಬಡಿಕೆಯ ಯುದ್ಧ ಅಧ್ಯಾಯವನ್ನು ಓದಲಾಯಿತು; ಮೊದಲ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಹೇಳಲಾಯಿತು; ಅದನ್ನು ಆರ್ಗನ್ ಸಂಗೀತದ ಧ್ವನಿ ಅನುಸರಿಸಿತು, ಇದು ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಅಲುಗಾಡಿಸಿತು, ಮತ್ತು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಜನರು ಎದ್ದುನಿಂತರು, ಉತ್ಸಾಹದ ಕಣ್ಣುಗಳು ಮತ್ತು ಹೃದಯದ ಬಡಿತಗಳೊಂದಿಗೆ, ಈ ಭಯಂಕರ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಹೊರಹಾಕಿದರು: **"ಭಯಂಕರ ದೇವರೇ! ನೀನೇ ಆಜ್ಞಾಪಿಸುವವನು! ಗರ್ಜನೆಯನ್ನು ನಿನ್ನ ತುತ್ತೂರಿಯಾಗಿ ಮಾಡು ಮತ್ತು ಮಿಂಚನ್ನು ನಿನ್ನ ಕತ್ತಿಯಾಗಿ ಮಾಡು!"** ನಂತರ "ದೀರ್ಘ" ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಬಂದಿತು. ಭಾವೋದ್ರೇಕದ ವಿನಂತಿ ಮತ್ತು ಸ್ಥಾನಪಲ್ಲಟದ ಸುಂದರ ಭಾಷೆಗಾಗಿ ಇದರಂತಹದನ್ನು ಯಾರೂ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ವಿನಂತಿಯ ಸಾರಾಂಶವೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲರ ಕರುಣಾಳು ಮತ್ತು ದಯಾಳು ಪಿತನು ನಮ್ಮ ಉನ್ನತ ಯುವ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತಾನೆ, ಮತ್ತು ಅವರ ದೇಶಭಕ್ತಿಯ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ, ಸಾಂತ್ವನ ಮತ್ತು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡುತ್ತಾನೆ; ಅವರನ್ನು

ಆಶೀರ್ವದಿಸು, ಯುದ್ಧದ ದಿನ ಮತ್ತು ಅಪಾಯದ ಗಂಟೆಯಲ್ಲಿ ರಕ್ಷಿಸು, ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಯುತ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳು, ಅವರನ್ನು ಬಲಿಷ್ಠ ಮತ್ತು ವಿಶ್ವಾಸಯುತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡು, ರಕ್ತದಾಂದೋಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅಜೇಯರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡು; ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ನಾಶಮಾಡಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡು, ಅವರಿಗೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಧ್ವಜ ಮತ್ತು ದೇಶಕ್ಕೆ ಅಮರ ಕೀರ್ತಿ ಮತ್ತು ಗೌರವವನ್ನು ನೀಡು— **ಮುಪ್ಪಿನ ಅಪರಿಚಿತನೊಬ್ಬ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು ಮತ್ತು ನಿಧಾನವಾದ ಮತ್ತು ನಿಶ್ಯಬ್ದ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮುಖ್ಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದನು**, ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಪಾದ್ರಿಯ ಮೇಲೆ ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ನೆಟ್ಟಿದ್ದವು, ಅವನ ದೀರ್ಘವಾದ ದೇಹವು ಪಾದಗಳವರೆಗೆ ತಲುಪುವ ವಸ್ತ್ರದಿಂದ ಆವೃತವಾಗಿತ್ತು, ತಲೆ ಬಹಿರಂಗವಾಗಿತ್ತು, ಅವನ ಬಿಳಿ ಕೂದಲು ತೆಳು ನೊರೆಯಂತೆ ಭುಜಗಳವರೆಗೆ ಇಳಿದಿತ್ತು, ಅವನ ಬಾಡಿದ ಮುಖವು ಅಸಹಜವಾಗಿ ಬಿಳುಪಾಗಿತ್ತು, ಭಯಾನಕವಾದ ಬಿಳುಪು. ಎಲ್ಲರೂ ಅವನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಅವನ ಮೌನ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರು; ನಿಲುಗಡೆ ಮಾಡದೆ, ಅವನು ಪ್ರಚಾರಕನ ಬಳಿಗೆ ಏರಿ ನಿಂತು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಮುಚ್ಚಿದ ರೆಪ್ಪೆಗಳೊಂದಿಗೆ, ಪಾದ್ರಿಯು ಅವನ ಉಪಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅರಿಯದೆ, ತನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕದಲಿಸುವ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದನು, ಮತ್ತು ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಈ ಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಅದನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಿದನು: "ನಮ್ಮ ಶಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸು, ನಮಗೆ ವಿಜಯವನ್ನು ನೀಡು, ಹೇ ಪ್ರಭುವೇ, ನಮ್ಮ ದೇಶ ಮತ್ತು ಧ್ವಜದ ಪಿತ ಮತ್ತು ರಕ್ಷಕನೇ!" ಅಪರಿಚಿತನು ಅವನ ತೋಳನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿದನು, ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಸರಿಯುವಂತೆ ಸೂಚಿಸಿದನು—ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತ ಪಾದ್ರಿಯು ಅದನ್ನು ಮಾಡಿದನು—ಮತ್ತು ಅವನ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು. ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳ ಕಾಲ ಅವನು ಮಂತ್ರಮುಗ್ಧ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರನ್ನು ಗಂಭೀರವಾದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೋಡಿದನು, ಅದರಲ್ಲಿ ಅಸಹಜವಾದ ಬೆಳಕು ಉರಿಯುತ್ತಿತ್ತು; ನಂತರ ಗಂಭೀರವಾದ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದನು: "**ನಾನು ಸಿಂಹಾಸನದಿಂದ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ—ಸರ್ವಶಕ್ತನಾದ ದೇವರಿಂದ ಸಂದೇಶವನ್ನು ತಂದಿದ್ದೇನೆ!**" ಪದಗಳು ಸಭಾಂಗಣವನ್ನು ಆಘಾತಕ್ಕೊಳಪಡಿಸಿದವು; ಅಪರಿಚಿತನು ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ್ದರೆ, ಅವನು ಲಕ್ಷ್ಯವಿಲ್ಲ. "**ಅವನು ನಿಮ್ಮ ಗೊಲ್ಲನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದಾನೆ, ಮತ್ತು ನಾನು, ಅವನ ದೂತನು, ಅದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ವಿವರಿಸಿದ ನಂತರ ನಿಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾನೆ—ಅದು ಅದರ ಪೂರ್ಣ ಅರ್ಥ. ಏಕೆಂದರೆ ಇದು ಮನುಷ್ಯರ ಅನೇಕ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳಂತೆ, ಅದು ಹೇಳುವವನು ತಿಳಿದಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಕೇಳುತ್ತದೆ—ಅವನು ವಿರಾಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಯೋಚಿಸದ ಹೊರತು.**" "ದೇವರ ಸೇವಕ ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮವನು ತನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ವಿರಾಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಯೋಚಿಸಿದ್ದಾನೆಯೇ? ಅದು ಒಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯೇ? ಇಲ್ಲ—ದೊಡ್ಡ—ಒಂದು ಹೇಳಿದ್ದು, ಇನ್ನೊಂದು ಹೇಳಿದ್ದು.

ಎರಡೂ ಎಲ್ಲಾ ವಿನಂತಿಗಳನ್ನು ಕೇಳುವವನ ಕಿವಿಗೆ ತಲುಪಿವೆ, ಹೇಳಿದ
 ಮತ್ತು ಹೇಳದ. ಇದನ್ನು ಯೋಚಿಸಿ—ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ. ನೀವು ನಿಮ್ಮ
 ಮೇಲೆ ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಕೋರಿದರೆ, ಜಾಗರೂಕರಾಗಿರಿ! ನೀವು
 ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲದೆ ನಿಮ್ಮ ನೆರೆಯವರ ಮೇಲೆ ಶಾಪವನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಬಹುದು.
 ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಬೆಳೆಗೆ ಮಳೆಯ ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಕೋರಿದರೆ, ಅದೇ
 ಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ನಿಮ್ಮ ನೆರೆಯವರ ಬೆಳೆಯು ಬರದಿಂದ ನಾಶವಾಗಬಹುದು.
 ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಸೇವಕನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೀರಿ—ಅದರ ಹೇಳಿದ ಭಾಗ.
 ದೇವರಿಂದ ನಾನು ಅದರ ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಗವನ್ನು ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಲು
 ನಿಯೋಜಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ—ಅದು ಪಾದ್ರಿಯು—ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮ
 ಹೃದಯದಲ್ಲೂ—ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ್ದು. ಮತ್ತು ಅಜ್ಞಾನತೆ ಮತ್ತು
 ಯೋಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ? ದೇವರು ಅದನ್ನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಿ!" "ನೀವು ಈ
 ಪದಗಳನ್ನು: 'ನಮಗೆ ವಿಜಯವನ್ನು ನೀಡು, ಹೇ ಪ್ರಭುವೇ, ನಮ್ಮ ದೇಶ!'
 'ಇyan ay sapatu. ಆದರೆ *ಹೇಳದ* ಭಾಗವು ಇದು: 'ಹೇ ಪ್ರಭುವೇ, ನಮ್ಮ
 ದೇವರೇ, ನಮ್ಮ ಶಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ ಅವರ ಸೈನಿಕರನ್ನು ರಕ್ತದ ತುಂಡುಗಳಾಗಿ
 ಕತ್ತರಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡು; ಅವರ ನಗುಮುಖದ ಮೈದಾನಗಳನ್ನು ಅವರ
 ದೇಶಭಕ್ತ ಸತ್ತ್ವಗಳ ಬಿಳಿ ರೂಪಗಳಿಂದ ತುಂಬಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡು;
 ಅವರ ಗಾಯಗೊಂಡವರ ನೋವಿನ ಕಿರಚಾಟಗಳಿಂದ ತೋಪುಗಳ
 ಗರ್ಜನೆಯನ್ನು ಮುಳುಗಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡು; ಅವರ ನಮ್ರ ಮನೆಗಳನ್ನು
 ಅಗ್ನಿವಾತದಿಂದ ಸುಡಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡು; ಅಪರಾಧವಿಲ್ಲದ ವಿಧುವೆಯರ
 ಹೃದಯಗಳನ್ನು ನಿರುಪಯುಕ್ತ ದುಃಖದಿಂದ ಹಿಂಸಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡು;
 ಅವರನ್ನು ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಛಾವಣಿಯಿಲ್ಲದೆ ತಳ್ಳಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡು,
 ಅವರು ನಿರ್ಗಮಿಸಿದ ಭೂಮಿಯ ಬಂಜರು ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟೆ ಹರಕು
 ಮತ್ತು ಹಸಿವು-ಬಾಯಾರಿಕೆಯಿಂದ ಸಂಚರಿಸಲು, ಬೇಸಿಗೆಯ ಸೂರ್ಯನ
 ಉರಿ ಮತ್ತು ಚಳಿಗಾಲದ ಹಿಮಗಾಳಿಗಳ ಆಟದ ಪಾತ್ರಾಗಲು,
 ಮನೋಭಾವದಲ್ಲಿ ಒಡೆದು, ದುಃಖದಿಂದ ದಣಿದು, ಸಮಾಧಿಯ
 ಆಶ್ರಯಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ನಿರಾಕರಿಸಲ್ಪಡಲು—ನಿನ್ನನ್ನು ಆರಾಧಿಸುವ
 ನಮಗಾಗಿ, ಪ್ರಭುವೇ, ಅವರ ಆಶೆಗಳನ್ನು ನಾಶಮಾಡು, ಅವರ
 ಜೀವನವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡು, ಅವರ ಕಹಿ ಪ್ರಯಾಣವನ್ನು ದೀರ್ಘಗೊಳಿಸು,
 ಅವರ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಭಾರೀಗೊಳಿಸು, ಅವರ ದಾರಿಯನ್ನು ಅವರ
 ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೀರಾಡಿಸು, ಬಿಳಿ ಹಿಮವನ್ನು ಅವರ ಗಾಯಗೊಂಡ
 ಪಾದಗಳ ರಕ್ತದಿಂದ ಕಲುಷಿತಗೊಳಿಸು! ನಾವು ಇದನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯ
 ಭಾವನೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಳುತ್ತೇವೆ, ಪ್ರೀತಿಯ ಮೂಲವಾದವನಿಂದ, ಮತ್ತು
 ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ದುಃಖಿತರಿಗೆ ಮತ್ತು ವಿನಮ್ರ ಹೃದಯದಿಂದ ಅವನ
 ಸಹಾಯವನ್ನು ಬಯಸುವವರಿಗೆ ನಿತ್ಯ ವಿಶ್ವಾಸದ ಆಶ್ರಯ ಮತ್ತು

ಸ್ನೇಹಿತನಾಗಿರುವವನಿಂದ. ಆಮೆನ್.' [ವಿರಾಮದ ನಂತರ] "ನೀವು ಇದನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ್ದೀರಿ; ನೀವು ಇನ್ನೂ ಬಯಸಿದರೆ, ಹೇಳಿ! ಪರಮೋನ್ನತನ ದೂತನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ." ... ನಂತರ, ಅವನು ಒಬ್ಬ ವಿಕಲಾಂಗ ಎಂದು ನಂಬಲಾಗಿತ್ತು, ಏಕೆಂದರೆ ಅವನು ಹೇಳಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿರಲಿಲ್ಲ.

Belarusian

Гэта быў час вялікага і ўзнёслага хвалявання. Краіна ўзброілася, вайна пачалася, у кожнай грудзі гарэў свяшчэнны агонь патрыятызму; білі барабаны, грымелі аркестры, трэскалі цацяўныя пісталеты, шыпелі і ўзрываліся звязаныя петарды; скрозь, далёка-далёка па раскінутых дахах і балконах, мільгалі ў сонцы хвалістыя лясы сцягоў; штодня маладыя добраахвотнікі маршавалі па шырокаму праспекту, вясёлыя і прыгожыя ў сваіх новых мундзірах, іх гордыя бацькі, маці, сёстры і каханыя віталі іх галасамі, перапоўненымі шчасцем, калі яны праходзілі міма; штоночы натоўпы на сходах, задыхаючыся, слухалі патрыятычныя прамовы, што краналі самыя глыбіні сэрцаў, перарываючыся віхурамі апладысmentaў, пакуль слёзы цяклі па шчоках; у цэрквах святары прапаведавалі адданасць сцягу і радзіме, звярталіся да Бога вайны, молячы Яго дапамагчы нашай справядлівай справе гарачымі словамі, што краналі ўсіх слухачоў. Сапраўды, гэта быў час радасці і ласкі, і палова дзесяці рызыкаўных душ, якія адважыліся асуджаць вайну і сумнявацца ў яе справядлівасці, адразу ж атрымлівалі такія строгі і гнеўны папрок, што дзеля ўласнай бяспекі яны хутка схаваліся і больш не адважваліся правінаціцца. Настала нядзельная раніца — назаўтра батальёны адпраўляліся на фронт; царква была поўная; добраахвотнікі былі тут, іх маладыя твары свяціліся ваеннымі марамі — бачаннямі суролага наступу, нарастаючай магутнасці, шалёнай атакі, бліскучых шабель, бегства ворага, гуку, дыму, лютой пагоні, здачы! — потым вяртанне з вайны, загарэлыя героі, сустрэтыя, абажаныя, патануўшыя ў залатых морах славы! Побач з добраахвотнікамі

сядзелі іх блізкія — гордыя, шчаслівыя, поўныя палкіі пашаны. Набажэнства пачалося; прачыталі ваенны раздзел са Старога Запавету; прачыталі першую малітву; затым арган грымнуў так, што здрыгануў сцены, і ўсе, як адзін, падняліся, з бліскучымі вачыма і калатыміся сэрцамі, выкрыкнулі магутны зварот: «Божа ўсемагутны! Ты, што валодаеш Громам — трубою, маланкай — мячом!» Затым пачалася «доўгая» малітва. Ніхто не памятаў падобнай — такой палкай, кранальнай і прыгожай мовай. Яна маліла, каб Усёмиласцівы Бацька ўсіх нас абараніў нашых шляхетных маладых салдат, дапамог, суцешыў і натхніў іх у іх патрыятычнай справе; благаславіў іх, засцерагаў у дзень бітвы і ў гадзіну небяспекі, нёс іх у Сваёй магутнай далоні, зрабіў іх моцнымі і ўпэўненымі, непераможнымі ў крывавай сутычцы; дапамог ім знішчыць ворага, дарваў ім, іх сцягу і краіне няўміручую гонар і славу... **Увайшоў стары незнаёмец і ціхай хадю прайшоў па цэнтральнай праходзе, не зводзячы вачэй з пастара. Яго доўгае цела было апранута ў мантыю да пят, галава была непакрытая, белыя валасы спадалі пенай на плячы, зморшчаны твар быў ненатуральна бледны, бледны да змрочнасці. Усе вочы сачылі за ім, але ён, не спыняючыся, падышоў да пастара, стаў побач і чакаў. Пастар, не ўсведамляючы яго прысутнасці, працягваў малітву і скончыў яе словамі, прамоўленымі з гарачым заклікам: «Благаславі нашу зброю, даруй нам перамогу, О Божа наш, Айцец і Абаронца нашай зямлі і сцяга!» Незнаёмец дакрануўся да яго рукі, знакам папрасіўшы адыйсці — і збянтэжаны пастар падпарадкаваўся. Незнаёмец заняў яго месца. Некалькі момантаў ён уважліва аглядаў зачараваны натоўп вачыма, у якіх гарэў дзіўны агонь, потым глыбокім голасам прамовіў: «Я прыйшоў ад Прастола — нясу пасланне ад Усемагутнага Бога!» Гэтыя словы ўразілі прысутных як громам; але незнаёмец не звярнуў увагі. «Ён пачуў малітву Свайго слугі, вашага пастыра, і даруе яе, калі вы пажадаеце пасля таго, як я, Яго пасланец, растлумачу вам яе сэнс — поўны сэнс. Бо яна, як і многія малітвы людзей, просіць больш, чым ведае той, хто яе вымаўляе — калі толькі ён не спыніцца і не задумаецца. Слуга Божы і ваш прачытаў сваю малітву. Ці спыняўся ён, каб задумацца? Ці адна гэта малітва? Не, іх дзве**

— адна вымаўленая, другая — не. Абедзве дайшлі да Вушэй Тога, Хто чые ўсе мальбы — і сказаныя, і нявыказаныя. Задумайцеся — памятайце пра гэта. Калі вы просіце дабраславення для сябе, асцерагайцеся! каб ненарокам не наклікаць праклён на бліжняга. Калі вы маліцеся за дождж для свайго ўраджаю, вы магчыма маліцеся, каб суседні ўраджай засох. Вы чулі малітву вашага слугі — яе вымаўленую частку. Мне загадана Богам вымавіць другую частку — тую, якую пастар — і вы ў сваіх сэрцах — маўкліва, але горача маліліся. І няўсведамлена? Хай Бог даруе, калі так! Вы чулі: «Дай нам перамогу, О Божа наш!» Гэтага дастаткова. Нявыказаная частка малітвы гэта: «О Божа наш, дапамажы нам разарваць іх салдат на крывавыя кавалкі нашымі снарадамі; дапамажы пакрыць іх вясёлыя палі бледнымі целама іх патрыятычных мёртвякоў; дапамажы заглушыць грымот гармат крыкамі іх параненых, што корчацца ад болю; дапамажы спустошыць іх скромныя дамы ўраганамі агню; дапамажы скрываціць сэрцы іх нявінных удаў бессэнсоўным жалем; дапамажы выгнаць іх з дзяцёмі пад адкрытым небам, каб блукалі яны па спустошанай зямлі ў лахманах, голадзе і спразе, гульняй пякучага сонца і лютых зімовых вятроў, зламаных духам, знясіленыя, прасячыя магілу — і адмоў ім у гэтым, бо мы, што пакланяемся Табе, Госпадзі, жадаем знішчыць іх надзеі, скалечыць іх жыцці, падоўжыць іх горкі шлях, абцяжыць іх крокі, напоўніць іх шлях слязмі, зафарбаваць белы снег крывёй іх параненых ног! Мы просім гэтага ў духу кахання, ад Таго, Хто ёсць Крыніца Кахання, і Хто ёсць верны прытулак для ўсіх, хто ў няшчасці і шукае Яго дапамогі з пакорным і каючымся сэрцам. Амін».

[Паўза] «Вы маліліся пра гэта; калі ўсё яшчэ жадаеце — скажыце! Пасланец Усёвышняга чакае». ... Пазней лічылі, што гэты чалавек быў вар'ятам, бо ў яго словах не было ніякага сэнсу.

Polish

Nastał czas wielkiego i podniosłego uniesienia. Kraj był uzbrojony, wojna trwała, a w każdej piersi płonął święty ogień patriotyzmu; bębny biły, orkiestry grały, dziecięce pistolety trzaskały, wiązki petard syczały i pryskały

iskrami; wszędzie, aż po dalekie, cofające się i blednące dachy oraz balkony, w słońcu powiewał istny las flag; codziennie młodzi ochotnicy maszerowali szeroką aleją, radośni i dumni w swoich nowych mundurach, a ojcowie, matki, siostry i ukochane witali ich okrzykami radości, z głosami zdławionymi wzruszeniem, gdy przechodzili; co wieczór, w zatłoczonych salach, tłumy ludzi słuchały, z zapartym tchem, patriotycznych przemów, które poruszały najgłębsze zakątki ich serc, i które co pewien czas przerywali burzliwymi oklaskami, podczas gdy łzy spływały im po policzkach; w kościołach pastory głosili oddanie fladze i ojczyźnie, wzywając Boga Bitew i żarliwie prosząc o Jego wsparcie w naszej słusznej sprawie, wylewając płomienne mowy, które poruszały każdego słuchacza. Był to rzeczywiście radosny i łaskawy czas, a ta garstka zuchwałych osób, która ośmieliła się potępić wojnę lub poddać w wątpliwość jej słuszność, otrzymała niezwłocznie tak surowe i gniewne napomnienie, że dla własnego bezpieczeństwa prędko usunęli się z pola widzenia i więcej już nie wazyli się powtórzyć swej obrazy. Nadeszła niedziela rano — następnego dnia bataliony miały wyruszyć na front; kościół był wypełniony po brzegi; byli tam ochotnicy, których młode twarze rozpromieniały wojenne marzenia — wizje surowego marszu naprzód, rosnącego impetu, zamaszystej szarzy, błyskających szabel, ucieczki wroga, zgiełku, otaczających kłębow dymu, zaciekłego pościgu, kapitulacji! — a potem powrotu z wojny, opalonych bohaterów, witanych, wielbionych, zanurzonych w złotym morzu chwały! Obok ochotników siedzieli ich najbliżsi, dumni, szczęśliwi i przepełnieni płomiennym podziwem. Nabożeństwo toczyło się dalej; przeczytano rozdział ze Starego Testamentu o wojnie; odmówiono pierwszą modlitwę; potem rozległa się potężna gra organów, które aż zatrzęśły budynkiem, i na ten jeden sygnał cały zbór wstał, z roziskrzonymi oczami i bijącymi sercami, i wydał z siebie tę olbrzymią inwokację: Boże straszliwy! Ty, co rozkazujesz! Zagrmij swą trąbą i rozbłyśnij swym mieczem! Następnie przyszła „długa” modlitwa. Nikt nie pamiętał podobnej co do żarliwości, wzruszenia i piękna języka. Główną treścią tej prośby było, aby Ojciec zawsze miłosierny i łaskawy nad nami czuwał, wspierał naszych szlachetnych młodych żołnierzy, pocieszał ich i dodawał odwagi w ich patriotycznym zadaniu; aby im błogosławił, chronił ich w dniu bitwy i w godzinie niebezpieczeństwa, niósł w swojej potężnej dłoni, uczynił

ich silnymi i pewnymi, niepokonanymi w krwawej walce; aby pomógł im zetrzeć wroga na pył i przyznał im i ich fladze oraz ojczyźnie niezniszczalny honor i chwałę— Wtem do kościoła wkroczył starszy nieznajomy i powoli, bezgłośnie, przeszedł główną nawą, oczy utkwivszy w duszpasterzu, wysoka postać spowita w szatę sięgającą stóp, głowę miał odkrytą, białe włosy spływały niczym spieniony wodospad na ramiona, twarz poorana bruzdami i nienaturalnie blada, aż do upiorności. Pod spojrzeniami pełnymi zdziwienia szedł dalej w milczeniu; nie zatrzymując się, wszedł na podwyższenie obok kaznodziei i stanął tam. Z zamkniętymi oczami, nieświadom obecności przybysza, kaznodzieja ciągnął swą poruszającą modlitwę, aż wreszcie zakończył ją słowami, wypowiedzianymi z żarliwym błaganiem: „Pobłogostaw nasze oręż, daj nam zwycięstwo, o Panie, nasz Boże, Ojczy i Obrońco naszego kraju i naszej flagi!” Nieznajomy dotknął jego ramienia, dając mu znak, by odsunął się na bok — co zdumiony duszpasterz uczynił — i stanął w jego miejscu. Przez kilka chwil ogarniał wzrokiem zafascynowany zbór poważnym spojrzeniem, w którym płonął dziwny blask; potem powiedział niskim, głębokim głosem: „Przychodzę z Tronu — niosąc posłanie od Boga Wszchemogącego!” Słowa te wstrząsnęły zgromadzeniem; jeśli nieznajomy to zauważył, nie dał po sobie znać. „Usłyszał On modlitwę swego sługi, waszego pasterza, i spełni ją, jeśli takie jest wasze życzenie, gdy ja, Jego posłaniec, wyjaśnię wam jej znaczenie — to znaczy, pełne znaczenie. Jest bowiem ona podobna do wielu ludzkich modlitw, w tym, że prosi o więcej, niż ten, kto ją składa, sobie uświadamia — chyba że zatrzyma się i pomyśli. „Sługa Boży, który jest również waszym sługą, wygłosił swą modlitwę. Czy zatrzymał się, by ją rozważyć? Czy to jest jedna modlitwa? Nie, to są dwie — jedna wypowiedziana, druga nie. Obie dotarły do uszu Tego, który słyszy wszelkie błagania, i te głośne, i te niewypowiedziane. Rozważcie to — zachowajcie w pamięci. Jeżeli prosicie o błogostawieństwo dla siebie, strzeżcie się, byście nie sprowadzili niechcący przekleństwa na bliźniego. „Usłyszeliście modlitwę waszego sługi — tę część wypowiedzianą. Jam jest posłany przez Boga, by ubrać w słowa tę drugą część — tę, którą kaznodzieja — oraz wy sami, w sercach — gorąco, lecz po cichu, wypowiedzieliście. [...] Po chwili milczenia: „O to się modliliście; jeśli nadal tego pragniecie, mówcie!

Wysłannik Najwyższego czeka." ... Później sądzono, że ten człowiek był szaleńcem, bo w tym, co mówił, nie było przecież żadnego sensu.